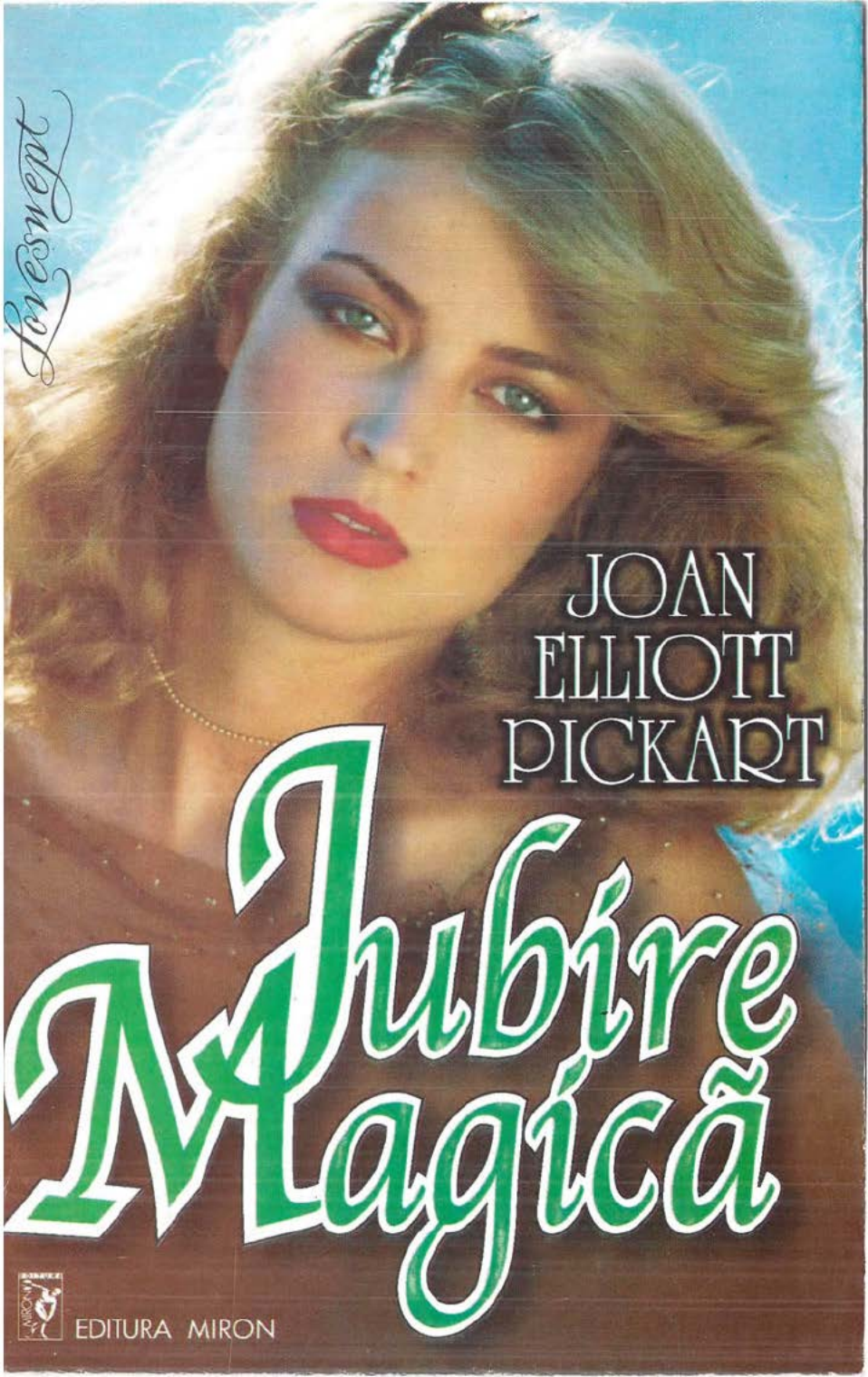
Lovestory
JOAN
ELLIOTT
PICKART
Jubire
Magică
EDITURA MIRON

Loveswept

Joan Elliott Pickart

Iubire magică

LISTEN FOR THE DRUMMER

by Joan Elliott Pickart

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Joan Elliott Pickart

Iubire magică

Traducere de Luminița Popescu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: Daniela Şerban
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95061-6-3

Capitolul 1

N-o zărise nici măcar o clipă.

Hunter Emerson se plimba alene pe trotuar, cufundat în propriile gînduri, ca de obicei, cînd l-a izbit în plin. De fapt, parcă ar fi căzut din cer.

O pisică, una zbîrlită, miorlăind prelung şi strident, ateriză cu o bufnitură pe pieptul lui Hunter şi se agăţă de el, înfigîndu-şi ghearele în ţesătura cămăşii albe şi în pielea de dedesubt.

Hunter rămase pironit locului şi privi în jos, cu ochii măriţi de şoc, cu nasul la numai cîţiva centimetri de gura deschisă a animalului care acum urla din toate puterile. Ghearele i s-au înfipt şi mai adînc, iar mesajul a ajuns la creierul lui Hunter.

– Uuuf! ţipă el, înşfăcînd mica fiară. Au! Ce dracu'!

Pisica rămase agăţată.

Hunter zbiera şi pisica miorlăia în continuare, apoi duetului i se alătură şi lătratul unui cîine. În clipa următoare, Hunter fu izbit în coapse şi căzu pe spate, pe trotuar. Pisica se retrase în grabă, iar locul ei îl luă un cîine mare şi alb, care dădea din coadă cu încîntare şi depuse pe faţa lui Hunter o pupătură umedă.

– Scîrbosul draculuil răcni Hunter.

O voce de femeie se alătură corului:

– Cookie, coboară imediat de pe omul ăsta, spunea vocea. E urît, foarte urît din partea ta. Hai, mişcă-te, n-auzi, băiat rău ce eşti!

Cookie îi mai dădu o pupătură băloasă, apoi se retrase, aşezîndu-se pe trotuar şi bătînd emoţionat din coadă.

Hunter gemu, cu braţele inerte pe caldarîm, şi închise ochii.

Brenna MacPhee icni de groază cînd dădu cu ochii de bărbatul întins jos, apoi se lăsă în genunchi lîngă el şi începu să-l bată uşor pe obraz.

– Hei? spuse ea. N-ai murit, nu-i aşa? Of, te rog, domnule, spune-mi că n-ai murit. Pur şi simplu n-aş şti ce să fac. Se aplecă mai aproape, apoi şi mai aproape, în timp ce-i scruta chipul. Ei? zise ea plină de speranţă.

Hunter deschise un ochi albastru şi privi fix într-unul căprui.

– Of, slavă Domnului, eşti viu, spuse Brenna trăgîndu-se uşor înapoi.

Hunter deschise şi celălalt ochi şi gemu.

– Ce dracu' s-a-ntîmplat? întrebă el încercînd să se ridice.

– Nu te mişca, zise Brenna, apăsîndu-i pieptul cu mîinile larg deschise. Ai putea avea vreo fractură. Ai căzut groaznic. Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întîmplat. Vai de mine! Ai sînge pe cămaşă.

– La ce te-ai fi aşteptat? Am fost atacat de un rîs şi de un cal, spuse Hunter, pe o voce deloc scăzută. Dădu la o parte mîna Brennei şi se ridică în picioare clătinîndu-se. Nici nu-mi vine să cred.

– De fapt, spuse Brenna, au fost o pisică şi un cîine, dar înţeleg de ce eşti supărat. Cum te simţi?

– Îmi vine să omor pe cineva. Sîngerez de moarte, mă dor toate oasele din corp, probabil că... Îşi pipăi cu grijă ceafa. Bineînţeles! Am şi un cucui la cap.

Brenna îşi muşcă buza de jos în timp ce se uita fix la bărbatul înalt şi furios. Era, hotărî ea în

sinea ei, tare chipeş. Furios ca dracu', dar chipeş. Ochii lui aveau cea mai remarcabilă nuanţă de albastru, iar gura îi era frumos conturată. Părul, acum ciufulit, părea des şi avea culoarea nisipului cu sclipiri roşcate. Avea umeri laţi, picioare musculoase acoperite de pantaloni negri pe care rămăseseră fire albe din blana cîinelui... Drăguţ. Chiar foarte, foarte drăguţ. Şi probabil că următoarele vorbe care or să-i iasă din gură erau că o s-o dea în judecată şi-o să-i ceară daune de-o s-o lase în fundul gol.

– Bună! spuse ea vesel. Eu sînt Brenna MacPhee. Cred că ar trebui să mergem la mine acasă şi să mă laşi să mă ocup de zgîrieturile alea. Da, şi o să-ţi pun şi un cub de gheaţă la cucui. Te fac ca nou.

– Cucoană, mîrîi Hunter, arăt eu ca unul care îşi caută moartea? N-aş merge cu tine nicăieri! Eşti un pericol public.

– Ba nu sînt! Pisica nu era a mea. Încerc să fiu o bună samariteancă.

Şi sper să nu fiu dată în judecată, adăugă în sinea ei.

– Oricum, cîinele e evident al tău şi alerga pisica.

– Cookie nu-i al meu. Adică, mă rog, deocamdată este, dar... Te rog, dă-mi voie să-ţi îngrijesc rănile. Stau chiar la capătul străzii. Haide! zise ea, apucîndu-l pe Hunter de braţ.

– Aoleu, ce doare! zise el lăsîndu-se condus pe trotuar.

Cookie se luă după el, continuînd să dea din coadă, cu limba atîrnîndu-i din gură într-o parte.

Ce braţ puternic, se gîndi Brenna, în timp ce-şi trăgea după sine încărcătura.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea.

– Hunter Emerson, răspunse el pipăindu-şi din nou capul. Creşte. Cucuiul creşte.

– Am gheaţă berechet, spuse Brenna bătîndu-l pe mînă. Nu-ţi face nici o grijă.

– Pe dracu'!

– Te-aş ruga să nu înjuri de faţă cu Cookie. E foarte sensibil.

Următorul apelativ pe care îl rosti Hunter a fost o capodoperă a genului şi Brenna a preferat să nu mai spună nimic despre urechile delicate ale lui Cookie.

– Am ajuns, spuse ea şi se opri în faţa unei căsuţe. Urcăm poteca, intrăm pe uşă şi o să ne ocupăm de tine.

– Cred că ar fi mai bine dacă m-aş duce acasă.

– Prostii, spuse ea şi îl conduse în casă.

În mintea lui, Hunter îşi ridică mîinile, predîndu-se. Curînd se afla într-o cameră de zi, care fusese reamenajată astfel încît să semene cu holul unui hotel de modă veche. Era un birou de recepţie, în spatele lui mai multe rafturi, cu despărţituri numerotate pentru corespondenţă, un grup de fotolii capitonate şi un pian automat. La fereastra din faţă atîrna o uriaşă ferigă de Boston şi diverse alte plante erau risipite prin toată camera.

– Închiriezi camere? o întrebă Hunter, aruncînd o privire în jur.

– Da. Apartamentul meu e la etaj.

Străbătu podeaua din lemn de esenţă tare, îndreptîndu-se spre scara de pe peretele opus. Cookie se năpusti primul pe scări, apoi venea Brenna, iar Hunter încet, pe poziţia a treia. Din punctul său avantajos, avea o perspectivă clară spre posteriorul Brennei, conturat la perfecţie de nişte blugi decoloraţi. Fusese atît de surprins de lanţul de evenimente care avuseseră loc, încît nici nu se uitase prea atent la Brenna MacPhee. Cînd

ea ajunse în capătul scării şi se răsuci să-i zîmbească, el recuperă timpul pierdut.

Drăgălaşă, se gîndi el. Era adorabil de drăgălaşă. Avea o coamă de cîrlionţi blonzi, care i se revărsau pe umeri, ochi mari, căprui, şi trăsături delicate. Nu prea înaltă, poate să fi avut vreun metru şaizeci şi trei, iar la unu şi optzeci şi trei ai lui el ar părea gigantic pe lîngă ea. Sînii îi erau mici şi tari sub tricoul roşu. Avea ceva ca de zînă şi cînd zîmbea i se lumina întreaga faţă. Dar mai avea şi un cîine care aproape îl omorîse.

– Domnişoară MacPhee, spuse Hunter cînd ajunse lîngă ea, eu o să mă duc acasă. Aşa este corect să vă spun, domnişoară, nu?

– Da, dar spune-mi Brenna. În fond, Cookie te-a făcut să caziu lat pe caldarîm, aşa că este puţin cam tîrziu să trecem la formalisme. Bineînţeles, şi pisica e la fel de vinovată. Ochii tăi chiar sînt atît de albaştri? Sau porţi lentile de contact colorate?

– Poftim?

– Ziceam de ochii tăi. Au o nuanţă de albastru cu adevărat fantastică. Mă întrebam dacă sînt chiar ai tăi. Adică, înţelegi ce vreau să spun.

– Sînt ai mei, răspunse el încruntîndu-se uşor.

Întotdeauna sari de la un subiect la altul atît de repede? Nu contează. Poate că doar mi se pare mie că-i aşa fiindcă mă doare capul.

– O, Doamne, capul tău! zise Brenna răsucindu-se în loc şi pornind pe coridor. Şi pieptul. Eşti un membru al răniţilor ambulanţi şi eu stau şi pălăvrăgesc despre ochii tăi de dormitor.

– Ochi de dormitor? mormăi Hunter, urmînd-o pe coridor.

– Jos, Cookie, culcat! ordonă Brenna cînd intră în camera ei de zi. Domnule Emerson, vă rog să luaţi loc pe canapea, cît îmi aduc eu materialele de prim-ajutor.

– Spune-mi Hunter, zise el, absent, în timp ce ea ieşea din cameră. Ciudat, mai spuse în surdină.

Şi aici erau plante din abundenţă, dar camera nu avea un stil propriu-zis. Canapeaua avea un imprimeu decolorat, cu flori roz pe fond negru. O măsuţă pentru cafea, hodorogită, se afla în faţa ei, iar lîngă ea era un scaun portocaliu. Pe peretele îndepărtat era o bibliotecă plină pînă la refuz, un mic stereo şi un vraf de reviste pe podea. Un birou cu oblon rulant de-abia se zărea de sub povara lui de hîrtii şi diferite alte obiecte. Singurul

lucru din cameră care lăsa o oarecare impresie de ordine era o etajeră de sticlă, deasupra biroului, pe care era aşezată o colecţie de patru mici inorogi.

Hunter străbătu agale camera şi se uită mai aproape la figurine. Cel mai mic inorog era din aliaj de cositor cu plumb şi nu avea mai mult de doi centimetri şi jumătate în înălţime. Altul era de un alb-mat, altul dintr-un cristal limpede, iar al patrulea şi cel mai mare, de vreo şapte centimetri şi jumătate, poate, era sculptat în lemn de tek.

– Gata, spuse Brenna voioasă cînd se întoarse în cameră, ducînd o tavă. Vă rog să vă aşezaţi domnule Emerson.

– Hunter, zise el, întorcîndu-se cu faţa spre ea.

– Bine, Hunter. Trebuie să ne organizăm. Descheie-ţi cămaşa ca să-ţi pot spăla zgîrieturile şi ţine punga asta cu gheaţă pe cap. Ţi-ai făcut un vaccin antitetanic în ultima vreme?

– Da, dar... Poate că ar trebui să mă duc să mă vadă doctorul meu.

– Ei, nu-ţi face griji. Mi-am cîştigat insigna de prim-ajutor încă de cînd eram la Cercetaşe.

– Nemaipomenit, bombăni el.

Se aşeză pe canapea, apoi îşi scoase cămaşa

din pantaloni. O descheie la nasturi şi o dădu în lături, apoi se uită la Brenna. Ochii ei nu se mai dezlipeau de pieptul lui gol.

– Ai cel mai frumos piept pe care l-am văzut vreodată, spuse ea visătoare.

– Ce? zise el răguşit.

– Chiar aşa! spuse ea aşezîndu-se pe măsuţa pentru cafea. Atît de bronzat, musculos, cu cîrlionţi mătăsoşi irezistibili. Dar, oricum, sînt convinsă că femeile îţi spun asta tot timpul. Hai, pune-ţi punga asta cu gheaţă la ceafă. Eşti în armată?

– Îmm? zise Hunter apăsîndu-şi punga cu gheaţă pe cap.

– Ai părul destul de scurt. Am crezut că s-ar putea să fii militar.

– Nu, nu sînt, se răsti el. Din întîmplare, îmi place să-mi port părul aşa. Măcar nu arată de parcă mi-aş fi vîrît un deget în priză.

Ea rîse.

– Ăsta este noul meu permanent, spuse zburlindu-şi cîrlionţii cu mîna. Îmi place la nebunie. Am sperat că o să mă facă să arăt mai în vîrstă, dar n-am avut norocul ăsta. Dar tot îmi place.

– Cîţi ani *ai* de fapt? o întrebă el.

Dumnezeule, avea un rîs fermecător, se gîndi el. Dar să încerci să anticipezi ce urma să spună era aproape o imposibilitate. Avea el un piept frumos? Nu se plînsese nimeni de trupul lui, dar nici nu făcuse nimeni *asemenea* remarci pînă acum.

– Am douăzeci şi patru de ani, răspunse ea. Şi, da, ştiu, arăt mai puţin. Bine, acum strînge din dinţi pentru că dezinfectantul ăsta ar putea să te usture. Tu cîţi ani ai?

– Douăzeci şi nouă... au! gemu el cînd îi apăsă un tampon de vată pe una dintre zgîrieturi.

– Îmi pare rău. O să încerc să mă grăbesc. Nu arată prea rău, ţinînd cont de cum se agăţase pisica aia de tine.

– Datorită faptului că o fugărea cîinele tău, spuse Hunter morocănos. Aş fi crezut că trebuie să-l ţii în lesă cînd îl duci la plimbare.

– A, nu mergeam la plimbare. Cookie a învăţat să deschidă uşile cu dinţii.

– Glumeşti.

– Deloc. Proprietarii lui m-au prevenit, dar am uitat o clipă şi am lăsat uşa deschisă. Cînd sînt încuiate nu le poate deschide. Oricum, a apăsat clanţa şi a şters-o. Bine că i-am dat de urmă. Ar fi

o mare ruşine să-mi pierd unul dintre oaspeţi.

– Uite că iar am ajuns la asta, zise Hunter cu un suspin. Brenna, despre ce tot vorbeşti? Ai spus că închiriezi camere.

– Închiriez! Pentru animale. Aici e *Pet Palace,* un loc unde oamenii îşi pot lăsa animalele favorite cînd pleacă în vacanţă. Ai observat holul? L-am aranjat ca pe al unui hotel de modă veche. Nostim, nu? Ştiai că oamenii chiar le trimit vederi animalelor lor de casă?

– Şi îmi închipui că tu le citeşti.

– Păi, da, sigur. Zgîrietura asta de la urmă este cea mai rea. Poţi să ţipi dacă vrei.

Ea se aplecă mai aproape, ca să-i apese tamponul de vată pe piept, şi el simţi aroma proaspătă de lămîie a părului ei. Simţi pornirea iraţională de a-şi cufunda degetele în cîrlionţii de culoarea mierii, ca să vadă dacă erau atît de mătăsoşi pe cît păreau. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Brenna MacPhee. Era o tînără foarte neobişnuită şi, categoric, nu genul lui. Era zăpăcită, complet dezordonată, după cum o arăta camera de zi, şi în cea mai mare parte a timpului părea să bată cîmpii. Le citea cărţile poştale animalelor? Dumnezeule! Şi ce naiba mai era şi cu lungi-

mea părului lui?

– S-a făcut! zise Brenna, ridicîndu-şi capul să se uite la el. Şi, Hunter? Chiar îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat.

Hunter încercă să vorbească, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvînt cînd se uită drept în ochii mari şi căprui ai Brennei. Gîndurile care îi treceau prin minte îl tulburau, dar nu-şi desprinse privirea de-a ei. Voia s-o sărute pe femeia asta, îşi dădu el seama, s-o îmbrăţişeze strîns, să-i simtă formele delicate apăsate pe trupul lui.

Hunter Emerson nu era genul care se lăsa în voia fanteziei. El trăia în lumea reală a logicii, a faptelor şi cifrelor susţinute de datele culese. Şi lucra cu calculatoare, care reproduceau pe ecranul verde exact ceea ce fuseseră programate să facă. Nu exista nici un motiv logic, îşi spuse el, pentru care să simtă o asemenea dorinţă arzătoare de-a o trage pe Brenna MacPhee în braţele lui şi de-ai acoperi buzele cu ale sale. De acord, era atrăgătoare, dar cu siguranţă asta nu era destul pentru a-i stîrni astfel de porniri care nu-i stăteau în fire. Reacţia lui faţă de Brenna era ilogică şi, prin urmare, nu-i plăcea deloc.

– O să mă săruţi, Hunter? îl întrebă Brenna.

– Dumnezeule! zise el ridicîndu-şi ochii spre cer. Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva.

– De ce nu? îl întrebă ea, ridicînd din umeri. E evident că te gîndeşti serios la subiectul ăsta. Eu nu m-am întrebat decît dacă o s-o faci. Pe mine nu m-ar deranja, dacă asta te frămîntă.

– Mi-am congelat creierul, zise el încruntîndu-se şi aruncă punga cu gheaţă pe măsuţa pentru cafea. Şoc întîrziat. Da, sufăr de şoc întîrziat de pe urma unui traumatism corporal. Brenna, eu nu am obiceiul să sărut femei pe care nici măcar nu le cunosc.

– Pe mine mă cunoşti. Mă rog, oarecum. Stai în camera mea de zi şi mîinile mele au trecut peste tot pieptul tău frumos. Ei, nu contează. Mă gîndeam doar că ar fi plăcut un sărut de la tine, dar n-aş vrea să-ţi încalci principiile.

– Asta e, zise el. Destul!

O înşfăcă de antebraţe şi o ridică pe genunchi; gura lui se aplecă peste a ei în aceeaşi mişcare. Ochii ei se deschiseră larg, într-o tresărire de surpriză, apoi se închiseră mîngîietor în timp ce-i înconjura gîtul cu braţele.

Sărutul începu ca o îmbrăţişare brutală, de pedeapsă, apoi se îmblînzi devenind dulce, moale şi

senzual. Hunter bău din dulceaţa Brennei, inspiră aroma ei proaspătă şi feminină, şi dorinţa îi săgetă prin trup. Îşi trecu limba peste buza ei inferioară, căutînd intrarea în întunericul gurii ei. Ea se deschise pentru el, iar el exploră fiecare colţişor tainic, apoi îi găsi limba şi se duelă seducător cu ea. Mîinile lui rătăceau pe spatele ei, apoi una îi alunecă spre sînul ei tare şi mai departe spre curba blîndă a taliei şi de-a lungul piciorului. O strînse tot mai tare, pe măsură ce sărutul devenea mai profund. Răsuflarea le şuiera anevoios în tăcerea camerei.

Brenna savura gustul şi atingerea lui Hunter Emerson. Trupul ei fremăta de senzualitate pură, ca niciodată pînă atunci. El era tare şi dur în locurile unde ea era moale şi se potriveau ca piesele dintr-un joc de puzzle. Mîinile lui mari îi aprindeau pasiunea fierbinte cînd treceau peste ea. Sînii ei erau tari, dureroşi, tînjind după vraja dulce a gurii lui. Limbii lui, care împingea ritmic într-a ei, îi răspundea ceva care pulsa în aceeaşi cadenţă, undeva, adînc în ea.

Hunter îşi desprinse brusc gura şi trase cu greu aer în pieptul care i se ridica şi cobora sacadat. Cu mîini tremurătoare o ridică de pe

genunchi şi o aşează lîngă el, apoi îşi trecu mîna peste faţă.

– Îmi pare rău, spuse el cu vocea încordată. N-am avut intenţia să fac asta.

– Nu ţi-a plăcut? îl întrebă Brenna. Nici vocea ei nu era sigură.

– Eşti nebună? se răsti el şi se întoarse să se uite la ea. Ochii îi erau înceţoşaţi de dorinţă. Ăsta a fost un sărut al naibii, femeie.

– A, zise ea zîmbindu-i, mă bucur că ţi-a plăcut, pentru că şi mie mi-a plăcut, asta-i sigur. Trebuie să-ţi spun, Hunter, că săruţi grozav. Zău. Excelent, de fapt. Vrei un pahar de limonadă?

– Ia stai puţin, spuse el străduindu-se să se ridice în picioare şi uitîndu-se urît la ea. Ce naiba faci? Un studiu cu privire la sărutări în Portland, Oregon?

Ea rîse.

– Nu vorbi prostii!

– Îi săruţi pe toţi bărbaţii cum m-ai sărutat pe mine?

– Buze peste buze? Aşa se procedează de obicei, Hunter.

– Nu la asta mă refer.

– De ce ţipi?

– Habar n-am, zise el scuturînd uşor din cap. Chiar nu ştiu. Cred că o să mă duc acasă, iau două aspirine şi mă întind puţin. Ora asta care a trecut nu are nici pe departe o logică. Şi, categoric, nu există absolut nici o explicaţie logică pentru comportarea mea. Mă întreb dacă nu am o comoţie.

Brenna se încruntă şi se ridică în picioare.

– Ai întotdeauna nevoie de o explicaţie logică pentru tot ce faci? îl întrebă ea.

– Bineînţeles, spuse el încheindu-şi cămaşa. Sînt proprietarul unei firme de consultanţă care se ocupă de analiza costurilor. Se adună informaţii care se introduc în computer. Folosim programe specializate. Totul, fiecare amănunt, este analizat, calculat, proiectat în aşa fel încît produsul finit să fie perfect, lipsit de orice eroare. În viaţa mea nu există loc pentru capricii care să mă abată din drum.

Ea îşi înfipse mîinile în şolduri.

– Cînd m-ai sărutat a fost un capriciu?

– Nu ştiu ce-a fost, zise el privind fix în gol. Nici nu-mi aduc aminte să mai fi făcut vreodată ceva atît de impulsiv.

– Impulsiv sau nu, eu cred că a fost extraordi-

nar, spuse Brenna voioasă, răsucindu-şi pe deget un cîrlionţ blond.

– Mda, ştiu, zise el vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni. Ţii fişe de scor sau aşa ceva. Ia uită-te ce de păr de cîine pe pantalonii mei!

– Vrei să ţi-i perii? întrebă Brenna întinzînd mîna.

– Nu! zise el, făcînd un pas înapoi. Vreau să spun, nu, mulţumesc. O să am eu grijă. Ei bine, a fost o adevărată experienţă să te cunosc, Brenna. Sper să ţii minte să încui uşile pentru cît a mai rămas din şederea lui Cookie la hotelul tău.

– A, sigur. Şi îmi cer încă o dată scuze pentru ce s-a întîmplat. Adică, nu pentru sărut, asta a fost grozav. Vreau să spun, lovitura ta la cap şi zgîrieturile de pisică.

– Păi, de fapt n-a fost chiar vina ta, cred. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Probabil că ai fost o cercetaşă foarte bună.

– M-au trîntit la examenul „focuri de tabără", zise ea şi zîmbi.

La dracu'! se gîndi el. De ce trebuia să se uite la el aşa? Ar fi vrut s-o sărute iar, cu adevărat. Ce avea femeia asta? Trebuia să iasă de-aici. Acum!

– Trebuie să plec, zise el energic, desprinzîn-

du-şi privirea de a ei. Se duse spre uşă. La revedere, Brenna.

– Pa, spuse ea încet.

Hunter ezită o clipă, apoi ieşi din apartament. Paşii lui răsunară pe trepte cînd se repezi să coboare.

Brenna suspină şi se afundă în canapea, apăsîndu-şi buzele cu vîrful degetelor. Hunter Emerson, îşi zise ea gînditoare. Of, cît era de frumos! Pînă şi vocea lui, atît de gravă şi profundă, îi făcea pulsul să tresară. Iar cînd o sărutase, i se păruse că nu mai avea oase în trup şi că trebuie să se agaţe de el ca să se sprijine. Dar el nu zîmbise nici măcar o singură dată. Era atît de serios, atît de... Cum spusese? Că are o explicaţie logică pentru tot ce face. Hmm. Ce plictisitor. Era, după cît se pare, un soi de geniu al analizei, se ocupa de cifre şi calculatoare. Orice avea legătură cu matematica ei, îi încîlcea mintea, iar calculatoarele o speriau. Avea întotdeauna impresia că sînt mai deştepte decît ea. Ei bine, un lucru era al naibii de sigur. Hunter săruta trăsnet.

Simţise ceva nou, ceva diferit, cînd o sărutase Hunter. Nu era o ingenuă care roşeşte, la vîrsta coaptă de douăzeci şi patru de ani, dar niciodată

pînă atunci nu mai fusese zăpăcită de asemenea senzaţii minunate şi tulburătoare ca atunci cînd o sărutase Hunter Emerson.

Cookie se trezi din somn, căscă şi se întinse, apoi se duse la Brenna şi-şi aşeză capul în poala ei.

– Nu-i aşa că Hunter a fost grozav, Cookie? zise ea. Necazul, în toată problema asta, este că n-o să-l mai văd niciodată. Şi ăsta e un mare păcat, prietene îmblănit. Se trase de unul dintre cîrlionţi, simţindu-l sărind ca un arc la loc şi îşi spuse încă o dată în gînd că permanentul era remarcabil, apoi îl mîngîie pe Cookie pe cap. Haide, spuse ea, este timpul să trecem şi pe la ceilalţi musafiri.

Cînd Hunter ieşi din casa Brennei, privi în jur nedumerit. O păţise iar, îşi dădu el seama. Se rătăcise. De mai multe ori decît îi plăcea să-şi aducă aminte plecase de la birou pentru o scurtă plimbare, ca să rezolve o problemă deosebit de dificilă de analiză a costului, şi nu fusese atent

încotro mergea. Cum putea să facă asta cineva organizat, ca el, nu înţelegea, dar asta era, se rătăcise iar.

Se afla pe o stradă cu pomi pe margine, atît ştia. Casele vechi erau într-o varietate de stiluri şi mărimi, şi cele mai multe păreau să fie firme. Îşi aminti vag de o ordonanţă teritorială emisă în Portland, acum cîţiva ani, care se referea la mai multe cvartale dintr-o zonă rezidenţială. Proprietarilor de locuinţe li se dăduse dreptul de a-şi avea sediul firmelor chiar la domiciliu, dacă doreau.

Mda, chiar acolo era. La vreo trei kilometri de biroul lui. Îl durea capul, hainele îi erau ca vai de lume şi avea o adevărată călătorie în faţă. Minunat, se gîndi el, pornind pe trotuar.

De această dată fu atent încotro mergea şi văzu că întregul cvartal adăpostea diverse firme. Trecu pe lîngă o brutărie, mai multe buticuri specializate şi pe lîngă un restaurant italienesc. Ar fi putut intra să cheme un taxi, se gîndi el, dar poate că plimbarea o să-i facă bine. Şi poate că mersul pe jos i-ar şterge din minte ultimele gînduri despre Brenna MacPhee.

Brenna MacPhee. Îşi rostogoli sunetul prin minte, adăugînd o graseiere scoţiană numelui evi-

dent scoţian. Era, fără nici o îndoială, femeia cea mai extenuantă pe care o întîlnise vreodată. Simplul efort de a-i urmări conversaţia trunghiată era destul pentru a pune la grea încercare capacităţile mintale ale unui bărbat. Spunea orice îi trecea prin cap, de la lungimea părului lui la frumuseţea pieptului lui şi la evaluarea priceperii lui la sărutat. Şi apoi mai era şi asta. De ce dracu' o sărutase? El nu era un tip care înghesuie femeile prin colţuri, ca să le pipăie. El respecta femeile, se întîlnea cu ele cînd avea timp, se culca cu unele ca orice bărbat sănătos cu sîngele cald. Dar, categoric, nu sărea pe nici una s-o sărute pînă se sufoca la nici o oră de cînd o cunoscuse. Adică, n-o făcuse pînă la Brenna MacPhee.

Ei, dar suferise un traumatism, argumentă el. Unui bărbat nu i se întîmplă zilnic să fie atacat de o pisică înspăimîntată, trîntit de un cîine suprazelos, apoi despuiat de o vrăjitoare de femeie cu o coafură ca a lui Shirley Temple. Acum îşi revenise la normal. Haine curate, două aspirine şi totul o să fie bine. Ar fi vrut doar să-şi poată şterge din amintire gustul, aroma şi senzaţia Brennei MacPhee. Bineînţeles, el nu compara sărutările, ca vreun adolescent. Dar dacă ar fi făcut-o, adică

presupunînd că ar face-o, sărutul Brennei ar ieşi de pe scara Richter. Se ascundea o femeie foarte pasională în cocoloşul acela de energie.

– Uită de asta, murmură el iuţind pasul. Uită toată treaba asta blestemată. Oare chiar le citeşte cărţile poştale animalelor? Dumnezeule!

În bucătăria de la *Pet Palace,* Brenna pregătea cina pentru cele trei pisici aflate în gazdă, apoi duse mîncarea la al doilea dormitor de la etaj. Cuştile erau deschise şi pisicile se jucau dîndu-se tumba pe podea. Cookie primise dispoziţia fermă să rămînă în hol.

Cîinii erau găzduiţi în dormitorul de la parter, de lîngă bucătărie, iar în prezent avea ca oaspeţi un Saint Bernard, un caniş pitic şi pe faimosul Cookie, greu de clasificat. În spălătorie se afla o pereche de canari galbeni în colivie.

După ce a dat de mîncare tuturor animalelor, iar cîinilor le-a dat drumul în curtea din spate, fiecăruia pe culoarul lui, Brenna şi-a pregătit masa şi pentru sine: salată, un hamburger şi un castron

uriaş cu îngheţată de ciocolată. Mînca îngheţata în acelaşi timp cu hamburger-ul şi salata, căci hotărîse demult că n-are nici un rost să aştepte pînă ajunge la partea cu adevărat bună a mesei. Dar în seara asta nu simţea gustul mîncării. Un singur gînd, o singură imagine îi umplea mintea. Hunter Emerson.

Frumosul, frumosul Hunter, îşi zise ea gînditoare, amestecîndu-şi absentă îngheţata pînă ce ajunsese un soi de ciorbă lungă. Îi plăcea la nebunie părul lui, deşi era tuns prea scurt. Avea culoarea castanelor, cu cîteva nuanţe mai închis decît al unui setter irlandez. Magnific! *El* era magnific, din cap pînă-n picioare. Chiar îşi dorea să-l mai vadă. Şi, bineînţeles să mai aibă parte de o sărutare devastatoare. Sau poate de două sărutări. Sau o duzină. Nu încape îndoială, tipul îi căzuse cu tronc.

Brenna suspină, apoi privi uluită în jos, la îngheţată. Ridică din umeri şi o mîncă totuşi, continuînd să se gîndească la Hunter.

Hunter Emerson nu era fericit.

Pînă să ajungă el înapoi la birou, toată lumea plecase acasă. Contrar modului lui obişnuit de comportare organizată, plecase la plimbare fără chei şi a trebuit să-l caute pe agentul de pază ca să poată intra. Nu, nu fusese jefuit, îi spusese el omului, ci atacat de un leu cît un munte. Agentul de pază spusese că Hunter era un tip pe cinste.

Odată ajuns în birou, Hunter se spălă şi se schimbă într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă. Îşi ţinea nişte haine la birou, căci nu era neobişnuit să-şi petreacă noaptea acolo, pe canapea, cînd îl preocupa un proiect mai complicat.

Ţinea şi ceva mîncare într-un frigider mic şi îşi făcu un sandviş, îşi turnă un pahar cu lapte, apoi se instală pe un scaun de piele în faţa calculatorului. Şi cît făcu toate astea, nu se gîndi decît la Brenna.

De ce nu putea să şi-o alunge din minte, nu ştia. Ce să facă, iar nu ştia. Îl înnebunea! Situaţia cerea ce ştia el cel mai bine să facă: o judecată logică şi raţională.

Brenna MacPhea nu se încadra în nici o categorie de femei pe care le cunoştea el. Ea era

altfel. Doamne, şi încă cum! Puţin ciudată era un termen potrivit. Nu se potrivea în nici un tipar şi asta îi dădea o notă de mister. Asta avea sens. Nu trebuia decît s-o mai vadă o dată, numai o dată, să-şi dea seama cine era ea de fapt, şi-o să se rezolve. Lui Hunter îi plăcea ca în viaţa sa să fie ordine, să nu existe nimic confuz. Faptul că Brenda îi ocupa spaţiul cerebral era deconcertant şi inacceptabil.

Se duse la birou şi frunzări cartea de telefon pînă găsi *Pet Palace.* Formă numărul şi începu nerăbdător să bată cu degetele în birou, în timp ce telefonul suna, suna, suna.

– *Pet Palace,* zise o voce voioasă.

– Brenna?

– Da.

– Aici Hunter Emerson.

– Bună, Hunter, spuse ea. Ce-ţi face capul?

– Bine, bine. Am întrerupt vreo petrecere pe-acolo?

– Cum? A, nu. Au trecut nişte prieteni pe la mine. Cîţiva şi-au adus şi instrumentele şi cîntăm puţin.

Hunter auzea un clarinet tînguindu-se în surdină şi scutură din cap.

– Înţeleg. Brenna, vrei să iei masa cu mine mîine seară?

– O, da, ar fi plăcut.

– Bine. La şapte. La revedere.

– Pa, spuse ea tonului de la telefon, apoi rîse. Dacă n-ai fi deşteaptă, aş zice prost să fii, noroc să ai, Brenna MacPhee.

Capitolul 2

Tipic pentru vremea din Portland, a doua zi plouă aproape continuu. Era o răcoare în aerul de mijloc de septembrie, care prevestea sosirea toamnei ce avea să aducă spectacolul de culoare al frunzelor care începeau deja să se schimbe.

Brenna îşi petrecu cea mai mare parte a zilei făcînd curăţenie în camerele animalelor, apoi fugi afară, între două averse, să cureţe şi să grebleze culoarele cîinilor. Fu udată pînă la piele de mai multe ori şi era încîntată de rezistenţa permanentului. Coama de cîrlionţi de culoarea mierii se strîngea la loc după ce o ştergea cu prosopul.

La fel ca o mamă cu copii mici, Brenna ţinea o listă de persoane de încredere care puteau veni la *Pet Palace* să aibă grijă de oaspeţii ei cînd voia să iasă seara. Erau studenţi la Universitatea Portland şi fuseseră intervievaţi cu grijă, ca să se

asigure de dragostea lor pentru animale.

Prima alegere a Brennei era întotdeauna Cindy Cole, studentă în anul doi, care se specializa în economia domestică. Cindy era o roşcată scundă, durdulie, vioaie, a cărei siluetă rotofeie dovedea cît de mult îi plăcea să guste feluritele mîncăruri pe care învăţa să le pregătească la cursurile ei.

Brenna îi dădu telefon lui Cindy, care îi spuse că era liberă în seara aceea şi fu încîntată să afle că era şi Cookie oaspete; cîinele cel alb şi lăţos era răsfăţatul tuturor. Şi, da, mai spuse Cindy, o să ţină uşile încuiate bine, ca să nu existe vreun risc să scape Cookie din casă.

Brenna le dădu animalelor masa de seară şi apoi, la ora şase, intră să facă un duş. Îşi uscă părul, creîndu-şi un nimb de cîrlionţi aurii în jurul capului. Puţin rimel aplicat iute şi un lac de buze trandafiriu fură tot machiajul ei. Îşi pulverizã pe gît un parfum uşor, cu mireasmă de floare, apoi se întoarse spre şifonier.

Rochia de voal de un roz-pal păru să plutească în jurul ei cînd îşi legă cordonul asortat în jurul taliei subţiri. Decolteul se întindea pînă la marginea umerilor ei uşor bronzaţi, iar fusta în mai multe straturi îi ajungea aproape pînă la gleznę.

Îşi strecură picioarele în nişte sandale simple, din barete subţiri, cu toc înalt, şi le încheie cataramele. Făcu un pas înapoi, ca să-şi examineze imaginea în oglinda înaltă şi dădu din cap mulţumită.

Arăta foarte bine, îşi zise ea, şi era absolut entuziasmată de seara care o aştepta. Hunter îi revenise în gînd toată ziua şi recunoştea fără reţineri că era nerăbdătoare să-l vadă. Asta se datora în parte amintirii stăruitoare a sărutului lui, ştia, dar era mai mult de-atît. Ceva neştiut făcuse să nu şi-l poată scoate din minte. De ce era atît de interesată de un bărbat care încă nu-i zîmbise, nu-şi dădea seama.

Sună interfonul şi Brenna se duse spre cutia fixată în perete lîngă uşa camerei de zi.

– Da? spuse ea după ce apăsă pe buton.

– Bună, Brenna. Sînt eu, Cindy.

– Urcă. Apăsă o pîrghie care descuia uşa de la intrare, apoi auzi paşii lui Cindy pe scări. Bună, zise ea deschizîndu-i. Eşti gata să stai cu copilaşii mei?

– Sigur, zise Cindy intrînd în cameră. Salut, Cookie, scumpule. Mă bucur că te văd. Cookie dădu încîntat din coadă. O, Brenna, arăţi fabulos. Cine e individul norocos care are onoarea să-i ţii

companie în seara asta?

– Îl cheamă Hunter Emerson şi e frumos.

– Zău? Unde l-ai găsit?

– Cookie l-a trîntit pe spate în mijlocul trotuarului. Fiind caritabilă cum mă ştii, l-am adus aici să-i îngrijesc rănile. Era într-o dispoziţie execrabilă, dar tot frumos era.

– Ei, zise Cindy trîntindu-se pe canapeaua plină de gîlme, pesemne că n-a fost chiar atît de descurajat. Ai totuşi o întîlnire cu el.

– Lucru care m-a luat total prin surprindere. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată. E frig afară?

– Răcoare. Un şal ar fi destul. Cel siclam cu franjuri ar arăta grozav cu rochia aia.

– Nu trebuie decît să-l găsesc, zise Brenna întorcîndu-se în dormitor. Dacă aş fi un şal, unde m-aş ascunde?

Interfonul sună din nou.

– Cindy, strigă Brenna, vrei să răspunzi tu? Dacă e Hunter, deschide-i uşa.

– Bine, zise Cindy. Sînt camerista de la etaj, spuse ea în interfon. Spune, rogu-te, ce vînt te aduce la Alteţa Sa?

Hunter tresări surprins la auzul unei voci necunoscute care îi vorbea dintr-o cutiuţă de pe

verandă. O notiţă lipită pe uşa din faţă spunea că dacă uşa este încuiată, erai rugat să apeşi pe buton. Aşa făcuse, dar vocea îl surprinse nepregătit. Aruncă o privire spre cutie, apoi apăsă nesigur un buton.

– Hunter Emerson. Vreau s-o văd pe Brenna.

– Intră, Nobile Cavaler, zise vocea, apoi uşa se descuie cu un declic şi Hunter tresări din nou.

Intră în camera de zi de la parter şi privi în jur după cea care vorbise. O roşcată zîmbitoare stătea pe scară.

– Bună, zise ea. Eu sînt Cindy Cole. Urcă! Brenna e aproape gata. Oh, fii atent unde pui piciorul. Astăzi au sosit trei cobai şi îşi fac plimbarea de seară. Sînt nişte drăgălaşi. Mult mai simpatici decît boa constrictorul. Nu mi-a plăcut deloc cînd a fost şarpele ăla aici.

– Doamne, murmură Hunter examinînd podeaua înainte de a se apropia de scări. O urmă pe Cindy spre camera de zi a Brennei, apoi se opri în uşă cînd Cookie se năpusti spre el. Marş, potaie! zise el.

– Cookie, jos! porunci Brenna din uşa dormitorului. Pentru numele lui Dumnezeu, s-a aşezat! N-a mai ascultat comanda asta niciodată pînă acum. Bună, Hunter, adăugă ea zîmbindu-i.

– Bună, zise el, arăţi... foarte drăguţă, Brenna.

Cu ce era îmbrăcată? se întrebă el. Arăta ca o faţă de masă roz. Şalul avea o culoare absurdă, dar, cumva, pe ea arăta bine. O culoare veselă, trăsnită, dar totuşi deloc ţipătoare. Era foarte atrăgătoare, la un mod oarecum aiurit.

– Presupun că ai cunoscut-o pe Cindy, zise Brenna, luîndu-şi poşeta. În seara asta ea se ocupă de copilaşii mei.

– Ce face? zise el.

– Niciodată nu-mi las oaspeţii singuri seara. Simt că ar fi iresponsabil din partea mea. Cindy, ştii unde sînt gustările lor pentru mai tîrziu şi te rog serveşte-te şi tu cu orice vrei.

– Nu-ţi face griji, zise Cindy. O să ne simţim toţi grozav. A, şi nu te simţi datoare să te grăbeşti să vii. Pot să dorm foarte bine aici, pe canapea, dacă mi se face somn. Oricum e mai comodă decît patul meu de la cămin.

– Glumeşti, zise Hunter.

– Poftim? spuse Cindy.

– Nimic. Mă bucur că te-am cunoscut, Cindy. Gata, Brenna?

– Brenna, zise Cindy, vrei să vii pînă în dormitor numai un minuţel?

– Bineînţeles, spuse Brenna. Mă întorc ime-

diat, Hunter.

El încuviinţă din cap.

În dormitor Brenna se uită întrebător la Cindy, în timp ce tînăra închidea uşa.

– O, Brenna, zise Cindy într-o şoaptă puţin mai sonoră, Hunter este incredibil! Atît de înalt, atît de arătos, atît de bronzat, atît de... de toate! E îmbrăcat de parcă s-ar duce la o înmormîntare, dar altfel e perfect. Dacă-l laşi pe Hunter Emerson să-ţi scape, mor!

– Nu pot să-l încui într-o cuşcă de animale, zise Brenna rîzînd. Dar e frumos, nu-i aşa?

– O, da! În afară de haine. Costum şi cravată negre, cămaşă albă. Arată ca un cioclu.

– Nu-i nimic, zise Brenna. Rozurile mele sînt destul de aprinse pentru amîndoi. Eu... o, Dumnezeule, l-am lăsat singur pe Cookie!

Brenna deschise uşa smucit şi trecu grăbită în camera de zi. Se opri atît de brusc, încît Cindy, care venea chiar în spatele ei, se izbi de ea aproape s-o trîntească.

Hunter îşi îndreptase un deget lung spre Cookie, care se fîţîia pe podea dînd din coadă, dar fără să încerce să sară la Hunter.

– Destul de bine, hmm? zise Hunter. I-am spus să stea şi stă. S-ar putea să-i cadă coada de

suprasolicitare, dar stă cuminte.

Şi apoi se ivi zîmbetul.

Trăsăturile serioase ale chipului bronzat al lui Hunter se îmblînziră. La colţurile ochilor apărură cîteva linii mici, iar gura frumoasă i se arcui, lăsînd să-i sclipească dinţii albi. Ochii albaştri îi străluceau ca două safire luminoase.

Brenna de-abia dacă era conştientă că Cindy se lăsase în genunchi lîngă Cookie şi lăuda cîinele pentru purtarea lui excelentă. Ea încremenise locului, incapabilă să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Hunter, în timp ce inima ei bătea năvalnic. Hunter se uita drept la ea şi nici unul nu se clinti, părînd că nu mai respiră.

Apoi zîmbetul lui Hunter se şterse treptat şi fu înlocuit de o încruntare care îi uni sprîncenele. Îşi drese glasul şi împrăştie tensiunea bizară care coborîse peste el. Brenna clipi de parcă ar fi ieşit din transă.

– Mergem? zise Hunter morocănos.

– Da, răspunse Brenna cu vocea răguşită. La revedere, Cindy.

– Pa, copii, spuse Cindy sărind în picioare. Distracţie plăcută şi nici măcar să nu vă uitaţi la ceas. Cookie şi eu vom păstra fortul fără nici o problemă.

În timp ce o urma pe Brenna în jos pe scări, Hunter prinse aroma chinuitoare a parfumului ei. Îi studiase cîrlionţii moi şi simţi pornirea iraţională de a-şi cufunda mîinile în cascada aceea de mătase. La dracu', ce avea femeia asta? spumegă el în tăcere. Cînd li se întîlniseră ochii în cameră, nu s-ar fi putut mişca nici dacă i-ar fi ţinut cineva o armă pe tîmplă. Era îmbrăcată ca o ţigancă. Poate chiar era o ţigancă şi-i făcuse farmece. Asta era nebunie curată!

Afară, o conduse pe Brenna spre maşina lui şi o ajută să se urce. După ce se aşeză şi el la volan, îi aruncă o privire, iar ea îi zîmbi. El îşi întoarse capul cu o smucitură, răsuci cheia în contact şi se îndepărtă de bordură.

– Tocmai mi-am dat seama, spuse Brenna, că nu te-am întrebat dacă eşti însurat. Întotdeauna fac asta înainte de a accepta să mă întîlnesc cu un bărbat, dar am uitat.

– Nu sînt însurat.

– Probabil că am ştiut asta în subconştient. Te-ai fi dus ieri acasă, la soţie, să-ţi îngrijească rănile. Eşti din Portland?

– Da. Părinţii mei locuiesc aici, dar cele două surori s-au mutat. Sînt măritate amîndouă şi au copii, una stă în Los Angeles şi cealaltă la Dallas.

– Părinţii tăi sînt nerăbdători să ai şi tu un fiu care să ducă mai departe numele de Emerson?

– Da, zise el uitîndu-se la ea surprins. Tot timpul mă bat la cap cu asta.

– Şi ai de gînd? Să ai copii?

– Nu ştiu, spuse el ridicînd un singur umăr. M-am concentrat ca să-mi ridic compania *Hunter Emerson Consultind Corporation.* Nu sînt destule ore într-o zi pentru asta.

– Eu o să am un copil, zise Brenna.

– Ce? croncăni el.

– Nu ştiu precis cînd, dar într-o bună zi. O să fie minunat să concep un copil cu bărbatul pe care-l iubesc, apoi să-mi privesc trupul cum se transformă, cum creşte odată cu viaţa cea nouă din el. Gîndeşte-te, Hunter! Doar doi oameni, doar unirea lor săvîrşeşte un miracol. Un bărbat şi o femeie contopiţi în...

– Brenna! spuse Hunter tare în timp ce căldura îi săgeta partea de jos a trupului.

– Da?

– M-am gîndit să mîncăm la *Captain's Corner.*

– Splendid.

N-o să scape cu viaţă din asta, se gîndi el. Nu ştia niciodată ce urma să spună ea. Nu auzise niciodată de conversaţie uşoară? Nu Brenna. Ea

continua să trăncănească despre a face dragoste şi a rămîne gravidă, pentru numele lui Dumnezeu!

Cum ar arăta cu un copil sugîndu-i la sîn? se întrebă el. Senină, strălucitoare? Da, ar avea un nimb de frumuseţe şi... La dracu'! De ce nu putea să discute despre starea economiei?

Scutură uşor din cap în timp ce se încadra în traficul de pe Podul Broadway, de peste rîul Willamette.

– *Tu* ai familie? o întrebă el, sperînd din toată inima că nu era o întrebare periculoasă.

– Numai pe tata. Şeful clanului MacPhee este acum în sălbăticia canadiană, undeva de-a lungul coastei vestice. Nu ştiu precis de ce. Nu-mi spune întotdeauna de ce se duce acolo unde se duce. De fapt, nu sînt sigură dacă el însuşi ştie de ce se află într-un anume loc.

Hunter se încruntă.

– De cîtă vreme eşti singură?

– De la optsprezece ani. A, şeful clanului MacPhee mă vizitează de cîte ori poate. Dar nu se simte bine să stea mult într-un loc. Am trăit în atîtea state, că nici nu le mai ţin minte. Dar acum am un cămin adevărat la *Pet Palace* şi îl ador. Nu cred că o să mă mut vreodată. Portland e atît de

frumos şi mi-am făcut prieteni atît de buni aici. Sînt foarte impresionată de cum l-ai făcut pe Cookie să te asculte, Hunter. Tinde să fie cam zăpăcit.

– Să revenim, zise Hunter. Tatăl tău, şeful clanului MacPhee cum îi zici tu, te-a părăsit cînd aveai optsprezece ani doar? Unde este mama ta?

– N-am cunoscut-o niciodată. Şeful clanului MacPhee zicea că ea a fost şi mai visătoare decît el, şi a fugit cu primul bărbat care i-a promis marea cu sarea. Însă da, el a plecat cînd mi-am terminat liceul. Era timpul să-mi port singură de grijă. La început am fost tare speriată, dar m-am descurcat. După cum te încrunţi, presupun că nu eşti de acord, dar eu îl înţeleg pe şeful clanului MacPhee. Mă iubeşte, Hunter. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Doar că el mărşăluieşte după ritmul altui toboşar.

– Înţeleg, zise Hunter. Dar de fapt nu înţelegea.

Şeful ăsta MacPhee părea să fie un tip egoist, se gîndi el. Cum putea un tată să-şi părăsească copilul, care de-abia a terminat liceul? Un copil pe care l-a tîrît prin toată lumea, toată viaţa, ca pe un bagaj în plus? Fir-ar să fie, ce cărţi proaste i se

împărţiseră Brennei. Şi acum ea se bucura că trăieşte cu o haită de animale, într-o casă veche, cu o canapea plină de gîlme?

– Toţi trebuie să facem asta, zise Brenna, scoţîndu-l pe Hunter din reveria lui. Să ascultăm toboşarul, să aflăm cine sîntem, ce ne trebuie ca să fim fericiţi. Dar tu, de fapt, ştii deja.

– Ştiu? întrebă el aruncîndu-i o privire. Nu prea vorbea cu şir. Era ca şi cum un tip în uniformă de fanfară mărşăluia în faţă şi le spunea tuturor unde le era locul. Ce toboşar?

– Cel din interiorul tău, vocea ta lăuntrică, eul tău adevărat. Tu precis că ai auzit ritmul, altfel n-ai fi muncit atît de mult să-ţi ridici propria companie de consultanţă. Asta a fost visul tău, nu?

– Păi, mda.

– Vezi? Părinţii tăi te-au înţeles?

– Nu prea. Tata a presupus că o să devin avocat şi o să intru la firma lui. Cred că mai aşteaptă şi acum să-mi vină mintea la cap, să-mi iau diploma în drept, să mă însor, să zămislesc moştenitorul Emerson. Nu mi-a vizitat niciodată biroul să vadă ce-am realizat. Mama a venit, dar tata refuză. E o atmosferă cam încordată cînd mă duc pe-acasă.

Ce dracu', îşi zise Hunter, de ce îi spunea

toate astea? El nu-şi dezgolea sufletul nimănui, cu atît mai puţin unei femei pe care de-abia o cunoştea.

Fusese o greşeală s-o scoată pe Brenna la cină, hotărî el. Ar fi trebuit să pună faptul că nu şi-o putuse scoate din minte pe seama loviturii de la cap. Ar fi trebuit s-o uite, şi pe ea *şi* sărutul lor, sărutul acela dulce, minunat, pe care l-ar fi vrut nesfîrşit. Crezuse că văzînd-o din nou, i-ar fi înţeles tic-tac-ul. Hmm! Tic-tac-ul unui ceas era o mişcare constantă. Brenna nu ticăia, ea zumzăia. Trecea şuierînd ca glonţul de la un subiect la altul, rămînînd tăcută numai atît cît să vadă dacă afurisitul ei de toboşar nu-i transmitea vreun mesaj sau altceva bătînd tam-tam-ul.

– Te încrunţi foarte mult, Hunter, zise Brenna întrerupîndu-i din nou gîndurile. O să faci riduri prematur. Ai un zîmbet minunat. Ar trebui să zîmbeşti mai des.

O, nemaipomenit, se gîndi el. Acum avea un zîmbet minunat, care se potrivea cu ochii lui fantastici şi cu pieptul lui frumos. Problema era că el ştia că Brenna nu făcea pe mironosiţa şi nu flirta cînd spunea lucrurile acelea. Ea îşi exprima doar părerea şi nu vedea nici un motiv să n-o facă. Cum se presupunea că ar trebui să răspundă un

bărbat la o asemenea afirmaţie? Era atît de deconcertantă. Şi, fir-ar să fie, tot nu era în stare să-şi şteargă amintirea clipei cînd o luase în braţe şi o sărutase. Era destul. O ducea la masă şi pe urmă direct acasă. O scotea pe Brenna MacPhee din viaţa lui.

– Hunter, zise Brenna, de ce m-ai invitat să ieşim în seara asta?

– Poftim?

– Păi, dacă tu ai nevoie de un motiv logic pentru tot ce faci, atunci trebuie să existe un motiv logic pentru care luăm masa împreună. Şi mă întrebam care-o fi.

– Ce-ai zice de faptul că amîndoi trebuie să mîncăm? zise el zîmbindu-i.

– A, spuse ea dînd din cap.

Zîmbetul acela, se gîndi ea. Ce stîrnea în ea era un păcat!

– Crezi explicaţia asta? o întrebă el.

– Nu, sigur că nu, dar n-am de gînd să te forţez să-mi răspunzi. Eram doar curioasă, fiindcă n-am mai întîlnit pe nimeni care să gîndească ca tine şi încerc să te înţeleg mai bine.

– *De-asta* sîntem aici, zise el întorcînd pe aleea pe care se afla restaurantul. Nici eu n-am mai întîlnit pe cineva ca tine şi nu te pot înţelege.

– Zău? Doamne, eu sînt omul cel mai obişnuit din cîţi cunosc.

Hunter deschise gura, apoi o închise iar cînd îşi dădu seama că nu ştia ce să spună. Dădu cheile maşinii omului de la parcare, apoi o cuprinse uşor pe Brenna de umăr şi o conduse în restaurant. Acesta fusese decorat pentru ceea ce în reclamă se numea o cină în intimitate şi au fost conduşi la o masă confortabilă luminată de lumînări.

Hunter alese un vin bun şi comandară din meniul bogat.

Nu era nimic sexy, îşi spuse ea, la un bărbat care muşca dintr-o chiflă. Dar este adevărat, probabil că Hunter Emerson arăta sexy şi cînd se spăla pe dinţi. Probabil că ayea sute de femei care roiau după el, se gîndi ea. Femei de lume, sofisticate, fără îndoială, nu o fată care muncea, ca ea. Se culca cu femeile alea? Probabil. De ce n-ar fi făcut-o? Era uluitor. Cu chipul şi trupul lui cine ar fi observat că nu zîmbeşte prea des? Cum ar fi, se întrebă ea visătoare, să facă dragoste cu Hunter Emerson? Să aibă toată virilitatea, toată masculinitatea aceea, îndreptată spre ea?

– Nu-ţi place salata? o întrebă Hunter.

– Poftim? A, ba da, îmi place, spuse ea şi luă

imediat o îmbucătură. Deci, zise ea, povesteşte-mi tot ce am vrut întotdeauna să ştiu despre calculatoare şi analiza de cost.

El chicoti. Era un chicotit profund, depărtat, care pornea din piept şi-şi făcea drum în sus ca să genereze un zîmbet de o sută de waţi. Pe Brenna o trecu un fior. Reuşi să răspundă şi ea cu un zîmbet slab, apoi se jucă cu şervetul din poală.

– Calculatoarele sînt o invenţie fantastică, zise Hunter. Totuşi, pe mulţi oameni îi sperie. De ce, nu ştiu. Eu îmi compilez datele, apoi introduc informaţiile în calculator să le analizeze.

– Ce fel de date?

– Orice şi totul. De exemplu, aş putea să întocmesc pentru tine o imprimantă cu factorii de cost ai întreţinerii unui cîine de talie lui Cookie în comparaţie cu o rasă mult mai mică. Dar de vreme ce Cookie este un oaspete preferat, probabil că nu ţi-ar păsa.

– Îl ador, spuse ea rîzînd. Stă la mine mai mult decît acasă, pentru că stăpînii lui călătoresc mult. E tare drăguţ. În afară de cazurile cînd deschide uşa şi fuge.

– Un cîine talentat, zise Hunter încruntîndu-se

în gînd.

– Mi-a fost tare frică să nu mă dai în judecată. N-o s-o faci, nu?

– Nu, zise el zîmbind. N-o s-o fac.

Îi răspunse la zîmbet cînd li se întîlniră privirile şi rămaseră ochi în ochi. Înainte să-şi dea măcar seama ce face, Hunter se întinse şi-i luă mîna Brennei. Degetul mare îi alunecă în interiorul încheieturii ei şi îi simţi bătaia nebună a pulsului. O parte din el era mulţumită că atingerea lui o tulbura; altă parte nu putea ignora ritmul accelerat al propriei lui inimi cînd îi mîngîie blînd pielea catifelată.

– Cina dumneavoastră, zise chelnerul.

Vraja se risipi, iar Hunter îşi trase mîna brusc.

– O.K., zise el. Brenna, vrei să-ţi mănînci salata împreună cu mîncarea?

– Poftim? A, nu, mulţumesc.

Gîndurile se învălmăşeau în mintea lui Hunter şi nu era decît vag conştient de gustul fileului mignon. Brenna îl nedumerea, îl descumpănea, şi nu-i plăcea. Cînd privea în ochii ei căprui precum ciocolata, simţea în adîncul lui un nod încordat de nevoie, de dorinţă, care era cumva diferită de atracţia personală. Emoţiile pătrunseră prin se-

xualitate. Simţea nevoia s-o protejeze, ca şi cum ar fi fost a lui, pe fetiţa cu păr cîrlionţat care stătea de cealaltă parte a mesei.

Da, nu mai întîlnise niciodată o femeie ca Brenna MacPhee. Era cea mai deschisă, cea mai cinstită persoană pe care o cunoscuse. Ce avea în gînd, avea şi pe limbă. Dacă voia să ştie, întreba. Nu judeca un tată care îşi pusese propriile dorinţe mai presus de ea. Pentru Hunter, şeful clanului MacPhee era egoist şi rece, dar pentru Brenna el îşi ascultase pur şi simplu toboşarul lăuntric. Incredibil. Brenna nu era nici logică, nici realistă, dar era cu adevărat incredibilă.

Cerea atît de puţin de la viaţă, medită el. Tot ce voia era stabilitatea, să poată rămîne într-un loc şi să ştie că dacă pleca, era numai opţiunea ei. Visa să se mărite într-o zi şi să aibă un copil. Şi-o imagină în braţele altcuiva şi se încruntă. O să trăiască pasiunea pe care o simţise el cînd o sărutase, alături de altul?

– La dracu', nu! zise el.

– La dracu', nu ce? îl întrebă Brenna.

– Nimic. Nu mi-am dat seama că vorbesc tare.

– Arătai de parcă ai fi fost la un milion de

kilometri depărtare. Ca intelectual, cred că ţi-e greu să nu meditezi.

– Nu sînt chiar un intelectual. Doar că am o pasiune pentru cifre.

– A, e mai mult de atît, Hunter. Totul în viaţa ta pare organizat. Pînă şi lungimea părului.

– Ne-am întors la asta?

– Ei bine, purtîndu-l scurt, poate creşte fără să devină prea lung foarte repede şi în felul ăsta nu trebuie să te duci la frizer prea des. Corect?

– Mda. Nu prea am timp... Altceva?

– Nu contează. Devii ursuz.

– Ba nu! Deci, altceva?

– Hainele. Sînt drăguţe, zău, şi evident scumpe. Dar bănuiesc doar, înţelegi, că ai mai mulţi pantaloni negri şi cămăşi albe. În felul ăsta nu te mai complici să-ţi asortezi culorile şi este mult mai eficient. Logic, ştii ce vreau să spun?

– Mă faci să par un excentric, Brenna.

– Nu vorbi prostii. Admir foarte mult pe cineva care are un asemenea control asupra fiecărui aspect al vieţii sale. Încerc şi eu să mă organizez, dar nu prea reuşesc. Îl înnebunesc pe contabilul meu. Conduc *Pet Palace* ca un expert, dar în rest sînt fără leac. Îmi dau seama cît de eficient este

să te îmbraci ca tine. Ar fi trebuit să mă vezi în seara asta chinuindu-mă să-mi găsesc şalul. Era în şifonierul pentru lenjerie, cu prosoapele.

– Acolo? De ce?

– Pentru că e roz şi l-am încurcat cu prosoapele roz. Asta s-a întîmplat cînd mă apucase organizarea pe culori. Dar nici asta n-a mers prea bine. Ştii, mă mir că nu ţi-ai lăsat barbă. Gîndeşte-te cît timp ai fi economisit dacă nu trebuia să te bărbiereşti în fiecare dimineaţă. Ei, *asta* e gîndire logică.

– Doamne! exclamă Hunter ridicîndu-şi ochii spre cer. Brenna, nu sînt atît de înţepenit. De acord, îmi place o viaţă ordonată, dar sînt flexibil şi deschis. Nu era? se întrebă el. Ba, sigur că era. Nu era? De ce se pretа la conversaţia asta idioată? Hai să schimbăm subiectul. Mă faci să mă simt ca un excentric sau aşa ceva.

– A, îmi pare rău. Bine, alt subiect. Cum se face că încă eşti bronzat toamna?

– Alerg şase kilometri pe zi. Am conceput un program şi l-am introdus în calculator ca să stabilesc tipul cel mai adecvat de exerciţii fizice pentru un bărbat sănătos, de vîrsta, greutatea şi înălţimea mea. În concluzie, alerg distanţa asta în

fiecare zi şi îmi închipui că e destul ca să-mi păstrez bronzul de peste vară.

Brenna se aplecă uşor spre el.

– Ai fost vreodată total nesăbuit şi-ai alergat şase kilometri şi jumătate?

El miji ochii spre tavan.

– Nu, din cîte îmi aduc aminte, răspunse. N-ar servi nici unui scop precis să alerg mai departe. Am calculat.

– Doamne, spuse ea lăsîndu-se pe speteaza scaunului. Faci ceva pe care să nu-l calculezi înainte? Nu, las-o baltă. Nu-i treaba mea.

– Obrajii îţi sînt la fel de roz ca rochia, zise el zîmbindu-i larg. Te refereai cumva la sex?

– Nu fi caraghios, spuse ea, atentă la peşte. N-am nici o intenţie să discut despre viaţa ta sexuală.

– Ei, ai prefera atunci să discutăm despre viaţa *ta* sexuală?

– Hunter Emerson!

– Brenna MacPhee! zise el chicotind.

Numele ei, se gîndi Brenna, rostit de Hunter, nu mai era doar un nume. Era o sărbătoare a sunetelor, un... Of, Doamne, ce platitudine!

– Ar trebui să verific băncile naţionale de date

prin calculatorul meu, spuse Hunter, să văd dacă există statistici despre femeia modernă care încă mai roşeşte. Ar fi un studiu fascinant.

– Ai putea să verifici, spuse Brenna foarte dulce, şi dacă există informaţii despre cît de drastic se schimbă înfăţişarea unui bărbat chipeş cînd are nasul fracturat.

Hunter hohoti de încîntare.

Brenna pufni indignată, apoi rîsul ei se amestecă cu cel al lui Hunter. În timpul mesei se întrecură descriind informaţii, statistici bizare pe care le-ar aduna ei şi care ar ului naţiunea cînd ar fi date la iveală.

Hunter părea să zîmbească neîntrerupt, iar privirea Brennei nu se mai dezlipea de chipul lui. Se distra de minune cu Hunter şi a acceptat imediat cînd el a propus să ia o cafea după cină.

Se distra bine, îşi dădu seama Hunter, în timp ce amesteca în cafea. Nici nu mai ţinea minte de cînd nu mai fusese atît de relaxat, de cînd nu mai rîsese atît. Ce era cu adevărat uluitor era că gîndul nu-i rătăcise nici măcar o dată spre proiectul la care lucra în prezent. De obicei, în timpul unei întîlniri, se plictisea de spórovăiala feminină, îşi lipea o expresie plăcută pe chip şi se concentra

asupra ultimei teme.

Dar nu şi în seara asta. Nu cînd în faţa lui stătea Brenna MacPhee. Cînd se uită la ea în strălucirea blîndă a lumînărilor, îşi dădu seama că ea nu juca jocul celibatarilor, ca femeile cu care se vedea el. Brenna MacPhee nu se culca cu oricine, nu se îmbrăca şi nu se purta într-un anumit fel pentru societate în general. Ea era Brenna, avea propriul ei rafinament, era înviorător de sinceră şi cinstită, şi îl făcea să rîdă din toată inima.

Şi Hunter o dorea cum nu mai dorise vreo femeie.

Nevoia era acolo, adînc în el, acumulîndu-se, făcîndu-i sîngele să-i pulseze în vene. Căldura dulce a cafelei cu zahăr îi amintea de căldura dulce a gurii Brennei mişcîndu-se sub a lui. Pasiunea pe care o aprinsese ea în el era încă un jar mocnit, care aştepta să fie aţîţat ca să devină o flacără năvalnică.

O, da, o voia şi nu era nici logic, nici raţional, îşi spuse Hunter. Şi un gînd tulburător i se strecurase parşiv în minte: acela că a face sex cu Brenna n-ar fi o simplă eliberare fizică şi reciproc satisfăcătoare a tensiunii. Ar apărea emoţii. Unele periculoase pe care el nu avea nici timp, nici chef

să le cultive. Ţiganca asta cu păr cîrlionţat ţesea, într-adevăr, o vrajă nepămînteană în jurul lui şi trebuia să-i pună capăt. Acum!

– Ei, se face tîrziu, spuse el brusc, şi mîine e o zi lucrătoare. Eşti gata de plecare?

– Da, sigur, zise ea şi îl privi surprinsă.

Seara se încălzise neaşteptat, iar cerul era o umbră scăpărînd de stele. Brenna îşi umplu plămînii cu aerul curat.

– Ce cer frumos, spuse ea privind în sus. Mă simt de parcă aş putea culege singură o stea.

– Şi ce-ai face cu ea? o întrebă Hunter, zîmbind fără să vrea.

– Mi-aş pune o dorinţă.

– Ce dorinţă?

– Ei, nu pot să-ţi spun, că nu s-ar mai îndeplini. Asta-i regula la dorinţe.

– Nu ştiam. Brenna, sîntem ai şaselea la coadă ca să ne aducă maşina. N-ai vrea să facem o plimbare prin părculeţul de peste drum?

Poftim? se întrebă în sinea lui. Ce se întîmplase cu hotărîrea lui dea o conduce direct acasă şi de a sfîrşi seara asta?

– Da, ar fi plăcut, spuse Brenna zîmbindu-i.

Nu era bine, se gîndi Hunter, în timp ce

traversau strada. Acţiunile lui n-aveau sens, nu-i urmăreau raţiunea. La naiba!

În parc, Brenna îşi scoase pantofii şi-şi mişcă degetele în covorul de iarbă, încîntată că era uscată, cu toate că plouase mai devreme. Hunter îşi recunoscuse în tăcere înfrîngerea şi-şi împleti degetele cu ale ei cînd porniră să se plimbe agale printre pomii maiestuoşi. Luna nouă, strălucitoare, şi stelele aruncau o lumină argintie peste zona împădurită. O bufniţă ţipă undeva în depărtare.

– O, parcă ar fi catifea, zise Brenna lăsîndu-se jos, pe iarba deasă, sub un pom.

– O să-ţi pătezi rochia de la iarbă, spuse Hunter.

– Nu-mi pasă. Aşază-te şi tu.

Bătu cu mîna pe pămînt, lîngă ea.

– Pe jos?

– Poţi să stai pe şalul meu, dacă vrei.

– Nu, mă aşez aşa.

Se lăsă în jos şi se aşeză rigid lîngă ea, arătînd ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu mîinile şi cu picioarele lui lungi.

– Nu-i bine, hm? zise ea încruntîndu-se.

– Sînt mulţi ani de cînd n-am mai stat pe pămînt sub un pom.

– Nu te duci niciodată la picnicuri?

– Nu.

– De ce?

– N-am timp de aşa ceva, răspunse el morocănos. Firmele de consultanţă nu se conduc singure, Brenna. Este un domeniu cu o concurenţă acerbă şi trebuie să fiu mereu cu un pas înaintea celorlalţi.

– Da, îmi închipui, spuse ea suspinînd. Totuşi, cred că e păcat că nu ai timp pentru picnicuri şi pentru îngheţată, şi ca să-ţi mişti degetele în iarbă. Nu oboseşti niciodată, Hunter? Nu te saturi să munceşti atît?

– Nu, mîrîi el. Apoi continuă: Ba da, la naiba, ba da! şi îşi coborî gura peste a ei.

Capitolul 3

La invazia brutală a gurii lui Hunter, ochii Brennei se deschiseră larg, dar pe măsură ce sărutul se îmblînzi, se închiseră încet. El îi cuprinse umerii cu braţul şi o împinse uşor pe iarbă, fără ca buzele lui să se desprindă o clipă de ale ei, nici chiar cînd se întinse şi el alături. Ea îi încolăci gîtul cu braţele, trăgîndu-l mai aproape. Limba lui îi explora adînc gura, stîrnindu-i un geamăt involuntar de plăcere.

Cu un braţ în jurul taliei ei, el o trase parţial sub el, imobilizîndu-i cu piciorul ambele picioare. Buzele lui le părăsiră pe ale ei pentru a pune şiruri de sărutări pe faţa ei, de-a lungul gîtului ei zvelt, pe pielea moale a umerilor. Ea îi simţea erecţia dură şi fierbinte pe coapsă, o afirmare îndrăzneaţă a masculinităţii lui.

El îi murmură numele cu o voce catifelată şi răguşită, iar mîna lui îi dădu deoparte şalul, apoi îi rătăci peste sîni. Gura lui o căută din nou pe-a ei şi, în timp ce el îi sorbea dulceaţa, Brenna simţi că pluteşte spre un loc unde nu mai fusese niciodată. Pasiunea tresări adînc înlăuntrul ei, apoi se revărsă peste ea ca un torent. Îşi înfipse mîinile în părul lui trăgîndu-l mai aproape, savurînd senzaţiile care o inundau.

Îşi mişcă şoldurile în sus, apăsîndu-le de erecţia încordată a lui Hunter. El scoase un geamăt din piept şi ea îl simţi cutremurîndu-se de dorinţă, cu muşchii tremurînd în timp ce se lupta să-şi recapete controlul.

– Brenna, icni el, apoi se rostogoli de pe ea.

Se ridică, îşi încrucişă braţele pe genunchi şi-şi sprijini capul de pumnii încleştaţi.

Ea se ridică anevoie şi se înfăşură în şal, cu mîini tremurătoare.

– Îmi pare foarte rău, spuse el ridicîndu-şi încet capul, dar fără s-o privească. N-ar fi trebuit să fac asta. Dă-mi numai un minut să... O să te duc acasă.

– De ce îţi pare rău, Hunter?

– Ai înnebunit? se răsti el întorcîndu-se spre ea. Încă un minut şi te-aş fi luat chiar aici, pe

pămînt. Niciodată, *niciodată* n-am mai dorit pe cineva ca pe tine. Mă scoţi din minţi. Am avut intenţia să te duc acasă imediat după masă, şi în schimb ce-am făcut? Ei bine, nu. M-am purtat ca un puşti în călduri pe bancheta din spate a maşinii. Fir-ar să fie, ce-mi faci? Chiar eşti ţigancă, nu-i aşa? Cu farmece şi băuturi vrăjite, şi... vezi? Mă ţicnesc!

Un hohot de rîs scăpă de pe buzele Brennei şi ea îşi apăsă mîna peste gură.

– Ce dracu', e atît de nostim? răcni Hunter.

– Nimic. Of, Hunter. Îi puse mîna pe spate. Pe cine eşti furios? Pe tine sau pe mine? Nu m-am simţit niciodată atît de bine. Este minunat! Mă faci să mă simt deosebită, frumoasă, preţuită. N-ai decît să-ţi pară rău, dacă vrei, dar eu refuz s-o fac.

– Eşti incredibilă, zise el răguşit. Ar trebui să fii furioasă ca dracu' şi tu uite cum stai cu lumina lunii revărsîndu-se peste tine şi arăţi senină ca o madonă. Brenna, eu nu înţeleg.

– Ce vrei să spui?

– Mintea mi-e terci. Îmi propun ceva în privinţa ta şi fac exact invers. Tu funcţionezi pe altă lungime de undă decît mine. În lumea ta sînt picnicuri, cornete de îngheţată, inorogi şi dorinţe

tainice spuse stelelor. În viaţa mea nu e loc pentru asta sau pentru angajamente, sau pentru relaţii de durată. Eu nu fac promisiuni pe care n-am intenţia să le ţin. Nu fac promisiuni deloc. Aş lua de la tine, Brenna, şi nu ţi-aş da în schimb nici un fleac.

– Înţeleg, şopti ea.

– Acum o să te duc acasă, spuse el ridicîndu-se în picioare dintr-o singură mişcare fluidă şi întinzîndu-i mîna.

O trase în picioare, apoi îi ridică mîna şi-şi apăsă buzele în palma ei. Lacrimile înceţoşară brusc ochii Brennei. O năpădi un sentiment de pierdere, ca şi cum ar fi fost la un pas de o comoară ascunsă care acum avea să-i rămînă departe pe vecie. Hunter stîrnise o furtună de emoţii în trupul ei şi, da, şi în inimă, în sufletul şi în mintea ei. O lume minunată era chiar lîngă ea şi voia să-i exploreze darurile şi misterele. Dar numai cu bărbatul acesta. Numai cu Hunter.

Se înapoiară la restaurant în tăcere: Hunter îi strîngea mîna Brennei. Ea se simţea ca un copil care se aventurase într-un loc necunoscut şi acum era condus înapoi în propria sa lume limitată. În maşină, stătu cu mîinile încleştate în poală, străduindu-se să nu plîngă. Cînd privi la Hunter pe

sub gene, îl văzu strîngînd volanul cu atîta forţă, încît i se albiseră încheieturile degetelor. Tensiunea aproape că scăpăra în aer, iar bătăile inimii Brennei îi răsunau în urechi.

– Te conduc înăuntru, spuse Hunter încet cînd opri în faţa casei ei.

– Nu, nu e nevoie.

– Te conduc înăuntru, repetă el printre dinţi.

În camera de zi de la parter, Brenna aprinse lumina şi se întoarse spre Hunter. Privirile li se întîlniră şi Hunter văzu lacrimi în genele Brennei.

– La naiba, zise el şi întinse brusc mîinile s-o ia în braţe.

Ea îi înconjură talia cu braţele şi îşi sprijini capul de pieptul lui, ascultîndu-i bubuitul inimii. El o ţinea strîns, cu o mînă pe ceafa ei, ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Minutele treceau, iar ei stăteau aşa, învăluiţi de plăcerea de a fi împreună.

– Se întîmplă ceva cu mine cînd sînt cu tine, Brenna, spuse Hunter într-un tîrziu, fără să-şi slăbească strînsoarea. Nimic nu are sens. Tot ce ştiu e că tu eşti diferită, foarte deosebită şi preţioasă, iar eu nu sînt pregătit să fac faţă necunoscutelor pe care le aduci tu în viaţa mea. Am senzaţia dureroasă că te-aş răni şi n-aş vrea.

– Of, Hunter.

– Nu pot să-ţi dau lucrurile de care ai tu nevoie, nu înţelegi?

– De-abia ne-am cunoscut. De unde ştii tu de ce am eu nevoie?

– Ştiu, zău că da. Munca e viaţa mea şi orice altceva vine pe locul doi. Tu meriţi mai mult.

– Şi tu la fel, zise ea apucîndu-l de reverele hainei.

– Nu, Brenna. Eu îmi cunosc priorităţile. Toată energia mea trebuie să se îndrepte spre compania mea, pentru că va fi cea mai bună din domeniu.

– Asta este o gîndire foarte logică, spuse ea nefericită.

– Mda, zise el. Nici el nu părea prea fericit.

– Nu prea cred că e corect să hotărăşti tu de ce am sau n-am eu nevoie.

– Nu e?

– Nu.

– Uite ce e, noaptea este un sfetnic bun, gîndeşte-te bine şi o să-ţi dai seama că am dreptate. *Aş vrea* să ştiu că înţelegi ce ţi-am spus. O să te sun mîine.

Ea suspină.

– Bine.

– Noapte bună, Brenna, zise el, apoi o sărută pe frunte. Doamne, mi s-a urcat un cobai pe picior.

Brenna se aplecă şi ridică micul animal îmblănit, alintîndu-l lîngă obraz. Hunter se uită la ea o clipă lungă, apoi se întoarse şi ieşi, închizînd încet uşa în urma lui.

– Fir-ar să fie, zise Brenna către animal. N-a mers prea bine. Dar Hunter o să mă sune mîine.

Puse pe nasul cobaiului un sărut zgomotos, apoi se răsuci şi se îndreptă spre scări, cu un zîmbet strălucitor pe faţă.

Cînd Hunter îi telefonă în seara următoare, Cindy îi spuse că Brenna ieşise cu un grup de prieteni la o serată de poezie. A doua seară, Brenna era acasă cînd dădu Hunter telefon şi îi povesti cu un potop de cuvinte emoţionate cît de talentat era poetul nou descoperit. În timpul conversaţiei prelungite care urmă, au dezbătut meritele diferiţilor poeţi şi romancieri.

Următoarele două seri au vorbit la telefon timp de peste o oră despre filmele preferate, despre

scena politică din Portland, despre previziunile lor pentru Mount Saint Helen şi o grămadă de alte subiecte. Au rîs şi şi-au împărtăşit părerile, s-au contrazis cu bunăvoinţă şi au închis spunîndu-şi încet la revedere. Problema relaţiei lor, îşi zise Brenna, fusese amînată.

A cincea seară, după cina luată împreună, Hunter nu s-a mai întins la vorbă. A întrebat-o pe Brenna dacă vrea să meargă la film în seara următoare. Ea a acceptat, dar tonul reţinut al vocii lui Hunter a făcut să i se strîngă un nod în stomac.

Acum este acum, îşi zise ea. Hunter o să-şi expună din nou punctul de vedere; de ce nu era loc pentru ea în viaţa lui. Discuţiile lor lungi de la telefon îi formaseră o imagine minunată asupra personalităţii lui, a preferinţelor şi antipatiilor lui. Se simţea de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă şi n-ar fi vrut ca el să se îndepărteze de ea.

În seara următoare, Brennei i se frînse inima cînd veni el s-o ia. El stătuse de vorbă cu Cindy amabil, dar cînd ieşi din casă cu Brenna deveni încordat. Ea nu era în stare să se concentreze asupra filmului, temîndu-se de ce urma să-i spună Hunter la întoarcerea la *Pet Palace*. Îi refuză sugestia de a se opri undeva pentru un desert, aşa

că se duseră acasă în tăcere.

În camera de zi de la *Pet Palace,* Hunter privea fix feriga de Boston, de parcă ar fi fost lucrul cel mai fascinant pe care îl văzuse vreodată. Brenna aştepta, cu mîinile la spate, ca să le ascundă tremurul.

– Brenna, trebuie să stăm de vorbă, zise Hunter în cele din urmă, întorcîndu-se spre ea.

– Da, cred că da, spuse ea.

– Eu...

– Brenna! Brenna! Brenna! ţipă Cindy coborînd scările în fugă. Am încercat să mai aştept, în caz că aici jos s-ar fi petrecut ceva serios între voi, copii, dar... of, la naiba, Brenna, cred că Darth Vader naşte.

– Cine? întrebă Hunter.

– Dar mai are o săptămînă pînă la termen, zise Brenna alergînd spre scară.

– Încearcă să-i spui *ei* asta, zise Cindy.

– Darth Vader? repetă Hunter.

– Darth Vader Donaldson, spuse Brenna ezitînd un moment ca să se uite la el. Pisica doamnei Donaldson. M-a asigurat că o să se întoarcă din vacanţă înainte să nască Darth Vader. Ridică din umeri, apoi o urmă repede pe Cindy pe scări.

– Du-te acasă, Emerson, îşi zise Hunter. Des-

chide uşa, ieşi şi du-te acasă. Porni spre uşă, apoi bombăni: Ce dracu' şi alergă pe scări sărind cîte două trepte deodată.

Hunter o ajunse pe Brenna exact cînd ea intra în al doilea dormitor de la etaj. Cindy sărea de pe un picior pe altul şi-şi frîngea mîinile.

– Vezi, Brenna? zise Cindy. Darth Vader umblă de colo-colo, miorlăie şi... Of, pisicile de ce nu iau anticoncepţionale?

– Ce e cu toate lucrurile astea aici? întrebă Brenna.

– Acolo sînt cearceafuri şi prosoape curate, răspunse Cindy. Şi în alea patru oale e apă fiartă. Adică, a fost fiartă, dar probabil că s-a răcit între timp. Of, Brenna, nu ştiam ce să fac. Nu trebuie să fierbi apă cînd naşte cineva?

– Aşa se face întotdeauna în filme, spuse Hunter încuviinţînd din cap.

– Te-ai descurcat minunat, Cindy, zise Brenna. Ce-ar fi să te duci acasă? Preiau eu totul.

– Nu vrei să încălzesc din nou apa? o întrebă Cindy.

– Rămîn eu s-o ajut pe Brenna, spuse Hunter. Ţie ţi-a fost destul pentru o seară.

– Da, Cindy, du-te acasă, spuse Brenna îmbrăţişînd-o cu căldură. Ai făcut o treabă grozavă.

– Sînt epuizată, de-a dreptul stoarsă, zise Cindy. Cookie e bosumflat, fiindcă l-am ţinut în camera de zi. Crezi că o să mă ierte? Zău, Darth Vader, s-ar zice că ţi-ar prinde bine puţină abstinenţă sexuală. În ce belea m-ai băgat. Te sun mîine, Brenna, să văd cum s-a încheiat coşmarul.

– Bine, Cindy. Noapte bună.

– Te conduc la maşină, zise Hunter.

– Serios? spuse Cindy. N-ai vrea să te laşi clonat ca să pot avea şi eu unul din tine, Hunter? Să ştii, îmi pare rău că am întrerupt... cînd tu şi Brenna eraţi... vreau să spun că... Of, nu mă lua în seamă. Mă pîndeşte isteria.

În timp ce Hunter o conducea la maşină pe Cindy, care continua să trăncănească, Brenna deşertă oalele de apă şi împături cearceafurile şi prosoapele. Darth Vader continua să umble agitată şi să miorlăie. Celelalte două pisici o priveau din cuştile lor şi păreau plictisite la culme.

– Cindy e în drum spre casă, spuse Hunter cînd intră din nou în cameră.

– Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Brenna. Îmi închipui că pleci şi tu. Cred că o să discutăm altă dată.

– O să mai stau puţin. Ce-ai făcut cu apa fiartă?

– Pisicile n-au nevoie de aşa ceva, spuse ea îndreptîndu-se spre uşă. Deocamdată, cel mai bine ar fi s-o lăsăm pe Darth Vader singură. Vrea să-şi aleagă locul unde să nască şi probabil că n-o s-o facă dacă ne-nvîrtim noi pe-aici.

– O, zise el, ieşind după ea din cameră.

În camera de zi a Brennei, Cookie fu încîntat să aibă companie. Hunter îşi îndreptă degetul spre cîinele exuberant şi Cookie se rostogoli pe spate, cu labele în aer, bătînd cu coada în podea.

– Mă duc să mă schimb din rochia asta, spuse Brenna. Ştii, Hunter, adăugă ea rîzînd, dacă situaţia se înrăutăţeşte, poţi oricînd să te faci dresor de cîini.

– Cookie mă înţelege, zise Hunter, arătînd foarte mulţumit de sine.

Brenna ieşi să se schimbe, iar Hunter îşi scoase cravata. O îndesă în buzunar, apoi îşi scoase şi haina, scuturînd din umeri. De ce mai era aici? se întrebă el în timp ce-şi descheia primii doi nasturi de la cămaşă şi-şi sufleca mînecile. Nu ştia nimic despre cum fac pisicile pisoi. Ar fi trebuit să plece, să iasă din casa şi din viaţa Brennei. Înţelesese ea ce încercase el să-i spună cu o seară în urmă? Îşi

dăduse seama că el era nepotrivit pentru ea, pentru că nu avea timp să se dedice unei femei ca ea? Sigur, ea merita să fie centrul vieţii unui bărbat, cel mai important lucru din lumea lui. Hunter *trebuia* să se gîndească în primul rînd la dezvoltarea companiei lui. O sunase pe Brenna în fiecare seară, cu intenţia de a-i spune din nou că n-ar trebui să se mai vadă, apoi lăsase problema deoparte. Fusese prins de personalitatea vivace a Brennei, de interesele ei atît de diverse, şi se bucurase din plin de discuţiile lor. Dar era destul.

Astă-seară era momentul, îşi zise el. Ultima oară cu Brenna MacPhee. Acum îi înţelesese misterul, după cum îi fusese intenţia. Totuşi, pînă să-şi dea seama că e o femeie deosebită, şi-a pierdut controlul asupra *lui însuşi.* Asta era inacceptabil.

Ei, fir-ar să fie, voia să facă dragoste cu ea. De fiecare dată cînd o săruta, ea îi răspundea tot mai lipsită de reţineri, iar el se simţea gata să explodeze. O dorea cu o intensitate care nu semăna cu nimic din ce simţise pînă atunci. Mintea şi trupul i se coalizaseră împotrivă. Dar nu, n-o să facă dragoste cu Brenna. Ar fi greşit, pentru că

ea ar veni la el plină de încredere, cinstită. Spusese serios ce spusese. El nu i-ar fi dat nimic în schimb. O să plece în seara asta de aici şi n-o s-o mai vadă iar pe Brenna.

– Nobleţea e un infern, Cookie, spuse Hunter. De ce mai zaci acolo cu labele în vînt? Arăţi ca un prost, băiete.

– Ei, să dăm o raită pe la maternitate, zise Brenna ieşind din dormitor.

Se îmbrăcase în blugi şi tricou. Îi aruncă o privire lui Cookie şi, cînd el nu se clinti, ridică din umeri şi păşi peste el.

– Hunter, zău că apreciez bunăvoinţa ta de a rămîne, dar chiar nu e necesar.

– Nu-i nimic, zise el. Numai să nu te aştepţi la vreo intervenţie chirurgicală majoră din partea mea. Ce ştiu eu despre pisici e egal cu zero.

– Ar trebui ca Darth Vader să n-aibă deloc nevoie de noi. N-am mai văzut pînă acum cum se nasc pisoii, dar am citit tone de material despre asta. E emoţionant, nu crezi?

– Cred că e cam exagerată expresia, mormăi el.

Brenna deschise uşa şi icni cînd o săgeată de blană neagră se năpusti înăuntru, traversă ca-

mera în fugă, trecînd peste burta lui Cookie, şi dispăru în dormitor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise Brenna, şi-a ales tocmai dormitorul meu? Nu era pe lista de opţiuni.

Cookie se chinui să se ridice în picioare, alunecă şi aterizâ în nas cu o bufnitură.

– Cookie! exclamă Brenna.

– Tu ocupă-te de mamă, zise Hunter, eu o să mă ocup de nasul lui Cookie. Vino încoace, prietene. Hai să vedem ce ţi-ai făcut.

– Eşti un tont, Cookie, spuse Brenna ducîndu-se spre dormitor.

Cînd se întoarse în camera de zi, Brenna izbucni în rîs de încîntare. Hunter înfăşurase un cub de gheaţă într-un şervet şi încerca să i-l pună lui Cookie pe nas. Cîinele era mai interesat să lingă trataţia îngheţată, şi Hunter îl mustra.

– Cine cîştigă? întrebă ea.

– Mă dau bătut, spuse Hunter aruncînd cubul de gheaţă în gura lui Cookie. Să nu dai vina pe mine cînd i s-o umfla nasul. Cum îi merge lui Darth?

– S-a instalat în mijlocul patului meu. I-am pus un prosop dedesubt şi mi-a aruncat o privire

care-mi spunea clar că n-am ce căuta acolo. Vrei nişte cafea sau limonadă? A, am şi o sticlă de coniac pe care o ţin pentru şeful clanului Mac-Phee, dacă vrei.

– Limonadă, mai bine. Doctorii nu au voie să bea cînd sînt de gardă, zise el zîmbindu-i.

– Înţeleg. Îi întoarse zîmbetul. Aici sus n-am decît frigiderul mic şi o plită, dar mă pot duce jos la bucătărie să aduc nişte biscuiţi.

– Nu, doar limonadă, mulţumesc.

Ea se duse în nişa care se forma din camera de zi şi se întoarse cu băuturile. Îi dădu lui Hunter un pahar şi se aşeză pe canapea lîngă el. Cookie se încolăci lîngă picioarele lui Hunter şi adormi. Tăcerea învălui camera.

– M-am simţit foarte bine în seara asta, Hunter, spuse Brenna într-un tîrziu. N-am avut ocazia să-ţi spun.

– Şi eu m-am simţit bine, zise el privind fix la pahar. Brenna, înţelegi de ce e mai bine să nu ne mai vedem?

– Nu.

– Nu? El îşi întoarse brusc capul să se uite la ea. N-ai ascultat ce ţi-am spus seara trecută? Ţi-am explicat foarte clar.

– Îmi dau seama, Hunter, dar totul a fost din punctul tău de vedere. Ai tot dreptul să nu mă mai vezi, dacă aşa vrei, dar nu trebuie neapărat să fiu şi eu de acord cu părerea ta. Mi-ai spus că tu nu te angajezi şi nu faci promisiuni, dar nu-mi aduc aminte să-ţi fi cerut eu aşa ceva.

– Ei, nu zău? zise el ridicînd vocea. Şi la ce te gîndeşti, mă rog? O tăvăleală în fîn? Şi pe urmă să scapi de mine?

– N-am spus asta. Încerc să-ţi explic că eu răspund de mine însămi şi de acţiunile mele. N-am nevoie de protecţie, Hunter, sînt perfect capabilă să-mi port de grijă. Tu ai stabilit de ce am eu nevoie în viaţă, ai stabilit că tu nu puteai să-mi dai asta şi m-ai anunţat că dispari în amurg pentru binele meu. Mă supără lucrul ăsta. Am dreptul să-mi frîng inima, dacă aşa vreau eu. Nu eşti tatăl meu, nici tutorele meu.

– Nu, nu sînt. Dar numai un pas mai e pînă să fiu iubitul tău. Şi asta, domnişoară MacPhee, ar fi greşeala secolului.

– Mulţumesc foarte mult, spuse ea trîntindu-şi paharul pe măsuţa pentru cafea şi ridicîndu-se în picioare. Atunci, presupun că tot o greşeală a fost şi cînd m-ai sărutat?

– Da. Nu. La naiba, răstălmăceşti tot ce spun.

– Doar adun datele logice, domnule Emerson, zise ea înfigîndu-şi mîinile în şolduri. Of, las-o baltă. E ridicol. Mă duc să văd ce face Darth Vader.

Hunter îşi goli paharul şi îl puse pe măsuţa pentru cafea. Încercase să facă ce e bine, se gîndi el, şi cu ce se alesese? Cu o scoţiancă furioasă care-i spunea ce să facă cu gestul lui nobil. Dar era frumoasă cînd era furioasă. Ochii închişi la culoare aruncau fulgere ca nişte raze laser, cîrlionţii încăpăţînaţi îi zvîcneau în jurul capului şi i se îmbujorau obrajii. Frumoasă de pică. Şi se încurcaseră iar toate. Nu mai fusese într-o astfel de situaţie. Simţise că face ce era corect, dar ratase totul. Şi acum ce naiba era de făcut? Nu mai fusese atît de derutat în viaţa lui.

– Hunter! îl strigă Brenna.

Imediat se ridică şi se duse, cît pe ce să calce pe coada lui Cookie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el năvălind în dormitor.

– Un pisoi.

Ochii i se deschiseseră largi şi i se întoarse stomacul cînd se uită la creatura mititică şi mur-

dară, căreia Darth Vader îi făcea baie minuţios.

– O, Doamne, zise Hunter. E chestia cea mai scîrboasă pe care mi-a fost dat s-o văd.

– Uite încă unul, apare.

– Nu de faţă cu mine, zise el şi ieşi în grabă.

– Ăsta e miracolul naşterii! strigă Brenna în urma lui.

– Mizeria, asta e, spuse el şi începu să se plimbe prin camera de zi. Calculatoarele sînt drăguţe. Fac ce li se spune şi e al naibii de sigur că nu se reproduc. Cum poate Brenna să stea acolo şi să se uite? Dezgustător! Pur şi simplu dezgustător.

– Numărul doi tocmai a aterizat! strigă Brenna.

– O-o-of, gemu Hunter ţinîndu-se de stomac. Cookie deschise un ochi, se uită la Hunter şi se culcă din nou. Sper să ţi se umfle nasul, îi spuse Hunter cîinelui. Bărbaţii trebuie să fie uniţi în asemenea clipe.

Cookie începu să sforăie. Hunter înjură de mama focului.

– Trei! anunţă Brenna.

– Cerule atotputernic! zise Hunter dîndu-şi ochii peste cap.

În următoarele cincisprezece minute, în timp

ce Hunter măsura podeaua în lung şi-n lat, nu mai sosiseră veşti din dormitor. El rezistă pornirii de a arunca o privire în camera cealaltă, zicîndu-şi că, după cum îi era norocul, Darth Vader ar aştepta special sosirea lui ca să mai nască un pisoi.

În cele din urmă apăru şi Brenna, zîmbind larg.

– Atît a fost efortul ei, spuse ea. Trei pisoiaşi, şi sînt tare drăgălaşi.

– Nişte şoareci uzi nu sînt drăgălaşi, spuse morocănos Hunter.

– A, dar Darth i-a şters deja şi sînt pufoşi acum. Vrei să-i vezi?

– Nu, nu, lasă. Nu prea sînt făcut pentru întoarcerea la natură.

– N-ai vrea să te uiţi cînd o să se nască copilul tău?

– Păi, eu... ăăă... nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Ordonat cum eşti, aş fi zis că ai vrea să vezi cum se termină ce-ai început tu. Bineînţeles, naşterea copiilor este ceva mai plastică decît a pisoilor.

– Îmi închipui, zise el şi stomacul i se întoarse

din nou. Putem schimba subiectul?

– A, sigur.

– Trebuie să discutăm despre noi, despre tine şi mine.

– Nu, eu nu cred, zise ea şi se aşează pe canapea.

– De ce nu? întrebă el şi se aşează lîngă ea.

– Pentru că tu nu discuţi, tu dictezi. Aş putea să-ţi spun că, atunci cînd mă săruţi, mi se întîmplă ceva nou şi minunat. Aş putea să-ţi spun că mă gîndesc la tine cînd tu nu eşti aici şi că inima mi se zbate într-un step caraghios cînd intri tu în cameră. E destul să zîmbeşti, ca eu să mă topesc toată şi îţi ador culoarea părului, chiar dacă nu şi lungimea lui. Aş putea să-ţi spun o grămadă de lucruri, dar asta n-ar schimba faptul că vrei să pleci şi să nu te mai întorci.

– Te gîndeşti la mine cînd nu sînt cu tine? spuse el zîmbind. Te gîndeşti frumos?

– Îţi forţezi norocul, Emerson. Ţi-am auzit teoria despre cît sîntem de incompatibili. E o inepţie fără pereche, dar concluzia e aceeaşi. Te-aş ruga să pleci. Patul meu e ocupat în clipa de faţă, iar persoana ta stă pe locul în care am eu de gînd să dorm.

– Nu poţi să dormi aici. E plină de gîlme.

– Să nu îndrăzneşti să-mi critici canapeaua! zise ea sărind în picioare. Noapte bună. Pleacă! Acum!

– Ba nu, spuse el încrucişîndu-şi braţele pe piept.

– Cum?

– Nu plec pînă nu discutăm toate astea cum se cuvine. Este o problemă nerezolvată şi cu metabolismul meu sau ce-o fi, se întîmplă lucruri ciudate cînd nu am clarificat toate aspectele unei situaţii.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe aspectele tale neclare, Hunter Emerson. Du-te şi bagă-ţi datele în calculator şi lasă-mă în pace. Tu te-ai hotărît deja în legătură cu mine, cu nevoile mele, cu noi, şi eu trebuie să-ţi cînt în strună.

– Poate că am procedat greşit, spuse el privind fix în tavan. Cu siguranţă părea logic atunci.

– Ia-ţi logica şi... şi pleacă din casa mea.

– Te rog Brenna, hai să vorbim ca nişte adulţi rezonabili.

– Eu nu mă simt rezonabilă, spuse ea şi ochii i se umplură brusc de lacrimi. Sînt obosită, sînt derutată şi chiar aş vrea să pleci.

Hunter se încruntă cînd se uită la ea şi i se păru că i se strînge inima cînd văzu lacrimile care-i sclipeau în ochi. Se ridică în picioare şi-şi luă haina.

– Bine, zise el încet. Bănuiesc că orice gînd ai mai avea în ceea ce mă priveşte după ce plec, mi-ar asigura un loc pe lista neagră. Am încurcat lucrurile, dar nici măcar nu ştiu cu ce am greşit. Am abordat problema asta cu aceeaşi metodă cu care mă ocup de tot, dar... Îmi pare rău, Brenna. Noapte bună.

– Noapte bună, Hunter, spuse ea încet. Îţi mulţumesc că ai stat cît a născut Darth Vader.

– Că de mare ajutor ţi-am fost! Aproape am leşinat.

Privirile li se întîlniră şi ei rămaseră ochi în ochi o clipă lungă. O clipă care părea să-i apropie, ca şi cum în jurul lor s-ar fi ţesut fire invizibile de mătase care-i trăgeau unul spre altul. Dar nici unul nu se mişcă. Pe obrazul Brennei alunecă o singură lacrimă şi Hunter trase aer în piept, se cutremură, apoi se întoarse spre uşă.

Plecase. Un uşor declic al zăvorului, care părea să răsune în încăperea tăcută şi să-i izbească tîmplele Brennei. Ea se simţea pustie, secătuită şi

incredibil de singură, şi îşi lăsă lacrimile să curgă nereţinut.

Hunter era în camera lui de zi, cu un pahar într-o mînă şi o sticlă scumpă de scotch în cealaltă. Era căzut pe canapea, cu cămaşa descheiată şi scoasă din pantaloni. Băuse întruna de cînd se întorsese acasă, acum două ore, şi încă mai aştepta ca băutura să-i amorţească simţurile şi să-i înceţoşeze mintea.

În loc de asta, era încordat, plin de o energie nervoasă. Imaginea Brennei MacPhee continua să-i danseze în faţa ochilor. Îi vedea zîmbetul, îi auzea rîsul. Îi simţea din nou buzele lîngă ale lui, tăria sînilor mici, curbele blînde ale trupului lipit de al lui. Virilitatea tresări în el; dorinţa pentru ea era dureroasă. Brenna MacPhee nu semăna cu nici o altă femeie şi era zguduit pînă în străfundurile sufletului.

De unde-i venise toată nobleţea asta măreaţă? se întrebă el, golindu-şi paharul. Brenna era un adult capabil să ia hotărîri singur. Îl dorise, era

sigur. Iar el nu făcuse decît să-i spună cît era el de nepotrivit pentru ea, cum lumile, speranţele şi visurile lor nu se pot amesteca. De ce dracu' făcuse aşa ceva?

Şi de ce dracu' îşi punea la îndoială acum propria hotărîre logică şi bine gîndită? Începuse să se întrebe dacă face bine, chiar înainte de a ieşi din casa ei. Oare şocul dea o vedea pe Darth Vader făcîndu-şi treaba, îi scurtcircuitase creierul? Sau era pur şi simplu o scăpare de moment în raţionamentul lui logic? Dacă lua două aspirine şi se trezea mîine de dimineaţă, o să constate că era din nou bine, într-o formă mintală perfectă?

Doamne, aşa spera, pentru că în clipa de faţă îi era dor de Brenna şi nu-şi putea şterge din amintire lacrimile ei. Cum era posibil ca o persoană atît de micuţă să-l aducă într-o asemenea stare?

– La naiba, nu ştiu, zise el umplîndu-şi iar paharul. Cred că... pentru că-i Brenna.

Bine. Asta n-avea nici un sens, aşa că probabil se îmbăta. Voia să se facă turtă şi să cadă în întunericul uitării, unde nu era nimic, unde nu bîntuiau imaginile Brennei MacPhee.

Dar se iviră primele raze ale zorilor înainte ca

Hunter Emerson să-şi lase capul pe spătarul canapelei şi să adoarmă.

În dimineaţa următoare, cearcănele de sub ochii Brennei vorbeau despre somnul ei chinuit de peste noapte. Se răsucise şi se perpelise încercînd să se liniştească, dar renunţase şi se lăsase pradă imaginii care o obseda. Hunter! Ca şi cum amintirile ar fi fost fragile piese de porţelan, o retrăise şi o savurase pe fiecare cu delicateţe. Îşi amintise timbrul profund al vocii lui, parfumul lui deosebit de mosc, lăţimea umerilor şi tăria musculoasă a coapselor. Părul lui des, mătăsos, îi alunecase încă o dată prin mînă, iar degetele lungi şi puternice se împletiseră cu ale ei.

Apoi îşi aminti atingerea buzelor lui pe ale ei, a mîinilor lui pe sînii ei, a trupului lui tare apăsat peste al ei. Dorinţa se revărsă prin ea ca o durere dulce şi fierbinte, iar sînii o înjunghiau aşteptînd mîngîierea lui, aşteptîndu-l pe Hunter. El, geniul devotat care aparţinea altei lumi. Hunter, al cărui zîmbet îi topea inima şi ale cărui mîngîieri şi săru-

tări îi trezeau feminitatea şi o făceau să se bucure că e femeie. Era ca şi cum l-ar fi aşteptat de-o viaţă şi totuşi plecase în aceeaşi clipă fugară în care apăruse, spunîndu-i că nu puteau fi împreună.

– De ce? se întrebă ea cu glas tare, privind fix la cana de cafea.

De ce i se dăduse doar o imagine de-o clipă a extazului, doar cîteva momente din ceea ce ar fi putut fi cu Hunter. El parcă încercase s-o protejeze de el însuşi cînd îi spusese toate motivele pentru care nu trebuia să fie împreună.

Şi asta, îşi zise Brenna hotărîtă, o înfuria! Cum îndrăznea Hunter s-o trateze ca pe un copil? Era femeie, ce Dumnezeu, şi nu numai pentru că avea sîni şi... Las-o baltă! Nu i se dăduse o porţie prea mare de ţîţe, dar totuşi... Să-l ia naiba pe Hunter Emerson cu supercreierul lui şi cu raţionamentele lui analitice, logice. O făcea să se suie pe pereţi. Şi acum, că se gîndea la asta, era şi el destul de inconsecvent. Aici zumzăia ca o imprimantă de calculator cum că n-ar trebui să se mai vadă, aici zicea că ar trebui să stea de vorbă despre asta. Omul ăsta o înnebunea. Şi plecase. Era vina ei? Ea fusese cea care îi dăduse papucii, dar el se răzgîndise de atîtea ori, încît probabil că

ar fi plecat oricum.

– Ce fanfaron! îi spuse ea lui Cookie. Fără promisiuni, fără angajamente, zicea. I-am cerut eu aşa ceva? Nu, bineînţeles. Am vrut doar să fiu cu el, să mă uit la zîmbetul ăla uluitor şi să mă sărute pînă îmi pierd răsuflarea. E un avar, Cookie. Cu trupul ăla magnific, mare şi puternic, cu buzele cele mai senzuale şi mîinile cele mai minunate, şi nu vrea să le împartă cu nimeni. Ce zgîrcit.

Hunter stătea sub duş şi lăsa apa să-i biciuiască trupul. Era pe moarte, se gîndi el. Pe moarte! Avea un ciocan pneumatic în cap, care bătea fără milă. Păruse o idee bună să se matolească, dar acum era pe moarte. Nu dormise destul, îl dureau muşchii, după orele cît zăcuse pe canapea, era pe cale să-i pice capul şi nu era decît vina Brennei MacPhee. S-o ia naiba cu ochii ei mari şi căprui, cu rîsul ei şăgalnic şi cu trupul care se potrivea atît de perfect pe al lui...

– Nu începe cu *asta* iarăşi! spuse el ieşind de sub duş. *Nu te gîndi* la buzele ei şi la sîni. La

dracu'!

Se şterse şi intră gol în dormitor. Făcuse o greşeală foarte mare, îşi zise el în timp ce-şi punea hainele. Fugise de femeia cea mai ispititoare, pe care o cunoscuse, din pricina unui sentiment anapoda al binelui şi al răului. Ba nu, fir-ar să fie, analizase situaţia şi deducţiile lui fuseseră corecte. Nu avea loc în viaţa lui pentru Brenna. Atunci, de ce nu putea să nu se mai gîndească la asta şi s-o uite?

Durerea de cap era de vină. Bineînţeles. Nu te puteai aştepta ca un om să funcţioneze la întreaga lui capacitate cînd îl doare capul. O să bea o cafea şi-o să plece la lucru. Proiectele lui, în care avea încredere, o să-l aducă pe linia de plutire.

Peste cincisprezece minute, Hunter îşi părăsea apartamentul, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi porni pe culoar spre lift.

– Fir-ar a dracului de treabă! răcni el deodată, se răsuci pe călcîie şi o porni înapoi.

Uitase să-şi pună pantofii.

Capitolul 4

Hunter Emerson Consulting Corporation era formată din Hunter, Charley Alan, un tip strălucit, de vreo douăzeci şi cinci de ani, şi Maggie Downes, secretara lor, de treizeci de ani, atrăgătoare şi extrem de eficientă. La sosirea la birou, Hunter fu întîmpinat de încruntarea lui Maggie.

– Iată că soseşte stăpînul atotputernic, spuse ea. Tîrziu. Eram pe cale să alertez infanteria marină să te caute. Apropo, să ştii că arăţi groaznic.

– Mulţumesc, zise Hunter, încreţind din nas. Eşti nemaipomenită pentru moralul meu.

– Ţi-e rău sau eşti mahmur?

– Nu mi-e rău.

– Cum? icni ea ducîndu-şi mîna la inimă. Hunter Emerson, steaua analizei costurilor, s-a trotilat? Nu se mai sfîrşesc minunile? Nu prea a fost logic

ce-ai făcut, dulceaţă. Vrei o aspirină?

– Ce aş vrea, se răsti el, este să-ţi mai tacă fleanca. N-am chef de umorul tău bizar.

– Am înţeles. Numai o întrebare. De ce ai depăşit limita, cum se spune? Eu nu te-am mai văzut aşa.

– Mi s-au dat papucii, Maggie. Aşa cum auzi.

– Care? Adică, cine?

– Au fost, zise Hunter printre dinţi, o Shirley Temple scoţiancă, un Cookie lăţos şi o Darth Vader care a aruncat în aer conceptul creşterii demografice zero.

– Hî?

– Las-o baltă! zise Hunter străbătînd cu paşi mari holul. Las-o naibii baltă.

Peste o jumătate de oră, Maggie intră în biroul lui Hunter şi îi puse în faţă, pe masa de lucru, o ceaşcă de cafea. El era aplecat în scaun şi dormea adînc.

– Hunter? zise ea scuturîndu-i braţul. Hunter, trezeşte-te!

– Sînt treaz! ţipă el sărind în picioare şi izbindu-şi genunchiul de marginea biroului. Au! La dracu'!

– Hunter, ai un termen strict la proiectul pentru

hotel. N-am vrut să te deranjez, dar trebuie să te apuci de lucru. A dat telefon Charley. Lucrurile merg bine la florărie. A adunat deja aproape jumătate din date. Mă urmăreşti?

– Mda, zise el lăsîndu-se din nou să cadă pe scaun.

– Vrei să vorbeşti despre ce te frămîntă?

– Maggie, sînt o epavă, de-abia mă mai ţin. Am întîlnit-o pe fata asta... Nu, e femeie, o femeie frumoasă, unică, dulce. Oricum, nu reuşeam s-o înţeleg, pentru că e atît de diferită de femeile pe care le cunosc. Pînă la urmă *am înţeles-o*. Am ştiut pe loc că trebuie să ies din viaţa ei imediat. Minunat, excepţional. Doar că nu pleacă din spaţiul meu cerebral. Mă bîntuie. Aş vrea s-o mai văd, dar nu îndrăznesc, dar dacă n-o mai văd s-ar putea să-mi pierd minţile. O-oh, mă doare capul. Mă doare şi genunchiul. Dar de fapt nu contează că mi se dezintegrează corpul, pentru că deja creierul mi-e terci.

– Doamne! zise Maggie. În trei ani, de cînd lucrez cu tine, nu te-am mai văzut manifestînd atîta emoţie. Şi din cauza unei femei. Uimitor!

– Ar fi trebuit să-mi ţin gura, bombăni el.

– Nu, nu, acum că am depăşit şocul iniţial că o

persoană feminină a pătruns pe sub garda lui Emerson *„iubeşte-le şi părăseşte-le"*, vreau să te ajut. Ce e în neregulă cu femeia asta?

– Nimic.

– Bifăm. E perfectă. Cum o cheamă?

– Brenna MacPhee.

– Bifăm. Deci, care-i problema? Caută extazul cu Brenna cea perfectă.

– Nu pot, zise el. E sinceră, cinstită, încrezătoare, are clasă şi nu e uşuratică. Merită mai mult şi mai bun decît îi pot da eu. Toate datele logice pe care le-am adunat arată că sîntem nepotriviţi unul pentru celălalt. Nu, *eu* sînt nepotrivit pentru *ea*, pur şi simplu. Ea are nevoie de cineva care s-o pună pe ea pe primul plan, care s-o ajute cînd i se nasc pisoii în mijlocul patului.

– Ce-i cu pisoii?

– Nu contează. Se mai pierde ceva la traducere. Maggie, eu sînt însurat, ca să zic aşa, cu compania asta. Nu am timp să mă dedic unei femei ca Brenna. Ce naiba, se duce pînă şi la picnicuri şi mănîncă îngheţată la cornete.

– Cîtă decădere!

– Maggie!

– Îmi pare rău. Uite care e părerea mea. Ai

lucrat atît de mult să pui pe picioare compania asta şi acum merge foarte bine. E timpul să te relaxezi şi tu puţin, să mai culegi roadele eforturilor. Trebuie să mai trăieşti şi departe de biroul ăsta, să-ţi mai echilibrezi viaţa. Charley e căsătorit, şi eu sînt. De ce nu poţi să ai şi tu pe cineva ca Brenna?

– Nu! zise el bătînd cu palma în birou. Asta este *Hunter Emerson Consulting Corporation.* Condusă de Hunter Emerson. Şi, al naibii să fiu, numele meu o să însemne ceva în oraşul ăsta.

– Spendid. Atunci nu te mai întîlni cu Brenna. Cine ştie? Poate că o să-ţi solicite o analiză a costurilor cînd o să-şi organizeze nunta. Căsătorindu-se, apropo, cu altul decît Hunter Emerson, cel cunoscut dintr-un capăt la celălalt al Portland-ului.

– Eu...

– Gîndeşte-te la asta, spuse Maggie îndreptîndu-se spre uşă. Calculatoarele şi imprimantele nu-ţi ţin de cald într-o noapte rece de iarnă. Eşti sigur că ştii ce vrei, Hunter? adăugă ea exact cînd ieşea din cameră.

– Ascultă-ţi toboraşul, zise el încet. Of, Doamne, ce să fac?

Începu să lucreze. Ca un posedat, Hunter se concentră asupra proiectului pentru hotel. La amiază îi mulţumi mormăind lui Maggie, cînd ea îi puse un sandviş în mînă. La cinci, dădu absent din cap cînd ea îi spuse că pleacă acasă. La şapte, renunţă la bătălia mintală pe care o purta, ridică telefonul şi o sună pe Brenna.

– *Pet Palace,* răspunse ea.

– Bună, Brenna, aici...

– Hunter?

– Mda. Eu... ăăă... Ce mai fac pisoii?

– Excelent. I-am pus într-o cutie împreună cu Darth Vader, aşa că mi-am recuperat patul.

– Bravo. Nasul lui Cookie e bine?

– Da.

– Brenna, uite ce e, cred în continuare că n-ar trebui să ne mai vedem, dar nu mi te pot scoate din minte. Îmi place să fiu cu tine. Dar nimic nu s-a schimbat. Trebuie să pun compania pe primul plan. Dacă am fi avut întîlnire astă-seară ar fi trebuit s-o amîn, fiindcă am un termen limită. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş spune să-mi văd de treabă. O să las la latitudinea ta. Vrei să ieşi cu mine sîmbătă seară?

– Da.

– A fost un răspuns foarte rapid. Nu vrei să te gîndeşti mai bine?

– Nu.

– Aha. Bine, aşa rămîne. E aniversarea tatălui meu şi trebuie să trecem puţin şi pe la petrecerea lui, pe urmă putem să ne ducem în altă parte. La opt?

– O să fiu gata. Îmi mai dai telefon pînă atunci? Mi-au făcut mare plăcere discuţiile noastre la telefon.

– Nu, n-o să am timp.

– Nici măcar pentru un telefon? Ai fost la birou serile trecute. Ai putea să-ţi iei o scurtă pauză.

– Trebuie să termin proiectul ăsta de care ţi-am spus.

– Ştiu, dar trebuie să mai şi respiri. Nu merit şi eu măcar... Suspină. Nu contează. Înţeleg că trebuie să-ţi respecţi priorităţile. Ne vedem sîmbătă seara. Şi, Hunter... sînt foarte bucuroasă că m-ai sunat.

– Şi eu la fel. Noapte bună.

– Noapte bună, spuse ea punînd încet receptorul în furcă.

Hunter, se gîndi ea. Nu-i ieşise din minte toată ziua aceea care trecuse atît de greu. Se gîndise la

el, îi fusese dor de el, tînjise să-l vadă şi s-o mai ţină în braţele puternice. *Pet Palace*, care fusese întotdeauna refugiul ei, căminul ei, i se păruse brusc pustiu fără prezenţa lui vibrantă, fără vocea lui profundă. Pînă şi Cookie păruse să-şi caute noul prieten.

Remorase repetat evenimentele din seara precedentă, se auzise spunîndu-i lui Hunter să plece. Dar, pe măsură ce ziua se prelungise într-o eternitate de singurătate, înţelese că îl voia lîngă ea. Intensitatea tot mai mare a sentimentelor ei pentru Hunter era şi înfricoşătoare şi euforizantă.

Brenna rătăci prin camera de zi de la parter, verificînd absentă multitudinea de plante, să vadă dacă aveau nevoie de apă. Dar nu putea să ignore întrebarea care îi umbla prin minte ca o şoaptă.

Se îndrăgostea de Hunter Emerson? Dragostea stîrnea în ea emoţiile noi şi furtunoase, durerea dulce şi senzuală de dorinţă, conştiinţa mai acută a feminităţii ei?

Şi dacă *era* dragoste, alesese cu înţelepciune? Bărbatul ăsta nu-şi putea înghesui nici măcar un telefon în program. În felul lui, Hunter semăna cu şeful clanului MacPhee: se concentra numai asupra visurilor şi ţelurilor lui. Deşi căutarea lui Hunter

era reală şi concretă în comparaţie cu a lui MacPhee care umbla după luna de pe cer, Brenna ştia că ea avea să fie tot pe locul doi în ordinea importanţei. Dar dacă în ea creştea sămînţa dragostei pentru Hunter, ea nu putea face nimic s-o oprească. Nu putea decît să aştepte şi să-şi asculte toboşarul.

– Şi ascultă-l cu atenţie, Brenna MacPhee, zise ea cu glas tare. S-ar putea să fie foarte bine cel mai important mesaj din viaţa ta.

Joi şi vineri au trecut pentru Brenna cu o încetineală agonizantă. Sîmbătă la amiază sosi Cindy ca să stea cu animalele, în timp ce Brenna cumpără mîncare de la băcănie pentru ea, apoi se duse cu maşina la un depozit de unde cumpără provizia de alimente pentru oaspeţii hotelului. Cindy urma să stea şi toată seara, cît ieşea Brenna cu Hunter, pe care Cindy îl declară încă o dată drept cea mai arătoasă „bucăţică" pe care o văzuse vreodată, chiar dacă se îmbrăca precum un cioclu.

În seara aceea, Brenna făcu duş, apoi îşi scoase rochia din dulap. Era de dantelă, metri întregi de dantelă, pe care o găsise pe o masă de cupoane la un magazin de ţesături. I-o cususe Cindy şi crease ceva uluitor din ea. Rochia era fără mîneci, cu un decolteu adînc, şi îi înfăşura strîns curbele dulci ale trupului înainte de a se deschide în falduri moi de la genunchi pînă la glezne. Şi ea şi Cindy aveau o bănuială că materialul ar fi fost de perdele, dar erau mulţumite de inventivitatea lor.

Arată foarte bine, îşi zise Brenna, după ce se îmbrăcă.

Era şi emoţionată. Era emoţionată pentru că urma să-l vadă iar pe Hunter şi nu ştia care-i sînt cu adevărat sentimentele faţă de el. Şi era emoţionată, pentru că urma să-i cunoască părinţii. Îşi dăduse subit seama că se ducea la petrecerea de aniversare a tatălui lui Hunter şi îşi spunea că fusese o proastă că acceptase. Ce le poate spune cineva unor părinţi normali, obişnuiţi? Experienţa ei în domeniu se limita la comunicarea cu MacPhee, care nu era tocmai un tată tipic.

Of, da, categoric era emoţionată.

Cînd sună interfonul, Cindy ţipă:

– Vrei să răspund eu?

– Cobor eu, zise Brenna şi ieşi grăbită din dormitor. Apăsă butonul care descuia uşa de la intrare şi îi spuse la revedere lui Cindy cînd trecu pe lîngă ea.

– Distracţie plăcută, îi ură Cindy. Eu şi Cookie facem un chef cu floricele.

Floricelele sînt bune, se gîndi Brenna în timp ce cobora scările. Şi mai sînt şi o gustare foarte sănătoasă. Poate că ar fi bine să stea şi ea acasă să mănînce...

– Bună, Brenna, zise Hunter încet cînd ea era pe la jumătatea scării.

Ea ezită, apoi coborî încet treptele rămase, cu privirea fixată asupra lui Hunter, care se apropia de seară, ca s-o întîmpine. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, cămaşă bleu, cravată închisă şi sacou bleumarin. I se tăie răsuflarea cînd se uită în ochii lui albaştri, frumoşi. Şi vorbea cu ea, iar ea nu auzise nici un cuvînt.

– Poftim? zise ea oprindu-se pe ultima treaptă, ceea ce îi făcea să fie aproape de aceeaşi înălţime.

– Am spus că arăţi minunat, spuse el. *Şi frumoasă şi uluitoare,* continuă el mintal. Dar

materialul rochiei ei părea vag familiar. Bineînţeles. Erau perdele din ţesătura asta într-una din camerele de oaspeţi, acasă la părinţii lui. Zîmbi. Da, Brenna era o încîntare. Şi dacă n-o săruta în următoarele trei secunde, exploda ca o mină. Trebuie să te sărut, Brenna, spuse el. Trebuie neapărat să te sărut.

– Asta îmi face plăcere, spuse Brenna visătoare.

– Mă bucur că gîndeşti aşa.

Trecu cu buzele peste ale ei, de parcă le-ar fi degustat dulceaţa, apoi îşi coborî braţele s-o strîngă lîngă pieptul lui. Mîinile ei se ridicară spre gîtul lui, iar degetele îşi făcură drum prin părul lui mătăsos. El îi cuprinse buzele despărţindu-le şi adîncindu-şi limba în gura ei. O dorinţă arzătoare se născu profund în ea şi se revărsă peste ea cînd îi răspunse la sărut abandonîndu-i-se total.

Niciodată nu se simţise Brenna atît de feminină şi în siguranţă ca în îmbrăţişarea puternică a lui Hunter. Parfumul lui masculin era ameţitor. Se agăţă de umerii lui şi îi simţi tari ca oţelul. Limba lui se cufunda şi se duela cu a ei, şi un geamăt moale ca torsul unei pisici îi scăpă din gît.

El îşi ridică capul şi trase aer în piept, cutre-

murîndu-se. Îi cuprinse faţa între mîinile lui mari şi se uită în jos spre ea, cu ochii albaştri înceţoşaţi de dorinţă.

– Mi-a fost dor de tine, Brenna MacPhee, îi spuse.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, Hunter, zise ea cu vocea tremurătoare. M-am gîndit la tine. Gînduri frumoase. Parcă şi Cookie te căuta. Cred că am greşit cînd am spus că ai numai cămăşi albe şi pantaloni negri.

– Nu chiar, zise el. Nu era rău, se gîndi el cu îngîmfare. Reuşise să-i urmărească acea conversaţie dezlînată. Ba chiar să-i prindă înţelesul. Tu m-ai făcut să-mi dau seama că exageram puţin cu organizarea mea. O garderobă numai în alb şi negru e destul de ternă.

– Arăţi minunat!

– Speram să gîndeşti asta, pentru tine am făcut-o. Cred că pare o prostie. Îmi cumpăr haine noi şi spun că sînt pentru tine. Ar fi trebuit să-ţi cumpăr şi ţie nişte flori.

El o îmbrăţişă şi o sărută repede, apoi îi zîmbi cald.

– Hai să mergem, zise el. Îmi pare rău că te supun nebuniei ăsteia cu petrecerea, dar am vrut

cu adevărat să te văd şi ştiam că o să lucrez în fiecare minut pînă în seara asta. N-o să stăm la ai mei prea mult.

– N-o să se supere tatăl tău dacă doar intrăm şi ieşim? În fond, e ziua lui.

– Nu, nici n-o să-i pese. Amicii lui cu buzunarele doldora vor fi acolo şi toţi, potrivit lui taică-meu, au fii îndatoritori care le-au călcat pe urme bătrînilor lor. Probabil că e o gogoaşă, dar îi place să mă sîcîie cu asta. Eu nu fac decît act de prezenţă, ca să nu se necăjească mama.

– Cu siguranţă că tatăl tău te respectă pentru cît de mult ai muncit şi pentru succesul companiei tale.

– Nu, deloc, zise el încleştîndu-şi maxilarul. Trebuia să fiu avocat. Aşa a hotărît el în ziua în care m-am născut. Nu m-a iertat niciodată că nu i-am împlinit planurile pe care şi le făcuse cu mine.

– Poate cu timpul o să...

– Nu, n-o să-şi schimbe niciodată părerea despre munca mea. Calculatoarelor mele le zice „jucărioarele alea cu care mă prostesc eu".

– Dar...

– Brenna, tu crezi cinstit că şeful clanului Mac-

Phee se va schimba vreodată? Să se aşeze deodată şi să rămînă într-un loc?

– Nu, zise ea suspinînd. Nu cred. Presupun că trebuie să-ţi iubeşti tatăl aşa cum e el, la fel cum îl iubesc şi eu pe şeful clanului MacPhee.

– Mda, adică... Hunter ridică din umeri.

– Îl iubeşti pe tatăl tău, nu?

– Cred că da. Mda, îl iubesc. Dar, de fapt nu prea îmi place, Brenna. Poate că ţi se pare cinic, dar asta e. Hai să mergem şi să terminăm cu asta, ca să te am pe urmă numai pentru mine.

– Scuzaţi-mă! strigă Cindy. Puteţi să-mi spuneţi şi mie cît mai staţi acolo jos să vă sărutaţi sau mai ştiu eu ce? Am făcut greşeala să-i spun lui Cookie că mîncăm floricele şi a început să nu mai aibă răbdare.

Hunter rîse.

– Am plecat, Cindy, zise el. Casa îţi aparţine. Spune-i prietenului meu, Cookie, s-o lase mai moale cu berea cînd îşi mănîncă floricelele.

– N-am ştiut că bea bere slabă, spuse Cindy apărînd în capul scărilor.

– Nu contează, zise Hunter chicotind. Vorbeşte la fel ca tine, îi şopti el Brennei în timp ce se îndreptau spre uşă.

– Zău? întrebă Brenna. Avem cumva vreun accent regional? Of, Hunter, fii atent să nu calci pe broasca aia ţestoasă.

– S-a făcut, zise Hunter, rîzînd din nou.

Ce bine e să rîzi, îşi dădu el seama pe cînd ieşeau. O căldură precum cea a unui coniac bun i se răspîndise prin trup cînd o văzuse pe Brenna coborînd treptele. Doamne, ce dor îi fusese de ea. Nevoia dea o ţine în braţe, de a o săruta, îl arsese cu o intensitate dureroasă. Pierduse controlul în ceea ce-o privea pe Brenna MacPhee. Ştia, dar în seara asta nu-i păsa. Nu în seara asta.

Cît timp Hunter conduse prin traficul intens, Brenna avu un zîmbet constant pe chip. De fiecare dată cînd se uita la Hunter, inima îi sălta ca într-un dans. Era devastator de frumos în hainele noi. Haine pe care şi le cumpărase şi le purta *pentru ea.* Toate florile şi bomboanele din lume n-ar fi însemnat cît cumpărarea acestui costum.

Iar cînd o sărutase, simţise o bucurie debordantă, căldură şi dorinţă. Acolo, în braţele lui Hunter, devenise întreagă. Fiorul interior de singurătate fusese dat deoparte şi înlocuit de lumina soarelui. Mesajul toboşarului ei era tot mai clar. Se îndrăgostea de Hunter Emerson.

Se mişcă pe locul ei şi îl privi atentă, fără să-i scape nici un detaliu al chipului lui frumos şi bronzat, al umerilor largi, al muşchilor care se flexau pe coapse cînd apăsa pe frînă. O asaltă un amalgam de emoţii. Simţea încîntare şi uimire că bărbatul ăsta îi capturase inima şi apoi un fior de teamă, atunci cînd se întrebă unde o duceau toate astea. Hunter n-o iubea şi afirmase foarte clar că munca lui era pe primul plan. Nu putea să-i găsească şi ei loc în viaţa lui, exact cum nu-i găsise nici şeful clanului MacPhee.

Cu un suspin mut, Brenna se răsuci să privească pe geam. Era îndrăgostită şi o parte din ea radia de fericire. Dar cealaltă parte stăruia în tristeţe, pentru că nu era iubită la rîndul ei.

Asta e, îşi zise ea. Nu-şi putea schimba sentimentele şi nici nu-l putea transforma pe Hunter în cel pe care l-ar fi dorit ea să devină. Ea îşi ascultase toboşarul şi o să păstreze ca pe o comoară fiecare clipă preţioasă petrecută cu Hunter Emerson.

– Se strîng norii, spuse Hunter, scoţînd-o din reverie. Poate că era bine să-ţi fi luat un pulover.

– O să-mi fie bine, zise ea zîmbind. Am trăit în locuri mult mai reci decît ăsta.

– Trebuie să fi fost greu să te muţi atît de des.

– A fost. De-asta înseamnă *Pet Palace* atît de mult pentru mine. Este primul cămin adevărat pe care l-am avut vreodată. Dar, Hunter, am învăţat să-l accept pe şeful clanului MacPhee aşa cum e el. Să-l accept şi să-l iubesc, indiferent de situaţie. Exact cum îl iubea şi pe Hunter aşa cum era *el*, adăugă ea în tăcere.

– Eşti o femeie grozavă, Brenna MacPhee, zise Hunter. Zău aşa. Ei, am ajuns. Hai să scăpăm şi de asta. Parchez pe stradă, să nu rămînem blocaţi.

Brenna făcu ochii mari cînd se uită în sus, la casa enormă, retrasă faţă de stradă dincolo de o peluză care se întindea în faţa ei. Nu fusese atentă la drum şi de-abia acum îşi dădea seama că se aflau într-un cartier elegant şi bogat al Portland-ului. Casa era luminată ca ziua, iar pe aleea circulară şi pe strada unde parcase Hunter se înşirau maşini scumpe.

– Aici ai crescut? îl întrebă Brenna în timp ce mergeau pe alee.

– Da. Camera mea era a doua fereastră de la etaj. Dormitorul cel mai dezordonat din Portland, Oregon.

– Ei, mă cam îndoiesc, spuse ea rîzînd încet. Eşti prea organizat.

– Oooh, ce bine mă cunoşti. De fapt, era o parte a unui plan magistral. Dacă-mi lăsam hainele înşirate peste tot, camerista avea ce face şi nu se mai atingea de celelalte lucruri ale mele, care rămîneau aranjate exact cum voiam eu. A mers grozav.

Cameristă? răsună în mintea Brennei. Se gîndise ea că tatăl lui Hunter era un avocat de succes, dar nu se aşteptase la o atare bogăţie. Şi mai fusese şi îngrijorată de cum să vorbească cu nişte părinţi obişnuiţi! Nu mai era o problemă. Ce spune cineva unui rege şi unei regine? Ba nu, ce naiba, nu conta cîţi bani au. Ea era o MacPhee!

Hunter o luă pe Brenna de braţ cînd urcară treptele largi de la intrare şi traversară veranda. Uşile de lemn sculptat fură deschise larg de o femeie în uniformă de culoare închisă.

– Domnule Hunter, spuse ea zîmbindu-i cu toată faţa, ce bine îmi pare să vă văd.

– Bună, Annie, îi răspunse el zîmbind. O însoţi pe Brenna pe culoarul pardosit cu ceramică de la intrare. Ţi-o prezint pe Brenna MacPhee. După zgomot, înţeleg că petrecerea e în toi.

– Chiar aşa, zise Annie. Mama dumneavoastră vă căuta.

Privirea Brennei se opri asupra asupra candelabrelor sclipitoare şi a scării care se răsucea în dreapta, ducînd spre etaj. Se întrebă absentă dacă Hunter se lăsase vreodată să alunece pe balustradă cînd fusese mic.

– Vezi balustrada? îi şopti el. M-am dat pe ea o dată, am zburat cînd am ajuns în capăt şi mi-am rupt braţul. A fost un zbor grozav, nu şi aterizarea.

Ea rîse încîntată, apoi observă o femeie care venea spre ei.

– Hunter, ai venit, zise ea.

– Da, am venit, spuse el şi o sărută pe obraz. Mamă, aş vrea s-o cunoşti pe Brenna MacPhee. Brenna, mama mea, Charlotte Emerson.

– Îmi pare bine, spuse Brenna întinzînd mîna.

Charlotte Emerson era înaltă şi suplă, cu un păr cărunt, perfect coafat. Rochia ei era din mătase trandafirie şi-i sublinia silueta frumoasă, iar ochii aveau acelaşi albastru sclipitor ca ai lui Hunter. Zîmbi cu căldură cînd îi luă mîna Brennei într-a ei.

– Sînt încîntată să te cunosc, Brenna, zise ea

şi mă bucur foarte mult că ai venit. Ai o rochie splendidă.

O, nu, perdelele din camera de oaspeţi, se gîndi Hunter aruncînd o privire spre mama lui.

– Materialul este atît de delicat, continuă Charlotte. N-am văzut niciodată ceva asemănător. E superb.

– Mulţumesc, spuse Brenna.

Fii binecuvîntată, mamă, zise Hunter în tăcere.

– Hunter, spuse Charlotte, mai bine te-ai duce să-i spui tatei „La mulţi ani", apoi să luaţi ceva de la bufet. Eu trebuie să-i întreţin pe oaspeţi. Ştiu că o să fugi cît poţi de repede, dar vino să mă săruţi „de la revedere" înainte să pleci. Arăţi obosit, asta înseamnă că munceşti mult. Ei, măcar ştiu că în seara asta n-o să te mai întorci la birou, decît dacă eşti tîmpit.

– Numai la analiza costurilor nu-mi stă mie gîndul, zise Hunter rîzînd.

– Sper, spuse Charlotte. Eşti în compania unei femei frumoase şi tinere.

– O, zise Brenna şi-şi simţi obrajii îmbujoraţi şi fierbinţi.

– Distraţi-vă, zise Charlotte. Trebuie să-mi fac datoria de gazdă. N-ar fi trebuit să-mi pun pantofii

noi. Mă omoară picioarele. Apropo, Hunter, îmi place cum eşti îmbrăcat. Era şi timpul să-ţi mai diversifici puţin garderoba. Arătai de parcă ai fi fost tot timpul în doliu.

– E minunată, spuse Brenna după ce Charlotte plecă grăbită.

– Da, este, zise Hunter. Eşti gata să-l cunoşti pe leu în bîrlogul lui?

– Tatăl tău nu poate fi atît de rău.

– Ha! zise el şi o luă de mînă ca s-o conducă în salonul gigantic.

Încăperea era ticsită şi în aer răsuna zgomotul vocilor şi hohote de rîs. Hunter îşi făcu loc şi înaintă, cu toate că era oprit des de oameni care-l salutau. O prezentă pe Brenna celor cu care stătea de vorbă şi care dădeau absent din cap spre ea. Hunter o ţinea strîns lîngă el şi ea tresări cînd el îi dădu un sărut rapid.

– N-ar trebui să faci asta aici, zise ea. Lumea o să creadă că sîntem... că sîntem...

– Iubiţi? Cred că ar fi perfect.

– Ei, zise Brenna ridicînd ochii spre el.

– Tu nu crezi la fel, Brenna? o întrebă el, cu vocea coborîtă şi răguşită. Nu crezi că ar fi perfect?

Ea nu putea să vorbească, pentru că i se părea că i se goliseră plămînii de aer. Stătea încremenită pe loc sub privirea lui Hunter – o privire caldă, tandră, care făcea să-i tremure genunchii şi să-i bată inima. Camera parcă se pierduse în ceaţă, iar vocile se estompaseră într-un murmur îndepărtat.

Cerule, ce mult îl iubea. Şi, da, o da, voia să facă dragoste cu el. Dragostea pentru el îi ardea inima, mintea şi sufletul. Să-i primească masculinitatea vibrantă, esenţa, în trupul ei, ar fi împlinirea dăruirii ei. Să devină una cu Hunter ar fi o sărbătoare, o unire miraculoasă şi fericită cum nu mai existase alta.

– Brenna? zise el.

– Hîm? răspunse ea visătoare.

– Vino să-ţi fac cunoştinţă cu tata.

– Cu cine? A, zise ea ieşind subit din transă. Sigur, tatăl tău. E ziua lui. O să sufle lumînările de pe tort? Eu ador să suflu în lumînări şi să-mi pun o dorinţă.

– Stele şi lumînări de aniversare, zise Hunter, zîmbindu-i blînd. Cu ce îţi mai pui dorinţe?

– Curcubeie şi trifoi cu patru foi.

– Şi inorogi? Ţi-am văzut colecţia în camera de zi.

– Nu, zise ea încet şi se încruntă cînd îşi feri ochii de ai lui. Inorogi, nu. Sînt amăgitori, un simbol a ceva ce nu există cu adevărat.

– Hei, spuse el ridicîndu-i bărbia cu un deget lung, te-ai întristat dintr-o dată. E ceva legat de inorogi. Spune-mi ce e, Brenna.

– Eu...

– Hunter, bubui o voce. Ai de gînd să-ţi feliciţi tatăl de ziua lui sau nu?

– Acum rage leul, bombăni Hunter. O să scurtăm cît putem.

În timp ce se apropiau prin mulţime de locul unde se găseau patru bărbaţi, Brennei nu-i fu greu să-l recunoască pe domnul Emerson senior. Părul lui avea aceeaşi nuanţă cu al lui Hunter, deşi era presărat din abundenţă cu fire albe. Era mai scund decît fiul său, iar deasupra curelei începea să se pronunţe o burtă flască. Dar avea aceleaşi trăsături frumoase şi colţuroase ca Hunter, iar asemănarea dintre ei era remarcabilă. Acum îşi dădu seama Brenna că mama lui Hunter nu îi transmisese fiului ei decît ochii albaştri, sclipitori. Genele paterne dominaseră la conceperea copilului.

Hunter făcu prezentările şi, în timp ce le zîm-

bea tuturor, Brenna îl simţi pe Frank Emerson, privind-o fix. Se răsuci şi-i întîlni privirea fără să şovăie.

– Sper că te distrezi bine de ziua ta, tată, spuse Hunter.

– Cred că da. Totuşi, îmi aduce aminte de vîrsta mea şi că trebuie să mă pensionez curînd. Sigur, aş mai amîna dacă aş şti că o să te alături firmei şi o să preiei activitatea în viitor.

Hunter luă două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea şi îi dădu unul Brennei.

– Bei? o întrebă el.

– Mulţumesc, răspunse ea.

– Înţeleg că afacerile tale merg bine, Hunter, spuse un domn impozant.

– Da, într-adevăr, domnule Mercer, zise Hunter. Sînt foarte mulţumit de progresele noastre şi de reputaţia pe care ne-am cîştigat-o. *Hunter Emerson Consulting Corporation* îşi face un nume în Portland.

Brenna se uită repede la Hunter. I se păruse ei, se întrebă, sau Hunter îşi accentuase prenumele cînd rostise numele companiei? Da, aşa făcuse. Pronunţase *Hunter* încet şi clar, apoi tre-

cuse repede peste Emerson. Şi, după încruntarea de pe chipul lui Frank, asta nu trecuse neobservată.

– Te felicit, Hunter, spuse domnul Mercer. Eşti într-un domeniu de competiţie acerbă. E foarte dificil să ridici o companie din nimic şi s-o faci o întreprindere de succes.

– Şi total inutil, spuse Frank. Biroul de avocatură *Emerson & Emerson* a fost înfiinţat de tatăl meu, apoi l-am preluat eu. Şi acum aşteaptă a treia generaţie să continue.

– Lucru pe care Hunter Emerson evident n-are de gînd să-l facă, spuse domnul Mercer zîmbind. Aş fi zis că de-acum ai să-ţi dai seama, Frank.

– Nu e niciodată tîrziu ca să-i vină cuiva mintea la cap, spuse Frank uşor.

– Dar trebuie să-şi asculte toboşarul interior, zise Brenna. E vocea noastră lăuntrică, domnule Emerson. Este foarte important să ştim cine sîntem şi de ce avem nevoie, ca să fim fericiţi.

– Pe socoteala altora? zise Frank. Greşeşti, domnişoară. Există lucruri cum ar fi datoria, onoarea familiei, tradiţia. Capriciile fanteziste nu pot fi tolerate.

– Tată, hai să renunţăm la subiect, da? spuse

Hunter obosit. Am vorbit despre asta de un milion de ori. Aş prefera s-o cruţ pe Brenna de prostiile astea.

– Prostii! răcni Frank. Eşti fiul lui Frank Emerson şi...

– Ba nu, fir-ar să fie! Sînt Hunter Emerson. Sînt un bărbat în toată firea şi-mi trăiesc propria viaţă. La naiba, m-am săturat de treaba asta. Noapte bună, tată. O înşfăcă pe Brenna de braţ şi începu s-o tîrască spre uşă. A, şi La mulţi ani! adăugă el peste umăr.

– Puşti obraznic! strigă Frank după el.

– Noi plecăm, mamă, spuse Hunter oprindu-se în faţa Charlottei. Soţul tău a fost fermecător ca de obicei.

– Vai, dragă, îmi pare atît de rău, spuse Charlotte. Sper întotdeauna că tu şi tata o să faceţi pace, dar nu am noroc. Sînteţi amîndoi atît de încăpăţînaţi şi refractari. Şi vă iubesc pe amîndoi. Ei, ia-o pe drăgălaşa de Brenna şi duceţi-vă într-un loc mai plăcut. O să mai stăm de vorbă cît de curînd.

– Eşti o scumpă, spuse Hunter şi o sărută pe obraz. Noapte bună.

– A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă

Emerson, zise Brenna.

– Ca şi o experienţă să-l cunoşti pe soţul meu, zise Charlotte rîzînd. Afară cu voi. Asta e o petrecere plicticoasă. Duceţi-vă şi găsiţi un loc romantic, unde să puteţi dansa pînă în zori. Bineînţeles, dacă nu vă omoară picioarele ca pe mine.

Brenna zîmbi şi îşi spuse că îi plăcea Charlotte Emerson. Totuşi, cu Frank era altă poveste. Cum putea un tată să fie atît de îngust la minte şi rece? se întrebă ea. Ar trebui să plesnească de mîndrie la realizările lui Hunter, dar în loc de asta, el făcea o criză de furie ca un copil care n-a căpătat ce-a vrut. Şi avea ea o senzaţie că Hunter are dreptate. Frank Emerson n-o să se schimbe, aşa cum n-o s-o facă nici şeful clanului MacPhee. Dar Hunter? Dacă s-ar îndrăgosti, ar putea el, şi-ar mai echilibra viaţa, fără să mai pună munca pe primul plan? Probabil că nu. Îşi ascultase toboşarul şi melodia era limpede.

Afară, Hunter se îndreptă cu paşi mari spre maşină, iar Brenna trebui să alerge ca să ţină pasul cu el. Sprîncenele i se împletiseră într-o încruntare aspră, iar maxilarul îi era încleştat. Se opri atît de brusc lîngă maşină, încît Brenna se ciocni de el.

– La naiba! zise el trecîndu-şi mîna prin păr. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te aduc aici. Ar fi trebuit să vin singur şi să trec pe la tine pe urmă. Am fost egoist, pentru că voiam să fiu cu tine. N-ar fi trebuit să te expun ostilităţii dintre tata şi mine.

– Oh, Hunter, nu sînt tulburată de ce s-a întîmplat. Doar că îmi pare rău că lucrurile stau aşa între voi doi. Pur şi simplu nu înţeleg atitudinea tatălui tău. Dar, e adevărat, cred că nici şeful clanului MacPhee nu îi se pare unora uşor de înţeles.

Hunter o cuprinse în braţe.

– Ce e cu adevărat important este dacă tu şi cu mine ne înţelegem unul cu altul, spuse el pe o voce joasă. Of, Brenna MacPhee, aş vrea să te sărut chiar aici.

– Atunci, sărută-mă, Hunter Emerson, spuse ea, încercuindu-i gîtul cu braţele. Sărută-mă pînă nu mai ştiu de mine, pentru că şi eu vreau să te sărut.

Şi voia să facă şi dragoste cu el, îi şoptea mintea ei. El era Hunter, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

El îşi aplecă încet capul şi îi atinse gura cu

gura lui. Limba lui îi desfăcu buzele şi pătrunse înăuntru ca şi cum ar fi căutat calea spre sufletul ei. Ea se lipi de el, limba ei o întîlni pe a lui, sînii i se striviră de pieptul lui.

Un nod de dorinţă, de nevoie impetuoasă, se încleştă în stomacul lui Hunter. Geamătul care îi scăpă din piept îi răsună în urechi şi îşi ridică, fără tragere de inimă, capul.

– Brenna, spuse el cu buzele lîngă ale ei, trebuie să mergem la cină sau la dans, sau undeva. Chiar acum!

– N-ai vrea... începu ea şi apoi aşteptă o clipă să-şi tragă sufletul... să vii la mine acasă să mîncăm nişte floricele?

– Sînt nebun după floricele, spuse el trasîndu-i cărări de sărutări jucăuşe pe gît. Nebun.

– Şi eu, spuse ea. Hai acasă, Hunter.

Capitolul 5

Hai acasă.

Pe cer se adunaseră nori groşi. Tunetul bubuia în întunericul nopţii. Nu erau la nici un cvartal depărtare de casa Emerson cînd începu să plouă. Hunter porni ştergătoarele şi ritmul lor constant făcea ca vorbele Brennei să-i pulseze în creier.

Hai... acasă.

Cuvintele atît de simple, se gîndi Hunter, şi totuşi cu un înţeles atît de profund. Pentru Brenna, exact asta era *Pet Palace:* acasă. Unicul loc sigur şi stabil pe care îl avusese vreodată, din cauza rătăcirilor lui MacPhee. În felul ei deschis şi încrezător, îi ceruse lui Hunter să meargă cu ea acolo, ştiind că el voia să facă dragoste cu ea. El se oferise s-o ducă la masă sau la dans, dar ea spusese: Hai acasă.

Era o greşeală, îşi zise Hunter. Ar fi trebuit să se îndrepte spre cel mai apropiat restaurant, s-o îndoape pe Brenna cu mîncare, să stea într-un loc public, apoi s-o sărute de noapte bună la uşa de la intrare. Se lăsa prea prins de Brenna, îşi asculta emoţiile şi pornirile trupului în loc să-şi asculte mintea ascuţită şi analitică. Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Dar cuvintele *Hai acasă* îl umpluseră de o bucurie de nedescris.

Îşi răsuci vorbele în minte, apoi în încăperile inimii, şi avu aceeaşi senzaţie minunată. Se gîndi la apartamentul lui pustiu şi în faţa ochilor nu văzu decît o locuinţă rece şi sterilă. Nopţile petrecute pe canapeaua de la birou îi evocau o imagine de singurătate. *Pet Palace*-ul Brennei răsuna de rîs şi de ghionturi vesele. Simpla ei prezenţă transforma clădirea prăpădită într-o oază de căldură ispititoare şi dragoste nemăsurată.

Dragoste? răsună în mintea lui. Se îndrăgostea de Brenna MacPhee? Doamne, nu! N-o să permită aşa ceva. Nici vorbă. Dragostea nu-şi avea locul în planul lui magistral, în programul lui logic şi binegîndit pentru viitor. Poate într-o zi o să aibă şi timp pentru o soţie, copii, dar nu acum.

Deci, de ce dracu' mai conducea spre casa Brennei? se întrebă el. Ce fel de lichea era să accepte invitaţia ei tăcută? Ea îl dorea şi Dumnezeu ştia că şi el o dorea. Dar ar fi fost un nemernic să ia ce îi oferea ea. Ea nu se culca în dreapta şi-n stînga, iar relaţia lor ar fi avut o semnificaţie profundă pentru ea.

Dar pentru el? se întrebă. Nici un gînd sau acţiune de-a lui nu mai avea nici pe departe sens de cînd o cunoscuse pe Brenna. Oare era posibil ca şi el să-şi piardă obiectivitatea dacă ar face dragoste cu Brenna? Deja aluneca într-o stare emoţională prin care nu mai trecuse, simţindu-se posesiv şi protector faţă de ea. Riscul era prea mare. N-o să facă dragoste cu Brenna MacPhee.

– Plouă foarte tare, zise ea, făcîndu-l să tresară din gîndurile lui încîlcite.

– Poftim? A, da, cam tare. E şi mult mai frig, spuse el intrînd pe aleea casei ei şi oprind motorul. Eu mă duc şi sun la Cindy să descuie uşa. Cînd îţi fac semn, vii în fugă.

– Bine, aşa facem.

Hunter ieşi din maşină şi străbătu curtea în fugă. După cîteva clipe, el deschise uşa de la intrare şi îi făcu semn Brennei. Ea coborî şi porni

pe alee. Dar cînd nimeri cu pantofii pe fundul alunecos al unei bălţi mari, zbură dintr-o dată prin aer şi ateriză cu posteriorul în apa mocirloasă.

– Aaaau! ţipă ea. Of, la naiba! Of!

Hunter alergă imediat la ea şi o ridică în braţe. Cu paşi mari, o duse în casă şi închise uşa cu piciorul în urma lui.

– Ai păţit ceva? o întrebă el. Apa îi şiroia de pe haine şi din păr.

– Mi-e frig, zise Brenna, căreia începeau să-i clănţăne dinţii. Of, fir-ar să fie, sînt toată plină de noroi şi... Mi-am distrus rochia.

– Perdelele se spală, zise el.

Străbătu camera şi o luă în sus, pe scări. Cindy deschise larg uşa apartamentului şi se uită la ei cu ochii mari de uimire.

– Bună, îi spuse Hunter zîmbind. Mai bine decolezi, Cindy, cît mai poţi merge pe străzi.

Brenna gemu.

– Îngheţ.

– Pa, copii, zise Cindy ieşind în goană.

– Pe curînd, spuse Hunter.

O purtă pe Brenna prin camera de zi şi dormitor, pînă în baie. O puse drept în picioare sub duş.

– Ce vrei să... Au! ţipă ea cînd el dădu drumul la apă.

– N-are nici un rost să-ţi murdăreşti casa, spuse el. Clăteşte-ţi hainele, pe urmă scoate-le.

– Să le scot? zise ea scuipînd cînd înghiţi o gură de apă.

– Le scoţi, spuse el ferm. O să fac nişte ceai. Ai ceai?

– Da, dar...

– Hainele! Le scoţi!

Ieşi din baie şi închise uşa după el.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise Brenna, e ridicol. Cine a mai auzit să faci duşi cu hainele pe tine? Ce tîmpenie! Chiar că-i o tîmpenie.

Pe măsură ce metri aceia de dantelă se udau, rochia devenea din ce în ce mai grea şi Brenna se simţea de parcă ar fi purtat armură. Trase de ea şi, cu un suspin de uşurare, îşi lăsă rochia să cadă grămadă, udă leoarcă, pe podeaua duşului. Urmară sutienul şi chiloţii, apoi rămase sub apa caldă pînă cînd nu mai simţi frigul din trup. În cele din urmă închise apa, se şterse pe un prosop pluşat, apoi se îmbrăcă cu halatul lung de catifea roz. După ce îşi legă strîns cordonul în jurul taliei,

îşi şterse şi părul cu prosopul, trecu cu peria prin coama dezordonată de cîrlionţi umezi şi intră cu picioarele goale în camera de zi.

Apoi se opri încremenită şi se uită fix la ce era pe podea.

Hainele lui Hunter! Toate!

Pantaloni, cămaşă, haină, cravată, pantofi şi, o, Doamne, lenjerie. Lenjerie *Jockey,* bleumarin. Era un bărbat gol în casa ei. Hunter Emerson umbla nud pe-acolo. O, cerule, o să leşine.

Nu, trebuia să se calmeze, îşi spuse ea. Nu era un bărbat oarecare, era Hunter şi îl iubea. Ştiuse ce face cînd sugerase să se întoarcă acasă. Indiferent cît de îndrăzneţe sau chiar neruşinate ar fi putut părea, ştiuse ce înseamnă cuvintele *Hai acasă.* Înţelesese Hunter ce-i spusese ea? Se vede că da, de vreme ce deja scăpase de hainele stînjenitoare.

Brenna trase adînc aer în piept ca să-şi vină în fire, apoi se duse în camera de zi de la parter. Ezită la uşa bucătăriei.

– Brenna? strigă Hunter. Tu eşti? Gata pentru ceai?

De ce era atît de agitată? se întrebă ea. Pentru că era îndrăgostită de bărbatul ăsta, fir-ar să fie.

Experienţa ei sexuală limitată, chiar aşa era, extrem de limitată. Se simţi brusc tînără, naivă şi speriată de moarte.

– Brenna? Vino încoace!

– Nu! ţipă ea ascuţit, încremenind locului.

– Brenna, zise el apropiindu-se, ce se...

– O, nu! Icni şi îşi acoperi ochii cu mîna cînd el ieşi din bucătărie în camera de zi.

– Hei? zise el trăgînd-o de mînă.

– Of, Doamne, o pătură, zise ea răsuflînd prelung. Tipul are o pătură. Închipuie-ţi. Nu-i drăguţ? Sigur că este. Bună, Hunter, spuse ea zîmbind veselă.

El se uită fix la ea, pe urmă la pătura pe care şi-o înfăşurase în jurul taliei şi iar la chipul ei îmbujorat.

– Ai crezut că umblu gol prin bucătăria ta? o întrebă el zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Nu fi prost, spuse ea şi trecu pe lîngă el pentru a intra în bucătărie. Bună, Cookie, îi spuse cîinelui care dădea din coadă.

Hunter veni imediat după ea, continuînd să zîmbească. Brenna arăta atît de drăguţă în halatul pluşat. Ca o fetiţă care se pregătea să se bage în pat şi să fie învelită. Pat? O, nu, nici vorbă. N-o să

înceapă să se gîndească la ea în legătură cu un pat. Ar fi trebuit să plece acasă cît fusese ea sub duş, dar voise să fie sigur că n-a păţit nimic după căzătură. Şi el îşi simţea hainele ca pe nişte foi de gheaţă şi găsise o pătură de rezervă la ea în dulap. Ei, nici o problemă. Or să-şi bea ceaiul, pe urmă el îşi va pune iar hainele reci şi ude, şi va pleaca naibii de-acolo.

Cînd Hunter se duse la bufet şi cufundă pliculeţele de ceai în cănile de apă fierbinte, Brenna se lăsă într-un scaun şi se uită la el fascinată. Spatele lui era lat şi bronzat, şi îi vedea muşchii jucînd sub piele cînd se mişca. Se gîndi cum ar fi să-i atingă pielea dezgolită şi inima ei începu să bată năvalnic.

Atît de frumos, îşi zise ea visătoare, încrucişîndu-şi braţele pe tăblia mesei. Braţele lui Hunter păreau atît de puternice şi erau presărate cu păr închis la culoare. Talia lui se îngusta acolo unde începea pătura cu care se înfăşurase şi îi zărea puţin din coapsele înguste. Ar fi putut fi cioplit în stîncă, şlefuit, apoi dat cu bronz de o culoare netedă, uniformă. Fiecare centimetru din trupul lui colţuros îi afirma masculinitatea. În locurile în care el era dur şi unghiular, ea era moale şi rotundă,

făcută să se potrivească pe conturul lui. El o făcea să se simtă nespus de bucuroasă că e perechea lui, femeie pentru acest bărbat. Atîta forţă în trupul lui, atîta putere, şi totuşi ştia că o s-o tempereze cu blîndeţe cînd vor fi unul. Ce lipsise din viaţa ei găsise acum. Hunter. Umplea camera cu masculinitatea lui şi inima ei cu iubire.

– Ceaiul, zise el punîndu-i o cană în faţă. Te doare ceva după căzătură? o întrebă el şi se aşeză în faţa ei la masă.

– Nu, mi-e bine, zise ea sorbind din ceai. A fost foarte amabil din partea ta că m-ai salvat. Probabil că ţi-ai stricat hainele noi. O să facem dragoste în seara asta, nu?

El aproape că se înecă cu ceaiul.

– Păi, eu... Nu. Vreau să spun că... Din cînd în cînd aş vrea să nu fii atît de directă. Nu-i uşor pentru sistemul meu nervos.

– Îmi pare rău, dar aşa sînt eu. Sîntem sinceri unul cu altul, nu, Hunter?

– Da.

– Bine, atunci consider că este corect să fiu complet cinstită cu tine şi să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine. Te iubesc, Hunter Emerson.

Ura! îi cîntă lui inima. O, slavă Domnului, îl iubea.

Nu, urlă mintea lui. Nu voia ca ea să-l iubească. Dragostea, pentru Brenna, ea un angajament de-o viaţă, căsătorie. El n-avea timp de asta.

– Ăăă... Brenna, zise el, eşti sigură că mă iubeşti?

– Foarte sigură. Dar nu e responsabilitatea ta, Hunter. Înţeleg că trebuie să te concentrezi asupra muncii tale. Nu-ţi cer să te schimbi sau să te angajezi, sau să-mi faci vreo promisiune. Pur şi simplu m-am gîndit că ar trebui să ştii ce simt.

– Nu sînt bărbatul potrivit pentru tine, nu vezi?

– Bănuiesc că nu, zise ea încruntîndu-se, dar e prea tîrziu acum să mai fac ceva. Mi-am ascultat toboşarul şi mesajul a fost clar. În plus, era şi timpul.

– Timpul? Să te îndrăgosteşti?

– Ştii cum cresc homarii? îl întrebă ea cu vocea uşor tremurătoare.

– Homarii? Se încruntă. Era sărită de pe fix? Ce dracu' aveau de-a face homarii cu faptul că se îndrăgostise de el? Nu înţeleg, Brenna.

– Păi, ştii, homarul nu poate creşte cît este strîns în crusta aia tare. Aşa că îşi caută un loc unde speră să fie în siguranţă şi acolo îşi leapădă

crusta. Ştie că a venit timpul, pentru că se simte înghesuit, înăbuşit, în vechea cutie. Dar indiferent unde se duce atunci, este vulnerabil, trebuie să-şi rişte la propriu viaţa ca să crească. Şi eu cresc şi mă schimb, Hunter. Crusta mea e prea strîmtă şi trebuie să mă eliberez, să merg înainte, chiar cu riscul unei inimi zdrobite. Poate că unele femei se închipuie ca nişte fluturi frumoşi sau nişte păsări colibri delicate. Dar eu mă văd ca un homar care trebuie, care vrea să crească şi ştiu că e timpul să iubesc, să iubesc cu adevărat un bărbat deosebit. Bărbatul ăla eşti tu.

Suspină şi lui Hunter suspinul i se păru nesfîrşit ca veşnicia. Inima îi bubuia în piept şi i se încleştă gîtul. O emoţie furtunoasă, pe care n-o înţelegea, puse stăpînire pe el. Era zguduit pînă în străfunduri de cuvintele rostite încet ale Brennei.

Chiar *era* ca un homar, se gîndi el. Şi îl alesese pe el drept locul ei sigur, lăsîndu-se descoperită şi încrezîndu-se în el să respecte dragostea pe care i-o oferea ea. El era obişnuit să controleze fiecare detaliu din viaţa lui, dar dintr-o dată se trezise descumpănit, asediat de emoţia asta stranie, fără nume. Voia să fugă, dar voia şi să rămînă şi s-o ţină pe Brenna în braţe. Era sfîşiat

între o furie oarbă şi pornirea de a-şi lăsa capul în mîini, ca să plîngă.

– Hunter? şopti Brenna.

Vocea ei îi mîngîia numele şi îl alinta pe el, îl calma şi îi liniştea tumultul lăuntric. Fără să-şi dea seama că se mişcă, se ridică în picioare şi înconjură masa, ca s-o ia în braţe.

Ea îşi ridică privirea spre el, iar lui îi scăpă un geamăt din gît cînd îi văzu lacrimile sclipind în ochii întunecaţi. Îşi aplecă încet capul şi îşi trecu limba peste buzele ei, simţind cum buzele ei se deschid la insistenţa lui blîndă. Limbile lor se întîlniră în întunericul dulce al gurii ei, cînd el o luă în stăpînire într-un sărut prelung şi puternic. Ea îşi lăsă mîinile să alunece în sus pe trupul lui musculos. Febril, imperios, sărutul se intensifică pe măsură ce se aprindea pasiunea lor.

– Brenna, murmură el şi îi sărută gîtul, obrajii, pleoapele, apoi se întoarse la buzele ei umflate.

Mîna lui alunecă sub halatul ei şi îi găsi sfîrcul tare. Sfîrcul se întări sub mîngîierea degetului lui mare. Ea gemu încet şi se aplecă mai aproape de el, simţindu-i erecţia.

El îi dădu drumul, dar numai pentru a o ridica în braţe. O duse pe scări pînă în dormitor, unde

dădu la o parte cuvertura şi o aşeză pe pat. Ploaia bătea pe acoperiş cîntînd o serenadă cînd el se aşeză lîngă ea şi-şi sprijini mîinile pe pernă de fiecare parte a corpului ei.

Sărutul lui fu blînd, dulce, senzual. Ea ridică braţele să-l cuprindă, să-l tragă mai aproape, dar el se ridică brusc şi se depărtă de ea.

– Nu, zise el răguşit.

– Dar am crezut că mă doreşti, Hunter, spuse ea cu vocea tremurătoare.

– Fir-ar să fie, mă doare de cît te doresc! N-am dorit niciodată vreo femeie ca pe tine.

– O, Hunter, zise ea şi-i puse mîna pe spate. El se smuci înapoi, făcînd-o să-şi tragă mîna.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine, spuse el cu vocea hîrîită. De-abia aşteptam să te văd în seara asta, să te sărut. Dar, Brenna, eu nu am loc în lumea ta. Ai muncit atît de mult să-ţi realizezi visurile aici la *Pet Palace*. Da, eşti ca un homar. E timpul să creşti, să iubeşti, să-ţi completezi tabloul vieţii. Eu încă o mai aşez pe a mea.

– Înţeleg, zise ea. Nu-ţi cer mai mult decît îmi poţi da. Te iubesc, Hunter. Dragostea mea nu e însoţită de o listă de reguli sau pretenţii. Nu aşa e dragostea. Îţi place în lumea mea?

– Da. Da, bineînţeles.

– Atunci rămîi, cît poţi, cînd poţi.

– Aşa cum face şeful MacPhee? o întrebă el aspru. E o porcărie.

– Toţi trebuie să ne ascultăm toboşarul.

– Of, Brenna. Se întoarse spre ea şi ea îi văzu durerea în ochii albaştri. Meriţi ceva mai mult decît mine. Toate intenţiile mele bune de a te lăsa în pace au zburat pe fereastră. Eu lucrez cu fapte logice, fir-ar să fie şi nimic nu mai e raţional.

O strălucire caldă se născu în pieptul Brennei şi se revărsă peste ea, aducîndu-i un zîmbet blînd pe buze. Hunter se îndrăgostea de ea, se gîndi. Chiar aşa. Sigur că lui i se părea iraţional, pentru că dragostea e o emoţie foarte derutantă. Dragostea pentru Hunter n-o să-i aducă idila din poveşti la care visase adeseori, dar indiferent cît timp i se dăruia, avea de gînd să lupte pentru ea.

– Ai spus că îţi place în lumea mea, şopti ea, şi în seara asta eşti aici. Rămîi cu mine, Hunter. Fă dragoste cu mine şi uită tot ce e dincolo de uşa asta. Nu sîntem decît noi doi aici şi deocamdată doar asta contează.

Cu un geamăt care părea să-i fie smuls din suflet, el îi luă gura într-un sărut brutal, de pe-

deapsă. Apoi sărutul se îmblînzi, deveni aproape şovăielnic şi Brenna înţelese că Hunter se reţinea, îi dădea o ultimă şansă de a se răzgîndi înainte de a fi amîndoi luaţi de valul dorinţei. Îl cuprinse cu ambele braţe, apăsîndu-i ceafa şi trăgîndu-l mai aproape. Limba lui o întîlni pe a ei şi o trase în gura lui.

– Brenna, zise el ridicîndu-şi uşor capul, cu vocea răguşită de dorinţă. Te vreau atît de mult.

– Da. O, Hunter, da şi eu te vreau.

Un tremur minunat se stîrni adînc în ea cînd el îi scoase încet halatul, sărutîndu-i mătasea înrourată a pielii, pe măsură ce i se dezvăluia. Vocea lui gravă şi catifelată o acoperi, la fel ca buzele şi mîinile lui. El se mişcă numai cît lăsă să-i cadă pe podea pătura cu care era înfăşurat, apoi se uită întrebător la ea. Ea îi zîmbi senină şi ridică braţele să-l întîmpine.

– Eşti atît de frumoasă, zise el şi-i sărută fiecare palmă înainte de a se întinde lîngă ea.

Ei i se tăie răsuflarea cînd trecu cu privirea peste trupul lui magnific. Erecţia îi anunţa cu îndrăzneală nevoia, dorinţa pentru ea, iar ea nu simţi nici frică, nici agitaţie, doar o infinită bucurie că în curînd avea să fie a ei.

– Te iubesc, Hunter.

– O, Brenna, Brenna.

Senzaţii de dulce chin se răsuciră ca un vîrtej peste ea. Era o călătorie dincolo de fanteziile ei cele mai nebuneşti. Era zdrobirea talazurilor de ţărm şi filfîirea unei aripi de fluture. Era extazul. Era Hunter. O sărută şi o mîngîie pînă cînd ea ajunse să se zvîrcolească, rugîndu-l să-i atingă flacăra mistuitoare de pasiune care ameninţa s-o ardă.

I se părea că buzele şi mîinile lui erau peste tot cînd îi mîngîia trupul suplu. Îi trase mugurul sînului în gură şi ea gemu încet. Mîinile ei rătăceau pe spatele lui, bucurîndu-se de senzaţia muşchilor încordaţi care se mişcau sub vîrful degetelor ei. Mîna lui alunecă spre interiorul pulpelor ei, apoi spre întunericul tainic al feminităţii şi el gemu de plăcere. O căldură lichidă ca mierea se învolbură adînc în ea şi se răspîndi apoi ca fulgerul. Inima ei bătea în cadenţa a o mie de toboşari, iar în urechi îi răsuna un zgomot năvalnic.

– O, Hunter, te rog, icni ea, cu un suspin tremurîndu-i în gît. Mi s-a făcut frică deodată. Nu înţeleg ce e... E minunat, dar... Of, Hunter.

– Sînt aici, zise el. Nu-ţi fie frică, Brenna. Să

nu-ţi fie frică de ce simţi.

Voia să fie cît se poate de bine pentru ea, se gîndi el aprig, luptîndu-se să-şi păstreze controlul. Îl iubea. *Era* noaptea ei. Trebuia să fie perfectă.

Se mută deasupra ei şi îi zîmbi blînd, cald, aşteptînd pînă cînd sclipirea de frică dispăru din ochii ei şi fu înlocuită de dorinţă. Îi despărţi picioarele cu genunchiul, se apropie de ea şi încet, încet, se cufundă în dulceaţa ei. Brenna zîmbea. Era zîmbetul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată şi i se formă un nod în gît.

Cu un suspin blînd de acceptare, de adoraţie şi uimire, ea se ridică în întîmpinarea forţei trupului lui care se împlînta în ea. Se legănă în mişcările unui dans străvechi. Ritmul se intensifică şi se mişcau ca unul, inimile le zvîcneau, iar căldura şi senzaţiile păreau să se împletească prin amîndoi, ca şi cum n-ar mai fi fost entităţi separate.

Hunter se simţea sfîşiat în două, acut conştient de plăcerea trupului său şi aproape explodînd de bucuria intensităţii emoţionale a unirii lui cu Brenna. Niciodată nu mai trăise o asemenea împlinire. Era viu, întreg, capabil să dăruiască şi să primească. Se bucura de propria lui masculinitate pentru că îi adusese limanul dulce al trupului

acestei femei şi strălucirea soarelui din sufletul acestei femei.

– Brenna, icni el.

– O, Hunter! Oh...

Simţi spasmele care o fulgerau, o simţi încleştîndu-se de umerii lui, îşi simţi propriul trup cutremurîndu-se de extaz cînd i se alătură şi el în locul unde era şi ea. I se dărui în întregime, apoi se prăbuşi peste ea, epuizat, sătul. Se sprijini pe braţele care-i tremurau şi îi privi chipul, neliniştit, întrebător.

– Brenna?

– Eu... Hunter, eu...

– Brenna, te rog. Vorbeşte-mi. Spune-mi că te simţi bine. Spune-mi că nu-ţi pare rău sau...

– Mulţumesc.

– Poftim?

– Mulţumesc pentru cel mai frumos, fantastic, miraculos eveniment din viaţa mea. Nu mi-am închipuit vreodată că ar putea fi aşa, Hunter.

– O, Brenna mea, zise el şi o sărută profund.

Apoi se rostogoli de pe ea şi o trase lîngă el. Ea i se cuibări alături, iar el îi îndepărtă cîrlionţii umezi de pe frunte.

– Eu sînt cel care trebuie să-ţi mulţumească,

zise el. Ai fost minunată. N-am mai simţit niciodată aşa ceva, Brenna. Am împărţit mai mult decît... E greu de explicat. Nu există cuvinte să-ţi spun. Acum dormi. O să te ţin în braţe. Şi, Brenna...

– Da?

– Mulţumesc că mi-ai spus despre homari. De-acum înainte o să-i văd ca pe nişte creaturi foarte curajoase şi frumoase. Noapte bună.

– Noapte bună, spuse ea şi genele îi fluturară pe obraji cînd închise ochii.

El o înveli cu păturile, apoi îşi puse buzele pe fruntea ei. Simţi din nou posesivitatea feroce faţă de Brenna, plus o nevoie de-a o avea aproape, cît mai aproape de el. Şi apoi mai era şi cealaltă emoţie, fără nume, care se tot agăţa de el. Ce naiba era?

Se încruntă, apoi îşi îndepărtă din minte întrebarea asta sîcîitoare. Homarul, se gîndi el şi zîmbi uşor. Numai Brenna putea spune o asemenea poveste făcînd din ea ceva frumos. Vocea ei fusese ca o şoaptă cînd vorbise de nevoia ei de a creşte, de a-şi lepăda crusta şi de a se aventura înainte, să descopere ce oferă dragostea. Ce oferea dragostea *pentru el.*

O, la naiba, se gîndi el şi sprîncenele i se

împletiră într-o încruntare. Ce-o să facă? Actul de dragoste pe care-l trăise cu Brenna nu se asemăna cu nici un altul. O voia din nou, chiar acum, chiar în clipa asta. Şi o voia în toate zilele şi nopţile care-i stăteau în faţă. Doamne, era egoist, la fel de egocentric ca şeful clanului MacPhee. Tatăl Brennei venea şi pleca după toane şi îi acorda fiicei sale doar cîte un moment fugar, după cum i-l îngăduiau planurile. Şi Hunter ştia că ar face la fel, că ar include-o pe Brenna în program cînd ar putea. Era un nemernic, un adevărat ticălos şi nu fusese în stare să se oprească.

De ce era ea dornică să se mulţumească cu atît de puţin? Nu-şi dădea seama cît e de rară şi minunată? Nu, probabil că nu. Şeful clanului MacPhee o pusese întotdeauna pe locul doi ca importanţă şi ea nu cunoscuse niciodată altă poziţie. Şi iată că el, Hunter, licheaua pămîntului, îi făcea acelaşi lucru.

Dar nu avusese de ales, argumentă el. Compania lui avea nevoie de devotament, atenţie, energie. La dracu', nu venise rîndul lui să fie homar şi să-şi lepede crusta, să crească şi să-şi aducă dragostea în viaţă. Nu era vina lui că programul lui nu prea se potrivea cu al Brennei.

Dacă ea voia să accepte relaţia lor aşa cum se stabilise, cine era el să-i contrazică punctul de vedere? Corect? Atunci, de unde durerea asta în stomac şi valurile reci de vinovăţie care îl inundau?

Brenna se mişcă în somn şi se cuibări mai aproape de el. El scrîşni din dinţi cînd trupul lui reacţionă la moliciunea ei strînsă lîngă el. Îşi trecu degetele prin cascada mătăsoasă a părului ei şi-şi impuse să se relaxeze. Trebuia să doarmă puţin. Trebuia să mai verifice o dată proiectul hotelului înainte de a-l prezenta luni dimineaţă.

Grozav, se gîndi el. Trebuia s-o părăsească pe Brenna dimineaţa devreme şi să-şi petreacă ziua la birou. Ar fi preferat să stea în pat cu ea şi să facă dragoste. Dar nu putea, pentru că avea de lucru. Lucru de o importanţă vitală, care ar completa un alt proiect lipsit de erori şi l-ar mai apropia cu un pas de ţelul lui de a-şi stabili o reputaţie ca fiind cel dintîi analist al costurilor.

– La naiba, bombăni el.

Ploaia se oprise. Luna alunecă de după un nor şi străluci în spatele perdelelor de la fereastră, aruncînd o lumină fantomatică în cameră. Hunter se cutremură uşor, simţindu-se ca şi cum ar fi fost

transportat de-aici şi acum, şi depus într-un loc străin. O strînse şi mai tare pe Brenna, inspirîndu-i parfumul dulce, apoi îşi lăsă mîna să alunece pe spatele ei. Se bucură cînd îşi simţi trupul încordîndu-se, de căldura care făcea sîngele să-i zvîcnească prin vene, pentru că îi spuneau că se afla cu adevărat aici şi că Brenna era cu el.

Cu un suspin obosit, închise ochii şi aşteptă să-l cuprindă somnul, să-i amorţească simţurile şi mintea. Dar somnul continua să-l ocolească. Culorile strălucitoare ale zorilor explodau deasupra orizontului înainte ca el să se cufunde într-un somn agitat.

Brenna se trezi dintr-un somn profund, fără vise, şi se întrebă confuz de ce nu se putea mişca. Brusc, îşi dădu seama că era din cauza unui braţ cald care se odihnea sub sînii ei. Ochii i se deschiseră dintr-o dată şi îşi întoarse capul. Nasul ei era numai la doi centimetri de al lui Hunter.

Hunter. Frumosul, frumosul Hunter. Umbra de

dimineaţă a bărbii lui făcea cu bronzul să-i pară şi mai închis. Îi văzu genele dese aplecate pe obraz. Doamne, ce mult îl iubea! Ce împărtăşiseră, când îşi uniseră trupurile, fusese perfect. Dăruiseră şi primiseră, într-o comuniune care nu se asemăna cu nimic. Numai Hunter putea s-o ducă în acel tărîm al splendorii. Viitorul cu bărbatul acesta era înceţoşat şi neclar, o mare de îndoieli şi necunoscute. Dar acum, în clipa asta, era în siguranţă, protejată, întreagă şi plină de fericire.

– Te iubesc, Hunter, şopti ea.

– Hîm? mormăi el.

– Dormi, dragostea mea, spuse ea, zîmbind dulce.

Oricît ar fi vrut să rămînă cuibărită lîngă trupul lui cald şi să-i primească sărutul la sculare, Brenna ştia că musafirii de la *Pet Palace* îşi aşteaptă micul dejun. Se strecură din pat, îşi trase halatul pe ea şi ieşi tiptil din dormitor.

După o oră animalele erau hrănite, cîinii erau afară pe culoarele lor, iar Brenna se aşezase la masa din bucătărie şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea fierbinte. Hunter apăru în bucătărie îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii şifonaţi.

– Bună dimineaţa, spuse el. Nu mă aşteptam

să descopăr că ai plecat cînd m-am sculat.

– Trebuie să-mi hrănesc musafirii. Vrei micul dejun?

– Doar cafea. Îmi iau singur. Se duse la aragaz şi îşi turnă o ceaşcă, apoi se aşeză la masă. Cum te simţi?

– Grozav, zise ea zîmbind. Ai de gînd să-mi zîmbeşti după ce-ţi bei cafeaua?

El chicoti.

– Iartă-mă, îi spuse. Nu am nimic pe care un duş, un bărbierit, nişte haine curate şi alergarea mea de dimineaţă să nu-l vindece. N-o lua ca pe ceva personal, legat de noaptea trecută, Brenna. Eu... Ei, a fost într-adevăr minunat.

– Da, aşa e.

– Nu-ţi pare rău, nu-i aşa? La lumina zilei?

– Sigur că nu. Te iubesc, Hunter. Cum ar putea să-mi pară rău că am făcut dragoste?

– Uite ce e, Brenna, ştiu că l-ai acceptat pe şeful clanului MacPhee, pentru că e tatăl tău. Nu ne alegem părinţii. Dar îţi poţi alegi pe cine să iubeşti, cui să-i dai inima, pe bărbatul din viaţa ta.

– Ba nu, nu pot. Cînd vine dragostea, vine şi gata.

– Mda, bine, zise el încruntîndu-se şi scuturînd

din cap. Toboşarul tău îţi transmite unul dintre faimoasele lui mesaje. Nu cred că toboşarul tău îţi este cel mai bun prieten. A ales un neisprăvit de primă clasă. Ar trebui să petrec o duminică superbă cu tine, făcînd dragoste pînă n-am mai fi în stare să ne mişcăm. Dar ia ghiceşte? Plec în zece minute şi mă duc la birou să lucrez toată ziua.

– E în ordine, zise ea cu vioiciune.

– Este? spuse el încruntîndu-se şi mai mult. Bine, îţi mulţumesc călduros!

– Ei, mi-ar plăcea să-mi petrec ziua cu tine, dar am foarte multe de făcut.

– Zău? El se îndreptă uşor.

– E ziua lui Cookie. Azi împlineşte doi ani. O să-i fac un tort şi o să avem o petrecere trăsnet.

– Brenna MacPhee, spuse Hunter, eşti nebună şi eu pur şi simplu, te ador.

Capitolul 6

Hunter îşi luă şi restul hainelor, apoi o sărută apăsat pe Brenna cînd se opriră la uşa de la intrare. Apoi o mai sărută o dată. Şi încă o dată. Ei îi tremurau picioarele cînd el părăsi în sfîrşit *Pet Palace* şi se îndreptă spre maşină.

Se lăsă să cadă pe un scaun, îşi înclină capul pe spate şi privi fix în tavan. Deja îi era dor de Hunter, se gîndi ea. Ar fi vrut ca el să se întoarcă deodată şi s-o ducă în pat, unde ar face dragoste în mod desăvîrşit. Problema era că el avea de lucru. Mare păcat că atenţia lui trebuia să se concentreze asupra unor cifre aride şi a calculatoarelor care erau mai isteţe ca ea. Îl iubea pe omul ăsta şi-l voia aici şi acum.

– Te simţi mai bine acum? zise ea cu voce tare. Frumoasă criză de furie mintală, puştoaico.

Era şi ea om, îşi zise ea. Înţelegea şi accepta nevoia lui Hunter de a se dedica companiei, visului său. Dar nu era nici o regulă în manual că trebuia să-i şi placă. Ei, se lăsase pradă unei autocompătimiri demodate, şi cu asta basta.

Dar viitorul? medită ea. Hunter ţinea mult la ea, era sigură de asta. Se îndrăgostea de ea. Dar şi dacă toboşarul lui l-ar fi izbit în cap să-i atragă atenţia şi i-ar fi spus că o iubeşte pe Brenna, el ar putea totuşi să ignore mesajul şi să fugă în partea opusă.

– Fir-ar să fie, zise ea, ridicîndu-se în picioare. Uneori e foarte greu să te descurci cu bărbaţii.

Iar bărbatul *ei,* adăugă ea, era absolut minunat. Nimic nu era organizat sau prestabilit în felul cum făcea dragoste. Era forţă masculină dezlănţuită temperată de blîndeţe. Se dăruia fără nici o reţinere. Supercreierul analitic nu exista cînd Hunter făcea dragoste. Era sută la sută bărbat.

– Doamne! zise ea cînd dorinţa se învîrteji peste ea. Du-te şi fă tortul.

Hunter se duse acasă, se schimbă în hainele de alergare, apoi alergă cei şase kilometri. Îşi şterse tot din minte şi alergă. Înapoi în apartamentul lui, făcu duş şi se bărbieri, apoi se duse la dulap să-şi ia pantalonii. Ezitînd, căută mai departe şi găsi o pereche de blugi tociţi, pe care uitase că o are. În celălalt capăt al dulapului era o grămadă uriaşă de pulovere diverse pe care i le dăruise mama lui în cursul anilor, de Crăciun şi de ziua lui. Alese unul cu guler înalt, albastru regal, spunîndu-şi că nu era nevoie să se îmbrace protocolar, de vreme ce tot o să fie singur la birou. După ce mîncă pîine prăjită şi fulgi de cereale, şi bău mai multe ceşti de cafea, se duse cu maşina la *Hunter Emerson Consulting Corporation.*

În biroul lui, întinse pe masă imprimantele de calculator pentru proiectul hotelului, îşi luă calculatorul de buzunar şi începu munca plictisitoare de a verifica încă o dată şirurile de cifre.

Rezistă zece minute. Curînd, în faţa ochilor îi dansa imaginea Brennei MacPhee, transformînd în ceaţă coloana de cifre.

– La naiba, Brenna, bombăni el, pleacă de-aici! Sînt ocupat.

Nu, îşi spuse el ferm, n-o să se gîndească la

pielea ei moale şi la cîrlionţii mătăsoşi. N-o să dea atenţie amintirii trupului ei care se mişca sub al lui, sunetul numelui lui murmurat într-o şoaptă pasionată. N-o să zăbovească asupra parfumului ei ispititor sau a strălucirii solare a zîmbetului ei. Nicidecum. El avea de lucru. Se mai uită o dată la imprimanta din faţa lui, apoi azvîrli creionul.

Cum putea cineva să dea o petrecere de aniversare pentru un cîine? se întrebă el. Oare Brenna chiar i-ar cînta Mulţi ani trăiască şi i-ar spune lui Cookie să sufle în lumînări? Probabil. Puteau cîinii să sufle în lumînări? Cookie nu era tont. În fond, învăţase să deschidă uşile. Ochii întunecaţi ai Brennei vor fi scînteind de emoţie, iar rîsul ei o fi răsunînd în aer ca un clopoţel. *Pet Palace* era probabil un loc vesel, fericit, zgomotos.

– Verifică raportul, Emerson! se răsti Hunter, dar nu se mişcă. Continuă să stea aşa, imaginîndu-şi-o pe Brenna, lăsînd-o să-i ia în stăpînire mintea şi inima, şi simţind dovada incomodă cînd trupul lui răspunse gîndurilor. Asta este, zise el, ridicîndu-se în picioare şi încruntîndu-se la hîrtii.

Ar trebui să se gîndească la asta un minut, îşi zise el. În fond, verificase cifrele pentru hotel de

trei ori înainte de a le scrie pe calculator. Apoi el şi Maggie le corectaseră cînd erau afişate pe ecranul verde. De fapt nu era chiar atît de eficient să-şi folosească timpul preţios parcurgînd, încă o dată, ceva despre care ştia că este complet fără erori. Ar fi mai practic şi mai logic să pună raportul în maşina de legat şi să considere proiectul gata de predare. Mintea lui îl uluia cîteodată cu sclipirile ei. Raportul pentru hotel era gata.

Hunter puse hîrtiile într-o copertă, stinse lumina şi ieşi din birou cu un zîmbet larg pe chip.

– Cine să trăiască? Cine să trăiască? La mulţi ani! Cookie să trăiască! Cookie să trăiască! La mulţi ani! cîntă grupul, apoi ovaţionă şi îl aplaudă pe oaspetele de onoare, care lătra şi dădea încîntat din coadă, bătînd cu ea în podea.

Hunter îşi încrucişă braţele pe creasta porţii care ducea în curtea din spate şi privi activităţile zgomotoase. Saint Bernard-ul, cei doi canişi şi un dachshund erau prezenţi, pe lîngă şase copii, Cindy, Brenna şi Cookie, care avea pe cap un

coif ascuţit de carnaval.

Privirea lui Hunter zăbovi asupra Brennei, cercetîndu-i în amănunt silueta suplă, evidenţiată perfect de blugi şi un pulover de culoarea zmeurei. Cîrlionţii îi dansau în jurul capului şi arăta ca o fetiţă încîntată cînd bătea din palme.

Oare şeful clanului MacPhee dăduse vreodată o petrecere de ziua Brendei? se întrebă Hunter. Fusese vreodată centrul atenţiei în ziua asta deosebită? Probabil că nu. Brenna fusese lipsită de atîtea în copilărie şi acum, ca femeie, umplea fiecare din acele goluri în felul ei unic, iubitor. Aducea atîta bucurie celor din jurul ei, atîta căldură.

– Brenna MacPhee, şopti Hunter. Ce dracu' o să fac cu tine?

Cînd el deschise poarta şi intră în curte, ea îşi ridică privirea şi zîmbi strălucitoare.

– Hunter! zise ea.

– A venit Făt-Frumos, copii, spuse Cindy.

– Bună, spuse Hunter alăturîndu-se grupului. Grozavă petrecere. La mulţi ani, amice, Cookie!

– Am crezut că trebuie să lucrezi toată ziua, spuse Brenna.

– Am terminat mai repede decît mă aşteptam.

Vă deranjează dacă iau parte la petrecere neinvitat?

Ea se duse lîngă el şi îl luă de braţ.

– Mă bucur că ai venit, zise ea zîmbindu-i. Şi vreau să-ţi spun că avem două torturi. Unul pentru cîini şi unul pentru oameni.

– A suflat Cookie în lumînări?

– Erau acadele de mentă, zise ea. Le-a mîncat.

S-au făcut prezentările, s-au mîncat torturile, apoi musafirii s-au împrăştiat. Cîinii au fost duşi pe culoarele lor şi copiii şi-au luat la revedere, în afară de două fetiţe brunete de vreo nouă ani. Erau îmbrăcate la fel, cu blugi roz şi tricouri, şi era evident că sînt gemene.

– Sînteţi gemene, zise Hunter, neştiind ce altceva să spună. Brenna şi Cindy umpleau un sac de gunoi cu resturile petrecerii. Vă place să fiţi gemene?

– Cred că da, spuse una din ele ridicînd din umeri. Eşti prietenul care-i face curte Brennei?

– Sînt cam bătrîn ca să mai fac curte, zise Hunter.

– Sînt iubiţi, Gina, spuse cealaltă fetiţă. Aşa se spune despre oamenii bătrîni.

Hunter făcu ochii mari şi îşi întoarse capul s-o

caute înnebunit pe Brenna.

– De unde ştii tu, Tina? Nu eşti aşa deşteaptă! zise Gina.

– Ba, da, ştiu. Eşti iubitul Brennei, nu-i aşa, Hunter? îl întrebă Tina, ridicînd nasul în aer.

– Nu-i aşa că a fost grozav tortul? spuse el repede.

– Mda, zise Gina. Brenna face nişte chestii grozave. Zice că exersează pentru cînd o să aibă copii ca noi. I-am spus că poate să-l ia pe frăţiorul nostru, dar mama a zis că nu se poate. Tu şi Brenna o să aveţi un copil?

– O, Doamne, murmură Hunter, prăbuşindu-se pe o bancă de picnic.

– Tina! Gina! strigă Brenna. Este timpul să plecaţi. Mama vă aşteaptă.

– Slavă Domnului, spuse Hunter în surdină. Pa, fetelor, adăugă el. A fost foarte... interesant să stau de vorbă cu voi.

– Pa, ziseră ele într-un glas, apoi se îndreptară spre poartă. Mulţumim pentru invitaţie, Brenna.

– Cu plăcere! Lui Cookie i-a plăcut mintea pe care i-aţi adus-o. Pe curînd.

Brenna fugi în casă şi Cindy se aşeză lîngă Hunter.

– Brenna se întoarce imediat, zise ea. S-a dus să vadă ce fac pisicile. Eu plec de îndată ce-mi trag puţin sufletul. A fost o petrecere obositoare. Distractivă, totuşi. Aş jura că Cookie a ştiut exact ce se petrece. Să nu-ţi faci griji că o să mai stau pe-aici. Ştiu că vrei să rămîi singur cu Brenna.

– Zvonurile sînt că-i fac curte, spuse Hunter zîmbind.

Cindy rîse.

– Ce ciudat. Se mai întîmplă aşa ceva? Eu aş prefera o legătură toridă, doar că nu mi s-au făcut propuneri. Ei, nu-i nimic, vine şi vremea mea. Brenna spune că tot ce am de făcut e să-mi ascult toboşarul. Uite ce e Hunter, poate că nu-i treaba mea să mă bag, dar te rog să n-o faci pe Brenna să sufere. Este prietena cea mai cumsecade pe care o cunosc. Tu eşti un tip care arată grozav şi probabil că ai la femei de nu mai ştii ce să faci cu ele. Dar Brenna e deosebită, înţelegi ce vreau să spun?

– Da, răspunse el încet. E foarte rară şi foarte deosebită.

– Ei, am plecat. Trebuia să-ţi spun asta. Îmi pare rău dacă te-am jignit. Pe curînd, Hunter.

– La revedere, Cindy. Şi nu-ţi face griji, nu m-ai

jignit. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi ca Brenna să sufere.

– Eşti un scump.

Hunter se ridică în picioare şi se duse încet spre casă. Brenna le inspira tuturor atîta dragoste, se gîndi el. Era atît de sinceră şi generoasă cu rîsul ei, şi crea o strălucire caldă oriunde se ducea. Copiii pe care-i cunoscuse azi o adorau şi pînă şi Cindy, care uneori părea o zăpăcită, era preocupată de binele ei. Ei, fir-ar să fie, n-avea nevoie de un comitet să-i spună că Brenna este o femeie minunată. Şi n-avea nici o intenţie s-o facă să sufere.

Şi dacă totuşi o făcea? Fusese foarte deschis în privinţa relaţiei lor. Ea ştia cum stau lucrurile. Bine, ea credea că e îndrăgostită de el, dar asta nu era vina *lui*. El nu-i făcuse promisiuni şi nu se angajase în nici un fel. Dar, Doamne, nu voia s-o rănească. Ştia, ştia totuşi că ar fi trebuit să plece chiar acum şi s-o lase în pace. Dar ştia că n-o să facă asta.

Brenna se duse la pisici, suflă un sărut spre Darth Vader şi pisoii ei, apoi se năpusti în dormitor să-şi treacă o perie prin păr.

Hunter în blugi, se gîndi ea. Hunter cel sexy, foarte sexy în blugi strîmţi şi un pulover albastru care îi făcea ochii să arate ca safirele era aproape ireal. Nu se aşteptase să-l vadă şi el apăruse îmbrăcat aşa. Ah! Trebuia să se liniştească, altfel ar putea să-l asalteze.

De ce se întorsese? se întrebă ea. Fusese atît de categoric cînd spusese că are de lucru. Of, ce mult i-ar fi plăcut să creadă că o făcuse pentru ea, că o pusese pe primul loc în planurile lui pentru ziua de azi. Dar nu, însemna să se amăgească şi ar fi fost o prostie. Se părea că Hunter a terminat ce avea de făcut şi se hotărîse să treacă pe la ea. Nu trebuia să-şi îngăduie să vadă purtarea lui mai mult decît era în realitate. Dar ce-ar fi însemnat să fie iubită, să fie cel mai important lucru din viaţa lui Hunter Emerson? Scutură din cap. Mai bine ar fi acceptat faptele aşa cum erau şi ar renunţa la visarea cu ochii deschişi.

Se duse iute în bucătărie. Hunter tocmai intra pe uşa din spate şi se întîlniră în mijlocul camerei. Se opriră la vreo treizeci de centimetri unul de

altul şi se priviră.

– Salut, frumoasă Brenna, zise Hunter. Ridică încet mîinile şi-i cuprinse faţa, iar degetele lui mari îi mîngîiau obrajii.

– Bună, Brenna să rostească, după ce privi în ochii lui albaştri.

Cu o mişcare aparent foarte lentă, el îşi aplecă capul şi îi atinse uşor buzele cu ale sale. Gestul uşor ca un fulg o făcu să tremure şi se gîndi că o să se prăbuşească. Cu vîrful limbii, el trasă leneş un cerc în jurul buzelor ei. Din gîtul ei scăpă un geamăt. Hunter începu să respire întretăiat cînd şi ei căzu pradă vrajei senzuale care se ţesea între ei. Cînd Brenna îşi trecu limba peste buza lui de jos, autocontrolul lui cedă.

Braţele lui o cuprinseră şi o zdrobiră lîngă el. Ea se lipi de el, savurîndu-i gustul, căldura.

Sărutul continuă într-o tortură dulce care le stîrnea pasiunea. Căldura trupului lui Hunter o cotropi pe Brenna şi flăcări de dorinţă se prelinseră prin ea, lăsînd o cărare aprinsă pe unde treceau. Fu purtată de o nevoie dureroasă care pornea din adîncul ei.

O, cît îl iubea, se gîndi ea. Cît îl iubea pe bărbatul ăsta.

El îşi lăsă mîinile în jos peste şoldurile ei şi apoi peste fese, lipind-o de el. Erecţia lui era evidentă cînd o trase lîngă el şi îşi înălţă încet capul să se uite la ea, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă.

– Te vreau, şopti el răguşit. Nu mă mai satur de tine, Brenna.

– Da, Hunter, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Vreau să faci dragoste cu mine.

Îi cuprinse umerii cu braţul şi se duseră amîndoi sus, în dormitor, unde el o trase aproape şi o sărută profund. În mintea lui Hunter, nişte voci urlau avertismente, dar el le îndepărtă, refuzînd să le asculte, refuzînd să se gîndească la faptul că lua încă o dată de la Brenna şi îi dădea atît de puţin în schimb. Cu mîini tremurătoare, îi scoase hainele. Privirea lui îi cuprinse trupul.

– Atît de frumoasă, zise el cu vocea încordată.

Îşi scoase şi el hainele, apoi o cuprinse în braţe, strîngînd-o lîngă el, şi gurile li se întîlniră într-un sărut febril, nesăţios. O ridică şi o aşeză pe pat, apoi se întinse lîngă ea. Mîna lui îi căută sînul, iar buzele o urmară şi trase mugurul trandafiriu în gură.

Ochii Brennei clipiră şi ea zîmbi cînd dorinţa o inundă ca o miere caldă. Gura şi mîinile lui Hunter

erau instrumente ale plăcerii – ale extazului – şi el făcea toate acele lucruri minunate pentru *ea*. Şi curînd, foarte curînd, avea să-l aibă în întregime. Forţa, masculinitatea, esenţa lui aveau s-o umple şi s-o consume şi vor fi unul.

Atenţia lui drăgăstoasă se îndreptase spre celălalt sîn al ei, şi ea gemu încet, afundîndu-şi degetele în părul lui. Se mişcă neliniştită sub invazia lui şi îi simţi erecţia tare şi fierbinte lipită de ea.

– O, Hunter, şopti ea.

– Brenna, spuse el şi-i revendică gura într-un sărut lung şi apăsat.

Se adînci în ea cu o mişcare îndrăzneaţă care o duse instantaneu într-un loc de dincolo de timp şi spaţiu. Se înălţară împreună, agăţaţi unul de altul, strigîndu-se unul pe altul, apoi izbucnind pe ţărmul miracolelor la doar o clipă unul după altul.

– Hunter!

– Da! Da, Brenna.

Şi apoi rămaseră nemişcaţi, zăbovind, savurînd clipa înainte de a pluti încet înapoi spre realitate. Hunter se rostogoli pe spate şi o trase pe Brenna lîngă el. Nici unul nu vorbi. Fuseseră unul, dar acum erau separaţi şi retrăia fiecare în

încăperile tainice ale inimii şi minţii ceea ce împărţiseră împreună.

Era minunată, se gîndi Hunter. N-o să poată găsi niciodată cuvintele care să exprime ce simţea el cînd făceau dragoste. Era mult mai mult decît o unire fizică. Înţelegea unele dintre emoţiile care se împleteau cu asta. Dar mai era şi umbra ciudată a ceva necunoscut care îi tulbura sufletul. Pur şi simplu nu era logic faptul că era incapabil să dezlege ghicitoarea din el. Îşi petrecuse viaţa găsind soluţii pentru probleme încîlcite. La naiba, nu-i plăcea să fie înfrînt de el însuşi. Trebuia să-i dea de capăt.

– Of, nici nu-mi vine să mă mişc, zise Brenna întinzîndu-se leneşă, dar în curînd vine un oaspete. Un baset pe nume Clancey petrece o săptămînă aici. N-a mai fost despărţit pînă acum de familia lui şi trebuie să am mare grijă la dificultăţile psihologice.

El privi spre ea şi zîmbi cînd îşi dădu seama că vorbise serios. În minte îi răsări o imagine a ei stînd treză noaptea şi ţinîndu-i laba lui Clancey, asigurîndu-l că familia o să se întoarcă să-l ia. Da, se gîndi el, Brenna e grozavă.

După un sărut mistuitor părăsiră patul şi se

îmbrăcară. Brenna zîmbi şi îl luă pe Hunter de mînă.

– Vino să-i vezi pe pisoii lui Darth Vader, zise ea. Sînt atît de drăguţi şi nu mai seamănă nici pe departe, cu nişte şoareci uzi.

El chicoti.

– Bine, arată-mi echipa.

În camera pisicilor, din capătul coridorului, Brenna se lăsă în genunchi lîngă cutie şi gînguri încet, mîngîind pisoii pe cap. Hunter se lăsă pe vine, se uită în cutie, apoi îşi concentră atenţia asupra femeii de lîngă el. Nu putu rezista pornirii de a-şi trece degetele prin cîrlionţii care-i atîrnau pe obraji şi pe ceafă.

– Sînt drăguţi pisoii, zise el cu ochii fixaţi pe Brenna.

Ea rîse şi-şi alintă obrazul de mîna lui.

– Nici măcar nu te uiţi la ei. Doamna Donaldson îi ia mîine. O să-mi fie dor de bebeluşii mei.

Brenna ar trebui să aibă un bebeluş adevărat, un copil, se gîndi el deodată. Avea în ea atîta dragoste, o să ţină pentru familia ei o casă în care o să răsune rîsul. Familie? Copilul ar avea un tată care ar fi soţul Brennei, bărbatul care şi-ar planta

sămînţa în ea şi ar crea o nouă viaţă. La naiba, nu voia s-o atingă alt bărbat. Era a lui. El o s-o apere, o să aibă grijă de ea, o s-o iubească şi... Nu. N-o să se îndrăgostească de Brenna MacPhee. Şi n-o să fie soţul ei şi nici n-o să-i facă un copil. Misiunea lui, ţelul lui, erau clare. Compania lui era mai importantă decît orice. El nu avea timp pentru nevastă şi copil. N-avea.

– Mda, sînt nişte puşlamale nostime, zise el, dregîndu-şi glasul şi ridicîndu-se în picioare.

Brenna îi zîmbi şi el îi întinse mîna. Ea îşi aşeză mîna într-a lui şi îl lăsă s-o ridice, aproape de trupul lui, unde ea deveni imediat conştientă de căldura lui, de forţa lui, de parfumul lui special. Ea privi în sus spre el şi îşi trecu inconştient limba peste buza de jos.

El trase profund aer în piept, apoi gura lui coborî cu putere peste a ei. Sărutul fu plin de forţă şi îi lăsă pe amîndoi zguduiţi. Hunter îşi lăsă mîinile în jos, de-a lungul braţelor ei, apoi îi eliberă mîinile încet şi făcu un pas în spate.

– Te iubesc, Hunter, spuse ea cu vocea dulce ca o şoaptă. Uneori simt nevoia s-o spun cu glas tare.

– Brenna, eu...

– Nu, nu trebuie să spui nimic. Fu întreruptă de zbîrnîitul telefonului şi ieşi în fugă din cameră.

Hunter se duse încet după ea şi intră în camera de zi, cu o încruntare profundă pe chip. Brenna tocmai punea receptorul în furcă.

– Ei, Hunter, ghici cine era? spuse ea şi ochii întunecaţi îi scînteiau. Era stăpîna lui Cookie. Ea şi soţul ei s-au hotărît să mai rămînă în Italia mai multe luni. M-a întrebat dacă nu vreau să-l ţin pe Cookie de tot, să fie al meu. Acum e al meu, Hunter, numai al meu. Nu-i minunat?

– Ba da, zise el zîmbindu-i larg. Cookie e grozav. Ciudat, dar e grozav. Dar cum de nu ţi-ai luat pînă acum un animal al tău?

– Mi-a fost teamă că aş fi părtinitoare, dar l-am răsfăţat oricum pe Cookie, în ciuda intenţiilor bune şi îl ador, iar acum că e al meu, sînt atît de emoţionată, încît nu mai ştiu ce să fac. Trebuie să-i spun şi lui.

Hunter rîse şi se feri din drumul Brennei cînd ea se năpusti pe uşă. Se duse grăbit după ea, dîndu-şi seama că nu voia să piardă nimic din eveniment. Faptul că el, Hunter Emerson, Domnul Logic şi Practic al Anului, era cuprins de veselia unei tinere femei care tocmai îşi căpătase cîinele

favorit era absurd, pentru a nu spune mai mult. Dar entuziasmul Brennei era molipsitor şi pe lîngă asta, Cookie îi plăcea şi lui. Era plăcut că amicul lăţos era un membru permanent al familiei. Adică, al familiei Brennei. De fapt, el n-avea nici o legătură cu toate astea.

Nemaipomenit, se gîndi Hunter în timp ce se ducea spre curtea din spate. Acum trebuia să adauge şi un cîine în scenariul cu soţ şi copil pe care şi-l imaginase pentru Brenna. Îl aducea la nebunie, mintea lui era terci. N-avea nici o intenţie să se angajeze în vreun fel faţă de ea, totuşi gîndul că ar atinge-o alt bărbat îl umplea de o furie rece. Schimbările lui de dispoziţie deveneau extreme, de la senzaţia de euforie cînd era cu Brenna, la deprimarea sumbră cînd îşi dădea seama că de fapt nu avea loc pentru ea în viaţa lui.

O văzu pe Brenna cum deschide portiţa de la culoarul lui Cookie, cum se lăsă în genunchi şi îşi aruncă braţele pe după gîtul cîinelui. O stranie încordare în gît îl făcu pe Hunter să înghită greu. Brenna găsea atîta bucurie în lucrurile simple, se gîndi el. Era un dar de a trăi viaţa din plin, pe care puţini oameni îl aveau. Îşi găsea fericirea în fiecare

clipă pe care o trăia şi cerea atît de puţin de la viitor. Probabil că aşa supravieţuise copilăriei instabile pe care o avusese alături de şeful clanului MacPhee.

Oare îl compara cu MacPhee? se întrebă el. Îi displăcea profund ideea de a fi pus în aceeaşi categorie cu tatăl ei, cu ceea ce Hunter numea satisfacerea egoistă a capriciilor cuiva. Visul lui Hunter nu era capricios, era real, concret. Fir-ar să fie, el nu semăna cu MacPhee.

– A, Hunter, zise Brenna venind spre el, crezi că Cookie pare fericit?

– Sigur că da, zise el zîmbindu-i blînd. Cookie e un tip deştept. Ştie că are un noroc al naibii să fie iubit de tine, Brenna. Nu ştiu dacă cîinii pot simţi dragostea, dar ştiu că îţi va fi credincios şi te va pune pe primul loc, înaintea oricui. Meriţi asta şi sînt foarte bucuros că s-a întîmplat aşa şi că poţi să-l ţii.

– Mulţumesc. Cred că m-am prostit să mă port aşa pentru un cîine, dar...

– Ba nu, deloc, spuse el punîndu-i mîna pe obraz. Doar că aş vrea... Ei, nu prea ştiu cum să spun. Dacă momentul ar fi altul, dacă compania mea n-ar avea atîta nevoie de atenţie... Brenna,

ţin foarte mult la tine. Mă simt un mizerabil aşa cum stau aici şi înţeleg că un cîine o să-ţi fie un prieten mai bun decît mine. Cookie n-o să te dezamăgească, va fi întotdeauna lîngă tine. El n-o să te facă să plîngi.

Brenna se încruntă uşor şi îşi ridică privirea spre Hunter. Văzu sclipirea de durere din ochii lui şi îi auzi tristeţea din voce. Ridică mîna şi o acoperi pe a lui, care se odihnea pe obrazul ei şi a cărei căldură o simţea pe pielea moale.

Nu ştia ce să zică, pentru că tot ce spusese Hunter era adevărat. *Dacă* s-ar fi întîlnit mai tîrziu, s-ar fi putut ca lucrurile să fie atît de diferite pentru ei. Dar oare timpul ar aduce cu el o domolire a devotamentului lui Hunter pentru munca lui? Şeful clanului MacPhee nu se săturase niciodată să umble după cai verzi pe pereţi. Cu ce etalon o să stabilească Hunter că compania lui e destul de mare, reputaţia lui solidă, că numele lui stîrneşte respect şi e recunoscut în Portland? Nu, s-ar putea să nu se schimbe niciodată şi ea trebuia să se împace cu asta.

– Of, Hunter, zise ea suspinînd, nu te învinui pentru ceea ce eşti, pentru atitudinea, convingerile şi hotărîrea ta să reuşeşti. Dacă te-am făcut

cumva să te simţi vinovat, nu asta a fost intenţia mea.

– Dar tu meriţi...

– Nu, îl întrerupse ea, nu începe iar. Aş putea să-ţi spun şi eu acelaşi lucru, ştii? Aş putea să-ţi spun că ai merita un tată care să fie mîndru de realizările fiului său în loc să te condamne că ţi-ai ascultat toboşarul. Dacă stai să faci liste lungi de cum ar trebui să fie cutare şi cutare lucru, n-o să se întîmple nici o schimbare miraculoasă. Tatăl tău te judecă şi nu e nici drept, nici corect. Iar tu te judeci singur în relaţia cu mine şi nici asta nu e corect. Eu te iubesc, Hunter, aşa cum eşti.

Cu un geamăt răguşit, el o luă în braţe. O ţinu strîns şi îşi îngropă faţa în norul aromat al părului ei.

Scumpa, scumpa lui Brenna, se gîndi el. De ce nu era mai puternic, mai bun, ca să aibă decenţa de a ieşi din viaţa ei şi de a-i da şansa să iubească pe cineva care să-i dea ce merita ea? Cum putuse să trăiască aproape treizeci de ani fără să-şi dea seama de propriul lui egoism? Ce fel de om era să ia atît de mult de la Brenna fără să-i dea nimic în schimb? Dar nu putea s-o părăsească. Nu acum. Nu încă. Nu putea s-o pă-

răsească pe Brenna lui.

– Cred că a oprit o maşină, spuse el încet.

– A, trebuie să fie Clancey.

– Ia-o înainte. Vin şi eu într-o clipă.

– Hunter...

– Nu trebuie să-ţi laşi musafirul să aştepte, zise el, forţîndu-se să zîmbească.

Ea îl privi lung, apoi dădu din cap şi se grăbi să intre în casă.

Cu un suspin, Hunter se lăsă să cadă pe banca de picnic. Cookie făcu un salt şi îşi sprijini capul de genunchiul lui Hunter. Coada cîinelui se agita exuberant şi îşi iuţi ritmul cînd Hunter îl scărpină după urechi.

– Ei, amice, zise Hunter, ai avut o aniversare grozavă. Şi tocmai ai primit cel mai frumos cadou din lume: pe Brenna MacPhee. Tu eşti primul ei animal de casă, aşa că ai o mare responsabilitate. Sigur, eu sînt prima ei dragoste şi o fac de oaie.

Cookie lătră.

– Mda, mi-am închipuit că o să fii de acord cu mine. Doamne, chiar că mă ţicnesc. Stau aici şi fac conversaţie cu un cîine.

Pufnind dezgustat, Hunter se ridică şi traversă

curtea. Intră în bucătărie, cu Cookie imediat în urma lui.

– La revedere, spunea Brenna în camera de zi. Şi nu vă faceţi griji. O să am mare grijă de Clancey.

Uşa se închise, apoi aerul răsună de cel mai straniu sunet pe care-l auzise Hunter vreodată. Se grăbi spre camera din faţă.

– Brenna, ce... începu el, apoi se opri din mers.

Brenna se uita cu ochii mari la un enorm baset de vînătoare care stătea în mijlocul podelei, cu capul dat pe spate, şi urla cît îl ţineau plămînii.

– Îţi vine să crezi? zise Brenna. Cum poate un cîine să facă atîta zarvă? Clancey, linişteşte-te! Părinţii tăi or să se întoarcă, te asigur. Clancey?

Cookie se căţără pe scări şi dispăru.

– Clancey! se răsti Hunter. Sîntem bărbaţi, nu ţînci. Hai, termină. Unde ţi-e mîndria? Demnitatea? Clancey, tacă-ţi gura.

Clancey închise gura cu un clămpănit şi se uită la Hunter cu ochii mari şi trişti, apoi se lăsă nefericit să cadă grămadă pe jos.

– Doamne, ai fost grozav, Hunter, zise Brenna rîzînd. De unde ai ştiut ce să-i spui?

– Am văzut asta într-un film cu nişte recruţi proaspeţi, care se duceau într-o tabără de instrucţie a infanteriei marine, răspunse Hunter, arătînd foarte mulţumit de sine. Zău, Brenna, asta-i cel mai urît cîine pe care l-am văzut vreodată.

– El nu ştie, sînt sigură, că are şi nişte calităţi pentru care să-l îndrăgeşti. Nu e vina lui că e zbîrcit şi că-i atîrnă pielea. Şi arată atît de trist.

– Nu neapărat. Ar putea fi fericit la culme şi probabil că ar arăta la fel. Uite, vezi? A dat din coadă. Totul e bine.

– Mulţumită ţie, zise ea zîmbindu-i. Dacă începe să urle iar, o să încerc să imit vocea unui sergent la instrucţie.

– Poţi să-mi dai şi mie un telefon şi o să ţip la el din receptor. Serios, Brenna, dacă Clancey o ia razna, vin să te ajut. Ai deja prea multe pe cap cu atîţia musafiri. Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de mine, vin cît ai zice peşte.

– N-aş putea să-ţi cer aşa ceva.

– Ba da. Nu trebuie să te mai ocupi singură de toate. Sînt aici, fac parte din viaţa ta. Ştiu că nu sînt tot ce ar trebui să fiu pentru tine, dar sînt al naibii de sigur că nu te-aş lăsa la nevoie. Promiţi

să mă chemi dacă ai vreo urgenţă?

– Păi, nu ştiu.

– Brenna.

– Bine, bine, zise ea ridicînd mîinile. Iar îţi joci rolul de infanterist marin.

– Nu te simţi obligată să mă saluţi, zise el cu un zîmbet larg. Un simplu „Am înţeles să trăiţi", e destul.

– Nu forţa nota, Emerson.

– Fă cum ţi se spune, MacPhee, zise el.

O luă în braţe şi o sărută lung. Se pare că lui Glancey nu-i plăcu să-şi piardă poziţia lui din centrul atenţiei şi dădu drumul unui urlet de să spargă timpanele.

Nici Brenna, nici Hunter nu-l auziră.

Capitolul 7

Dacă Charlotte Emerson fu surprinsă să-şi vadă fiul apărînd în salonul ei, fără veste, luni la amiază, îşi ascunse foarte bine surpriza. Dacă fu uimită că el era îmbrăcat cu pantaloni şi un pulover roşu-aprins peste cămaşă şi cravată, nu făcu nici un comentariu. Pur şi simplu îl sărută pe obraz, îi făcu semn să se aşeze pe canapea, apoi se aşează şi ea pe un scaun, şi aşteptă ca el să vorbească.

– Ei, zise Hunter puţin cam tare, cum mai e viaţa ta, mamă?

– Excelentă, zise ea străduindu-se să nu zîmbească. Vrei să iei prînzul?

– Nu, mulţumesc. Am mîncat. Aşa cred. Mda, a adus Maggie nişte sandvişuri. Aşa face ea, ştii, are grijă să mănînc. Fată bună, Maggie asta.

Sarea pămîntului. Bat cîmpii, nu-i aşa?

– Da, dragule, aşa aş zice. De ce nu-mi spui ce te frămîntă în legătură cu Brenna?

Hunter deschise gura, o închise iar cu zgomot, apoi se încruntă.

– De unde ştii că vreau să vorbesc despre Brenna?

– Sînt mama ta şi te iubesc. Am văzut cum te uitai la ea cînd aţi fost aici împreună. Mi-am dat seama că între voi e ceva frumos. E o femeie frumoasă, Hunter, şi evident foarte diferită de toate celelalte cu care te-ai întîlnit.

– Da, este. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea. Ai trei ore la dispoziţie? Aş putea să-ţi înşir toate motivele pentru care e atît de deosebită. Zîmbi. Şi îţi mulţumesc că n-ai spus că rochia ei era din acelaşi material cu perdelele de la camera de oaspeţi.

Charlotte rîse.

– Era o rochie adorabilă. Materialul ăla arăta mult mai bine pe Brenna decît la ferestrele noastre vechi şi anoste. Deci, Hunter? Ai întîlnit o femeie tînără încîntătoare care e clar că te-a pus pe foc. De ce te frămînţi?

– Pentru că nu pot să-i dau timpul şi atenţia de

care are nevoie. Eu trebuie să am grijă de compania mea, mamă. Asta e prima mea prioritate. Fiul tău, un nemernic, ar trebui s-o lase în pace pe Brenna, ca ea să-şi găsească bărbatul potrivit. Dar am ieşit eu din viaţa ei? Nu, la naiba. Mă duc s-o văd imediat ce am un minut liber, îi fac loc în programul meu cînd am timp. Doamne, este o porcărie ce fac.

– Şi Brenna? îl întrebă Charlotte. Ea ce zice de toate astea?

– Ea... e îndrăgostită de mine. Zice că înţelege că trebuie să-mi ascult toboşarul.

– Poftim?

– Vocea mea lăuntrică. Ştie cît de importantă e munca mea şi n-are intenţia să-mi ceară mai mult decît îi pot da. Dar ea merită mai mult, înţelegi? Are un tată care a pus-o întotdeauna pe locul doi şi acum un iubit care... Vreau să spun că...

– Un iubit care o pune tot pe locul doi, zise Charlotte dînd din cap. Cuvîntul *iubit* nu mă şochează, dragule. Ştiu despre păsări şi albine. Privirea ei se îndreptă spre puloverul roşu al lui Hunter. Şi nu-ţi închipui că te-ai putea schimba în viitor?

– Nu, nu pot! Am prea mult de lucru. Trebuie

să-mi fac o reputaţie în Portland.

– Aaaa, da, trebuie să *te* afirmi. Hunter, o iubeşti pe Brenna?

– Nu. Ţin foarte mult la ea, dar n-am de gînd să mă îndrăgostesc de ea.

– Scumpule, nu-ţi poţi controla sentimentele aşa cum îţi controlezi computerele. Nu există nici un buton pe care să apeşi ca să stingi dragostea cînd apare. Eşti destul de inteligent să-ţi dai seama.

– Sînt destul de inteligent să-mi controlez viaţa. Nu e loc pentru dragoste în viitorul meu imediat. Totul ar fi perfect dacă nu m-aş simţi atît de vinovat că stau lîngă Brenna, deşi ştiu că ar trebui s-o las în pace. Asta mă răvăşeşte. Nu pot... Ei, se pare că nu pot să stau departe de ea.

– Povesteşte-mi, zise Charlotte în surdină, stăpînindu-şi alt zîmbet.

– Poftim?

– Nimic. Cred că tu creezi probleme acolo unde nu există nici una. În fond, mi-ai spus că Brenna înţelege că trebuie să te dedici companiei tale. Mie nu mi se pare că ea ar vrea să te simţi vinovat de asta.

– Nu, sigur. E foarte categorică în privinţa

asta, dar ea nici n-a cunoscut altceva decît locul al doilea. Mă dezgustă cînd mă gîndesc că şi eu sînt ca şeful clanului MacPhee.

– Cine-i ăsta?

– Taică-său, MacPhee. Ei, ce încîlceala dracului e asta!

– Ba nu, eu nu cred. Doar că tu eşti obişnuit să ai totul sub control folosind logica şi analiza. Asta merge pentru cifre, scumpule, dar cînd ai de-a face cu oamenii trebuie să mai faci unele concesii. Relaxează-te şi ia fiecare zi aşa cum vine. Încetează să mai fii atît de aspru cu tine însuţi.

– Doamnă Emerson, zise Annie din uşă, n-aş vrea să vă întrerup, dar aţi spus că aveţi întrunirea aceea de comitet după-amiază.

– A, da, trebuie să plec, spuse Charlotte ridicîndu-se în picioare. Hunter se ridică şi el. O să mai stăm de vorbă, dacă vrei, scumpule. Ştii că sînt întotdeauna gata să te ajut, dacă ai nevoie de mine.

– Mulţumesc, mamă.

– Cum de ai avut timp să vii în mijlocul zilei?

– Ei, trebuia să mă duc să mă tund, dar m-am hotărît să-mi mai las părul să crească puţin. Ce

rost are să umblu aşa, de parcă aş fi în armată.

Ea rîse.

– Înţeleg.

– Ce e nostim la păr? o întrebă el.

– Nimic. Trebuie să fug. Îl sărută pe obraz. Bucură-te de fiecare zi, Hunter. Cred că ăsta-i cel mai bun mod de a te ocupa de situaţia asta cu Brenna, deocamdată. La revedere, dragule.

– Pa, zise el.

După ce mama lui plecă, Hunter ieşi încet din cameră şi se îndreptă spre uşă. Dintr-un impuls, se întoarse şi străbătu coridorul, trecu prin bucătărie şi ieşi în curtea din spate. O peluză perfect întreţinută era ca pluşul sub picioarele lui şi el merse agale spre un pavilion alb.

Cînd intră în acel adăpost fermecător şi se lăsă să cadă pe banca de lemn, îl năpădiră amintirile din copilărie. Îşi aminti de orele petrecute în pavilion învăţînd, visînd, stînd de vorbă cu prietenii. Fusese domeniul lui privat şi surorile lui învăţaseră foarte repede să nu-l deranjeze. Îşi rezolvase problemele nesfîrşite ale adolescenţei cerînd faptele şi ajungînd la o concluzie în singurătatea pavilionului. Aici îşi dăduse seama că nu va putea niciodată să-i facă pe plac tatălui său

devenind avocat. Hotărîrile mari şi mici le luase în acest loc special.

Îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi împleti degetele, lăsîndu-se cuprins de liniştea locului. Simţi cum i se relaxează muşchii încordaţi şi inspiră adînc. Dar din nou era prezentă necunoscuta din el.

– La naiba, bombăni el. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe.

Soarele se ascunsese după un nor şi peste pavilion căzu umbra, iar Hunter continua să se plimbe, pierdut în gînduri. Apoi soarele reapăru brusc şi aruncă o rază strălucitoare de lumină peste chioşc, lăsînd restul curţii într-un semiîntuneric fantomatic.

Hunter se opri şi privi în jur cînd se trezi scăldat în lumina soarelui. Avu o senzaţie de panică, pe care o consideră drept ridicolă. Apoi, încet-încet, forţa misterioasă din el se limpezi, strigîndu-şi numele, revelîndu-şi identitatea.

Dragoste.

Era îndrăgostit de Brenna MacPhee.

– Doamne, nu, spuse el prăbuşindu-se pe bancă. Nu.

Dar inima, sufletul şi mintea lui şopteau da,

încă şi încă o dată, din ce în ce mai tare. Îi pulsa în creier şi făcea să-l doară tîmplele.

Fir-ar să fie! zise el aprig. Acum ce mă fac?

Pentru Brenna, ziua fusese lungă şi istovitoare. Făcuse baie tuturor cîinilor într-un tub de metal din curtea din spate şi o dureau muşchii de efortul de a ţine animalele, care nu aveau nici un chef de o baie cu clăbuci. Clancey urlase tot timpul cît fusese rîndul lui, iar Cookie se ascunsese sub patul ei după ce fusese şters cu prosopul.

Făcuse şi ea duş şi se spălase pe cap, apoi se prăbuşise pe pat în halat, zicîndu-şi că n-o să se mişte o săptămînă. Mîna îi alunecă peste partea de pat în care îşi petrecuse noaptea Hunter şi pe buze i se ivi un zîmbet uşor.

Dragostea lor fusese atît de dulce şi senzuală, se gîndi ea. Şi ce beatitudine să se trezească dimineaţa cuibărită lîngă trupul cald şi gol al lui Hunter. Cu o îndrăzneală care o surprinse şi pe ea, îl trezise cu sărutări, apoi îşi plimbase mîinile pe trupul lui pînă ce el începuse să geamă de

plăcere. Unirea lor în zori fusese imperioasă şi rapidă. Fusese un extaz.

Brusc, îşi aduse aminte o poveste pe care o auzise cînd ea şi şeful clanului MacPhee locuiseră în Kentucky. Soţia, îi spusese Brennei o femeie bătrînă, doarme în dreapta bărbatului. Amanta, cînd el se furişează s-o viziteze, doarme în stînga.

– Eu am dormit pe partea soţiei, zise Brenna ridicîndu-se. Chiar aşa! Of, ce prostie!

Se lăsă din nou pe pernă. Dar cît de minunat ar fi să fie soţia lui Hunter, să aibă copilul lui, să-şi petreacă restul vieţii cu bărbatul pe care-l iubea.

Termină, Brenna, îşi zise ea şi se dădu jos din pat. Încetează să mai visezi cu ochii deschişi, Hunter nu ţi-a spus niciodată că te iubeşte, ca să nu mai vorbim de vreun gînd de viitor. Compania lui era pe primul loc. Dar, fir-ar să fie, ea îl iubea pe bărbatul ăsta. Şi o trecea un fior rece de teamă, că, în final, ea va rămîne singură să plîngă.

Cu un suspin şovăielnic, deschise dulapul să-şi ia lucruri curate. O să-şi pună o rochie, se hotărî ea, să se mai înveselească. Le dădusę animalelor masa de seară şi o să cineze şi ea îmbrăcată elegant. Oare o să vină Hunter? Nu ştia, pentru că nu pomenise nimic de asta, dimineaţă

cînd plecase. Aşa va fi întotdeauna, presupunea, dar în seara asta îi era greu să accepte.

– Ruşine să-ţi fie, Brenna MacPhee, spuse ea. Ştii cum stau lucrurile, aşa că nu te mai plînge.

Rochia era de un bleu-deschis, din pînză topită, ce părea şifonată, ca şi cum ar fi trebuit călcată, dar de fapt aşa trebuia să arate. În material era ţesut un fir auriu şi decolteul era adîncit pînă deasupra sînilor.

– Grozav, puştoaico, spuse ea spre imaginea din oglindă. Eşti dărîmătoare.

Dacă Hunter nu vine, el are de pierdut, îşi zise ea. Of, spanac! Dacă petrecea seara singură, o să fie nefericită, ştia ea. Cum putea dragostea să fie atît de minunată şi atît de frustrantă deopotrivă?

Cookie îşi scoase capul de sub pat şi se pare că hotărî s-o ierte pe Brenna pentru ruşinea pe care i-o făcuse cu baia. O salută dînd din coadă şi se luă după ea pe scări. Exact cînd ajunse jos, sună interfonul la uşa din faţă şi ea se grăbi să răspundă.

– Hunter, zise ea şi instantaneu i se ivi un zîmbet pe faţă. Intră. Ce pulover grozav! Arăţi nemaipomenit în roşu.

– Poftim? A, mulţumesc. Eşti îmbrăcată elegant. Voiai să ieşi?

– Nu, pur şi simplu am avut chef să mă gătesc.

– Ei, arăţi foarte bine, eşti foarte frumoasă, zise el, apoi traversă camera să se uite la pianina mecanică veche.

Brenna închise uşa şi se încruntă. Ceva nu e în ordine, îşi zise ea. Hunter era arţăgos. Aproape că simţea tensiunea revărsîndu-se din el. Nu zîmbise. N-o atinsese şi n-o sărutase. Doamne, oare ce se întîmplase?

– Funcţionează? o întrebă el, uitîndu-se la ea peste umăr.

– N-am decît un singur cilindru pentru ea, zise ea apropiindu-se de el. E o versiune cam metalică a unui vals pe care nu l-am mai auzit în altă parte.

– De ce n-o pui?

De ce nu mă săruţi?

– Bine, zise ea apăsînd pe un buton.

Pianina scîrţîi, hodorogi, apoi clapele începură să se mişte în sus şi-n jos şi începu muzica.

– Îmi acordaţi acest dans, domnişoară MacPhee? o întrebă încet Hunter.

– Aş fi onorată, domnule Emerson.

O ţinea la distanţă cînd o purtă prin cameră în ritmul valsului demodat. Ea inspiră parfumul îmbătător al loţiunii după ras. Simţea căldura mîinii lui odihnindu-i-se pe spate. Degetele ei mîngîiau materialul moale al puloverului lui şi simţeau muşchii oţeliţi de dedesubt. Ar fi vrut să se apropie, să se lipească de el, să-şi apese buzele de ale lui. Ar fi vrut ca el să-i spună că totul e bine, că doar în închipuirea ei era ceva în neregulă. Totuşi, încordarea lui părea să se strecoare şi în ea, făcînd-o să-i stea rigidă în braţe. Muzica continua, dar ea de-abia dacă o auzea peste vuietul din urechi.

Hunter îşi încleştă maxilarul şi o învîrti pe Brenna în ritmul muzicii. Simţea schimbarea din ea, prudenţa. Ea ştia că se întîmplase ceva cu el. Avusese nevoie de fiecare fărîmă de autocontrol ca să n-o ia în braţe şi s-o sărute cînd intrase în cameră. Era o întruchipare a drăgălăşeniei în rochia aceea. Era Brenna. Şi el o iubea.

Şi venise să-i spună că o părăsea.

O s-o părăsească pe singura femeie pe care o iubise vreodată. Trebuia s-o facă, înainte ca toate visurile şi ţelurile lui să fie zdrobite sub greutatea iubirii. Era singurul lucru logic, practic, pe care-l

putea face şi durea al naibii. Nu putea s-o aibă şi pe Brenna, şi să realizeze şi ceea ce pornise să facă cu compania lui. *Hunter Emerson Consultind Corporation* venea înainte de toate. Şi acum, cînd ştia că e îndrăgostit de Brenna, nu mai putea să continue cu ea.

Hunter era copleşit de cea mai mare durere pe care o cunoscuse vreodată.

Muzica se opri, iar el făcu repede un pas înapoi şi se uită spre pianină.

– A fost plăcut, zise el. Mulţumesc.

– Hunter? spuse Brenna punîndu-i mîna pe braţ. Ce s-a întîmplat? Te rog, Hunter, spune-mi.

El îşi întoarse încet capul să se uite la ea şi ei i se opri răsuflarea în gît cînd văzu durerea cumplită din ochii lui. Inima îi bătea sălbatic în timp ce-i cerceta faţa să găsească un răspuns şi temîndu-se de ce ar fi putut afla. Tăcerea plutea prin cameră ca o greutate apăsătoare şi ea de-abia putea să respire.

– Hunter? şopti ea.

– Brenna, eu... începu el, apoi îşi drese glasul cu dificultate. Eu... Interfonul. E cineva la uşă.

– Nu-mi pasă. Spune-mi ce e! Te rog.

Interfonul sună din nou şi Hunter înjură în sur-

dină, apoi se duse la uşă şi o deschise cu o smucitură.

– Salut! mugi un bărbat solid.

– MacPhee! strigă Brenna. O, MacPhee!

Şeful clanului MacPhee intră în cameră şi Brenna i se aruncă în braţe. El o învîrti pe loc şi rîse de răsunară pereţii.

Hunter se încruntă, închise uşa şi privi scena din faţa lui. Şeful clanului MacPhee era uriaş: avea cel puţin un metru nouăzeci, cu un piept solid şi umeri laţi. Părul castaniu îi cădea mult peste gulerul cămăşii de flanel, în carouri roşu cu negru. Avea barbă şi mustaţă. Aşa cum stătea agăţată de gîtul tatălui ei, Brenna arăta cît o păpuşică.

– A, Brenna, scumpa mea, zise MacPhee lăsînd-o jos. Arăţi ca un înger, frumosă ca o cadră.

– Oh, MacPhee, zise ea luîndu-i mîinile. Îmi pare atît de bine să te văd! Ai promis să vii de Crăciun, anul ăsta. Înseamnă că stai pînă atunci?

– Ia să vedem, zise MacPhee întorcîndu-se spre Hunter, tu cine eşti, băiete?

– Hunter Emerson, răspunse Hunter întinzîndu-i mîna. Şeful clanului MacPhee i-o scutură cu atîta entuziasm, încît Hunter îşi zise că l-a lăsat schilod pe viaţă. Am auzit multe despre dum-

neavoastră, domnule, spuse el. Şi nimic bun, continuă numai pentru sine.

– Nu, zău? zise MacPhee rînjind. Fetiţa mea a vorbit despre şeful clanului, nu? Şi tu? Ce eşti tu pentru Brenna mea, Hunter?

– MacPhee, zise Brenna iute, e timp berechet să faci cunoştinţă cu Hunter. Ai mîncat? Eu n-am mîncat, aşa că putem lua masa împreună. Unde ţi-e valiza? Stai pînă la Crăciun, nu-i aşa? Mi-ai promis că îl petrecem împreună, facem pom şi tot ce trebuie.

– Ştiu că aşa am spus, Brenna, zise el, dar ei bine, planurile mele s-au schimbat puţin.

– Puţin? repetă ea. Ce înseamnă *puţin?* MacPhee, unde ţi-e valiza?

– E pe vapor. Am oprit aici numai ca să realimentăm. Ei, mi-am zis eu, e un noroc oprirea asta, pot să mă duc s-o văd pe Brenna, şi iată-mă.

– Şi Crăciunul? întrebă ea încet. Cum e cu Crăciunul, MacPhee?

– Ei, fetiţo scumpă, o să fiu prin Alaska. Dar anul viitor, da, anul viitor îţi promit că vin acasă de sărbători.

Să-l ia naiba! se gîndi Hunter, văzînd expresia îndurerată de pe chipul Brennei. Dracu' să-l ia pe

ticălosul ăsta egoist. Şi îşi zice tată? Fir-ar să fie!

– Dar, fii atentă aici, fetiţo, zise MacPhee. Ţi-am mai adus un inorog. Bagă mîna în buzunar şi scoase micuţa figurină. Ăsta e de jad adevărat, zise el punîndu-i-o Brennei în mînă şi strîngîndu-i degetele peste ea. Să te uiţi la el în dimineaţa de Crăciun şi să ştii că mă gîndesc la tine.

– Da, sigur, şopti Brenna.

– Ei, trebuie să-mi iau valea, acum, zise el îmbrăţişînd-o pe Brenna strîns. Ai grijă de fetiţa mea, Hunter, adăugă el bătîndu-l pe umăr.

– Da, sigur, zise Hunter fără să zîmbească deloc.

– La revedere, MacPhee, spuse Brenna cînd se închise uşa în urma lui. Crăciun fericit! mai adăugă ea, cu un suspin în piept. Îşi desfăcu degetele şi se uită la inorog, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Of, Brenna, spuse Hunter, străbătînd distanţa dintre ei şi luînd-o în braţe. Îmi pare atît de rău de ce s-a întîmplat. Ce-aş putea să-ţi spun? Cum pot să te ajut? Brenna, te rog, nu plînge.

– Nu, nu plîng, zise ea făcînd un pas înapoi şi ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. Nu plîng. Mă simt bine. Doar că MacPhee m-a luat pe neaştep-

tate. Am crezut că poate măcar anul ăsta o să-şi ţină promisiunea şi o să stea cu mine de Crăciun, dar... Lacrimile se porniră din nou. Dar şi-a amintit de inorogul meu, aşa că n-ar trebui să mă supăr.

– Ba da, fir-ar să fie, ar trebui, zise Hunter. Omul ăsta e incredibil. Habar n-are cît te-a făcut să suferi.

– Trebuie să-şi asculte...

– Ba nu! Toboşarul lui nu i-a spus să vină aici şi să-i zdrobească inima fiicei lui. MacPhee a făcut asta de la el. E egoist, nu se gîndeşte decît la el şi...

– Termină! ţipă ea. Vorbeşti despre tatăl meu. Eu l-am acceptat pe MacPhee aşa cum e şi îl iubesc. N-ai nici un drept să stai acolo şi să-l judeci. Mă duc să pun inorogul ăsta pe etajeră.

Traversă camera în fugă şi urcă scările.

– La naiba, zise Hunter trecîndu-şi mîna prin păr. Se duse la scară şi se uită în sus. Cu paşi leniţi, porni în căutarea Brennei.

Brenna intră în camera de zi şi se duse repede spre etajera de pe perete. Cu o mînă tremurătoare, puse inorogul de jad lîngă ceilalţi, apoi se uită la colecţie şi ochii i se umplură iar de lacrimi.

De ce, MacPhee? întrebă ea pe tăcute. De ce

îşi încălcase din nou promisiunea? O singură zi. Crăciunul. Doar atît ceruse, sperase, visase. Ar fi împodobit un brăduţ şi ar fi ascultat colinde la radio; ar fi înşirat floricele pe aţă, în timp ce un curcan s-ar fi fript în cuptor. Sub pom ar fi fost cadouri împachetate în hîrtie colorată şi... Nu, trebuia să se oprească. Se purta prosteşte.

Hunter veni în spatele ei şi-şi puse mîinile pe umerii ei.

– Pleacă de lîngă inorogi, îi spuse el blînd. Dacă stai să te uiţi la ei, o să fii şi mai nefericită.

Ea se sprijini de el, simţindu-i puterea. Doamne, se gîndi ea, se simţea brusc atît de obosită. Ca şi cum s-ar fi scurs din ea şi ultimul strop de energie.

– Sînt nişte inorogi foarte drăguţi, zise ea cu vocea tremurătoare. Sînt chiar foarte norocoasă să am un tată care-mi face daruri atît de frumoase.

– Of, iubito, nu face asta, zise Hunter întorcînd-o cu faţa spre el. Ascultă-mă, Brenna, ştiu că îl iubeşti pe MacPhee, dar trebuie să începi să te aperi de suferinţa pe care ţi-o provoacă el. Ai crezut că o să-şi ţină promisiunea, după ce şi-o încălcase de atîtea ori înainte. Nu-l mai lăsa să-ţi

facă aşa ceva. Iubeşte-l, dar nu mai avea încredere în el.

– Nu sînt sigură că pot să fac aşa ceva, Hunter. Trebuie să cred în oamenii pe care-i iubesc. Ştii că şi pe tine te iubesc. Ai vrea să ţin o parte din mine în rezervă, să construiesc un zid între noi ca să mă apăr de tine?

– Nu vorbim despre mine, zise el.

Nu acum! ţipă mintea lui. Cum putea să suporte faptul că venise aici în seara asta, ca s-o rănească, dar MacPhee i-o luase înainte? Ţelurile lui Hunter erau justificate, motivele lui de a o părăsi pe Brenna erau reale şi logice. Visele lui MacPhee erau trăsneli. Dar Hunter ştia că durerea Brennei n-o să fie alinată de faptul că motivele lui erau sănătoase. Nu putea să-i spună, nu în seara asta.

– Ar trebui să mănînci, îi spuse el. Ai vrea să luăm masa în oraş?

– Nu, mulţumesc. Nu prea mi-e foame. Mă port foarte copilăreşte, cu dorinţa asta de a-l avea aici de Crăciun pe şeful clanului MacPhee. E o sărbătoare pentru copii, în primul rînd, şi eu sînt adult. Înţeleg de ce preferi cifrele şi datele logice. Fanteziile nu prea se împlinesc. Nu e vina lui Mac-

Phee, e vina mea că dau prea multă importanţă unei singure zile din an.

– Omul trebuie să răspundă de acţiunile lui, zise Hunter. Promisiunile se fac pentru a fi ţinute sau cel puţin se fac toate eforturile posibile ca să le ţii. Nu-l ierta atît de uşor pe MacPhee. Nu spun că ar trebui să încetezi să-l mai iubeşti, ci să-l vezi aşa cum este.

– Să-l iubesc dar să nu-l plac? Aşa cum simţi tu faţă de tatăl tău?

– Cam aşa ceva, cred.

Ea se încruntă, apoi plecă din braţele lui Hunter şi se prăbuşi pe canapea, cu un suspin epuizat. Cookie intră pe uşa rămasă deschisă şi se încolăci la picioarele ei.

– Hunter, zise ea uitîndu-se drept la el, crezi că atitudinea ta faţă de tatăl tău te apără de suferinţa faptului că îţi dezaprobă cariera?

– Da, sigur. Nu mai las remarcile lui să mă atingă.

– Atunci, de ce... Ezită, apoi trase adînc aer în piept. De ce eşti atît de hotărît să-ţi faci un nume în Portland, pentru tine şi compania ta? Numele tău, Hunter. De ce, dacă nu ca să cîştigi aprobarea tatălui tău, totuşi?

Hunter se încruntă şi i se încordă maxilarul.

– E o nebunie, zise el.

– Oare? Sîntem chiar atît de diferiţi, Hunter? Eu vreau ca purtarea lui MacPhee să-mi dovedească că mă iubeşte, că măcar o dată în viaţa lui mă pune pe primul plan. Atît, doar o dată. Mi-ar fi dat dovada dacă şi-ar fi ţinut promisiunea pentru Crăciun. Dar n-a făcut-o. Şi tu? Ai făcut minuni cu compania ta, dar tatăl tău tot nu vrea să-ţi recunoască eforturile. Aşa că forţezi şi mai mult. *Hunter Emerson Consulting Corporations* trebuie să fie cea mai bună, pentru ca tatăl tău să te vadă ca pe un bărbat care a reuşit şi să fie mîndru.

– Nu ştii despre ce vorbeşti, Brenna! se răsti Hunter.

– Chiar aşa? îl întrebă ea încet. Eu cred că ştiu.

– De ce ne tot întoarcem la mine? zise Hunter încruntîndu-se. Nu eu sînt cel care tocmai a fost dezamăgit de taică-său, ci tu. Eu nu încerc decît să împiedic asta să se mai repete. E al naibii de sigur că şeful clanului MacPhee n-o să se schimbe, aşa că trebuie să te schimbi tu. Tipului nici că-i pasă, Brenna. Ar fi mai bine să accepţi asta.

Fir-ar să fie, se gîndi el, ce făcea? N-avea nici un drept s-o zguduie pe Brenna aşa. Ea îl provocase vorbind despre tatăl lui şi acum el riposta. Nu avea deloc dreptate în privinţa motivelor pentru care voia el prosperitatea companiei, dar asta nu însemna că el trebuia să devină rău şi crud.

– Îmi pare rău, spuse. N-ar fi trebuit să spun asta. Sînt sigur că MacPhee te iubeşte, Brenna.

– Da, mă iubeşte, în felul lui. Zău că nu mai vreau să discut. Eu singură mi-am provocat suferinţă, aşteptînd de la MacPhee mai mult decît poate el să dea. Sfîrşitul poveştii. Trebuie să ne întoarcem la ce urma să-mi spui, la ce te frămînta mai devreme, cînd te purtai atît de bizar.

– Nu era nimic, zise el lăsîndu-se să cadă pe canapea lîngă ea.

– Ba era şi tu ştii. Te rog, Hunter, sîntem cinstiţi unul cu altul, îţi aduci aminte? Ce voiai să-mi spui cînd a venit tata?

El îi luă mîna şi îşi împleti degetele cu ale ei.

– Trebuie să plec din oraş pentru cîteva zile, asta e tot, spuse el uitîndu-se fix la mîinile lor unite. Mă duc la Los Angeles să particip la o licitaţie pentru proiectul unui restaurant. Eu... ăăă... nu puteam suporta gîndul să te las.

– Eşti sigur că e doar atît?

– Absolut, zise el şi se întoarse cu faţa spre ea. Zău că ar trebui să mănînci ceva.

– Nu. Ţi-e foame? Aş putea să-ţi pregătesc ceva.

– Nu, nu mi-e foame deloc. Of, Brenna, arăţi atît de epuizată şi de palidă. Vrei să plec ca să te odihneşti?

Să plece? se gîndi ea tresărind. S-o lase singură? O, nu în seara asta! Nu voia să fie singură în seara asta. Simţi că lumea ei se răsturnase dintr-o dată, că nimic nu mai era la locul lui. Trebuia să îndrepte iar totul. Trebuia să nu se mai gîndească la durerea de inimă pe care i-o adusese MacPhee cu promisiunea lui încălcată, să-l ierte şi să uite că el o pusese din nou pe locul doi. Şi tot nu putea scăpa de bănuiala că nu este în ordine ceva cu Hunter. Ceva mai mult decît simplul fapt că trebuia să plece din oraş. Dar era prea obosită să se ocupe de toate în seara asta şi nu voia să rămînă singură.

– Brenna?

– Vrei să rămîi? îl întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

– Dacă asta vrei tu.

– Aş prefera să nu fiu singură. Am fost singură mult timp, dar în seara asta nu cred că aş suporta.

– Înţeleg. Serios. Eşti secătuită emoţional şi asta poate fi mai extenuant decît munca fizică.

– Şi le-am făcut baie tuturor cîinilor, zise ea. Clancey a urlat şi Cookie a fost atît de supărat pe mine, că s-a ascuns sub pat şi... Of, la naiba! zise ea şi izbucni în lacrimi.

– Ei, vino încoace, spuse Hunter şi o luă în braţe. Ai nevoie de un răsfăţ demodat, asta e. Jur că pînă şi cîrlionţii tăi par obosiţi. Tu strecoară-te în pat şi eu îţi aduc o tavă cu mîncare.

– A, nu, nu e nevoie să faci asta.

– O să-mi facă plăcere. Poţi să-ţi închipui că eşti într-un hotel luxos şi ai comandat masa prin serviciul de cameră.

– Trebuie să le mai dăm o dată drumul cîinilor în curte, în seara asta.

– Mă ocup eu. Nici o problemă.

– Eşti o persoană foarte amabilă, Hunter Emerson, spuse ea şi îi zîmbi printre lacrimi.

– Mda, sînt o adevărată comoară, zise el. Drept în capul listei, alături de MacPhee. Acum, în pat cu tine! Eu mă duc la bucătărie. Hai!

– Mulţumesc, zise ea şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Nu! urlă mintea lui. Nu avea dreptul s-o sărute, să facă dragoste cu ea sau măcar s-o ţină în braţe. O s-o rănească, o s-o facă să plîngă – exact cum o făcuse şi MacPhee. Cel puţin, nemernicul ăla îi dăruise un inorog, dar el n-o să-i dea nimic. Nu putea să ia de la ea, nu iarăşi.

– Sărută-mă, Hunter, şopti ea cu buzele lipite de ale lui. Vreau să mă săruţi.

– N-o să se oprească aici şi tu ştii, zise el răguşit, străduindu-se să-şi stăpînească dorinţa. Eşti obosită şi...

– O, Hunter, te rog, nu-mi spune nu. Mă simt atît de bizar, parcă m-aş fi fărîmiţat într-un milion de bucăţi. Nu vreau să gîndesc, vreau doar să simt. Să te simt în mine. Cînd facem dragoste, sîntem unul. *Unul,* Hunter. Nu mai există locul unu sau doi. Sîntem egali, sîntem împreună, părtaşi în tot ce ni se întîmplă. Te rog, sfîrşi ea, aproape înecîndu-se într-un suspin.

– Of, la naiba, mormăi el, apoi îşi lăsă gura cu putere peste a ei.

Limba lui Hunter pătrunse adînc în gura Brennei, iar ea gemu de plăcere şi îi înconjură gîtul cu

braţele să-l tragă mai aproape. Sînii ei se striveau de pieptul lui şi mîinile lui rătăceau pe spatele ei. Sîngele îi zvîcnea în tîmple şi masculinitatea îi era fierbinte şi dureroasă de nevoia de a o avea pe Brenna MacPhee. Mintea lui ţipa cu dezaprobare, dar Hunter ignoră vocea conştiinţei. Cuţitul vinovăţiei i se răsuci în pîntec, dar nu dădu nici o atenţie durerii.

Brenna îl voia. Şi el o iubea.

Vor avea seara asta, îşi zise el. O să şteargă din inima ei rana trădării lui MacPhee. Vor fi unul, exact aşa cum spusese ea. Dar ea o să fie prima în unirea lor, o să-i asigure ei plăcerea înainte de a lui. O să-i dea forţa trupului lui pentru că nu putea să-i dea promisiunea sufletului lui. Dar era tot un dar de locul doi, la fel ca inorogul.

– Iubeşte-mă, Hunter, spuse ea. Acum. Te vreau acum.

El o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Gîtul i se strînse de emoţie cînd văzu dragostea, dorinţa şi încrederea reflectate în ochii ei întunecaţi. Cu mîini tremurătoare, îi scoase hainele, apoi le scoase şi pe ale sale. O aşeză pe pat şi se întinse lîngă ea. Nu rostiră nici un cuvînt în timp ce el săruta şi mîngîia fiecare centimetru din trupul ei

mătăsos. Îl dureau muşchii de încordarea de a se reţine, dar se controla totuşi, stîrnind-o, gustînd-o, aducînd-o la apogeul febril al dorinţei.

– Hunter! strigă ea.

El o pătrunse încet, senzual, intensificîndu-i pasiunea pînă ce ea începu să suspine de dorinţă. Apoi, în sfîrşit, intră complet în căldura ei de miere, ridicînd-o, ducînd-o în locul pe care îl căutase cu atîta disperare.

Hunter se simţea de parcă şi el ar fi fost azvîrlit în spaţiu cînd atinse culmea propriei lui ascensiuni spre extaz. Trupul i se cutremură o dată şi încă o dată, şi un vuiet îi umplu urechile.

Auzi o voce răguşită vorbind în întuneric şi cu greu o recunoscu drept a sa.

– Te iubesc, Brenna, spuse el întretăiat. Dumnezeule, cît te iubesc.

Capitolul 8

Brenna se trezi de mai multe ori pe întuneric, neştiind ce o scosese din oaza ei de somn fără vise. Era cuibărită lîngă Hunter, mîna ei se odihnea pe pieptul lui, acolo unde îi putea simţi bătăile regulate ale inimii.

Apoi înţelese de ce se trezise. Sforăia Cookie. Zîmbi şi coborî din pat, apoi se duse spre Cookie, care era încolăcit pe podea. Îl împinse uşor, el îşi schimbă poziţia şi zgomotul încetă. Întoarsă în pat, înfiorată de frig, se strînse lîngă Hunter, bucurîndu-se de căldura care radia din trupul lui.

Hunter, se gîndi ea. Îi spusese că o iubeşte.

Îşi cernu cuvintele prin inimă şi suflet, savurîndu-le, lăsîndu-le s-o umple de o infinită bucurie. Ascunsese acest dar preţios într-un moment de pasiune scăpată de sub control. Şi n-o să mai

pronunţe cuvintele din nou.

După ce făcuseră dragoste, rămăseseră întinşi alături. În cele din urmă, Hunter se îmbrăcase şi îi spusese că se duce să se ocupe de cîini, apoi se întorsese cu o tavă cu mîncare, demnă de o regină. Fusese vesel şi vorbăreţ, sporovăise despre diverse subiecte şi îi pusese în braţe o tavă pe care erau ouă, pîine prăjită, ceai şi fructe. Ea rîsese atunci cînd era momentul, îi mulţumise pentru masa încîntătoare şi se forţase să nu plîngă. Văzuse prin şarada lui. Tensiunea care radia din Hunter plutea greu în aer.

Ce să facă? se întreba acum. Să-l silească să-i dea un răspuns? Să-i spună că ştie că era ceva mult mai grav decît plecarea lui din oraş pentru cîteva zile? Să-i ceară să-i spună ce se întîmplase? Dar chiar voia să ştie? După promisiunea încălcată de şeful clanului MacPhee, voia cu adevărat să audă ce are de spus Hunter?

Nu, îşi dădu ea seama, nu voia. Nu acum. Nu încă. Era prea fragilă, avea nevoie de timp să-şi recapete puterea emoţională, după lovitura pe care i-o dăduse şeful clanului MacPhee. Deci, o să aştepte. O să se prefacă, o să trăiască o vreme într-o lume fantezistă potenţial periculoasă,

spunîndu-şi că totul e minunat, şi o să înfrunte adevărul mai tîrziu. S-ar putea chiar să arunce prudenţa în vînt şi să-şi repete, mereu, mereu, cuvintele preţioase ale lui Hunter, te iubesc.

Cît de prosteşte se purta, se gîndi ea. Erau semne de avertizare pretutindeni, semne care-i spuneau că lucrurile nu sînt cum ar trebui, dar ea le ignora, ascunzîndu-şi capul în nisip ca struţul. Dar nu-i păsa. Or s-o ajungă toate din urmă, ştia, dar deocamdată nu-i păsa.

Închise ochii şi adormi, dar nu era somnul liniştit cu care era obişnuită. În loc de asta, fu bîntuită de un vis care o făcea să se zvîrcolească în aşternut, încercînd să scape de scena înspăimîntătoare.

Şeful clanului MacPhee era acolo, dar era îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă, nu avea barbă şi părul îi era tuns scurt. Lîngă el era Hunter, în cămaşa de flanel a lui MacPhee, cu o barbă castanie care-i acoperea jumătate din faţă. Cei doi bărbaţi rîdeau şi stăteau de vorbă, iar Brenna stătea după un perete despărţitor de sticlă, strigînd la ei să le atragă atenţia. Ei păreau să fi uitat de ea, iar ea îi striga pe nume, îi implora să o audă, s-o elibereze din închisoare.

Apoi, braţ la braţ, Hunter şi şeful clanului MacPhee au pornit înainte, rupînd o panglică ce se materializase subit. Un inorog se îndrepta spre ei şi îi dărui fiecăruia un trofeu pentru locul întîi, înalt de vreo treizeci de centimetri. Inorogul se apropie apoi de ţarcul de sticlă şi scutură trist din cap, apoi lipi un sigiliu mic pe geam. *Locul doi, veşnic!* scria pe el.

– Nu, zise Brenna şi se ridică brusc în pat. Nu!

Îşi întoarse repede capul, dar Hunter nu mai era acolo. Inima îi bătea mai tare cînd smuci nota proptită pe noptieră.

Brenna, scria pe ea, *ne vedem cînd mă întorc de la Los Angeles.*

Hunter

– Zău? zise ea cu glas tare. Nu cu dragoste, Hunter? Ce mesaj drăguţ şi impersonal.

Cît de dezamăgită îi sunase vocea, îşi dădu ea seama, şi sătulă, şi contrariată, şi furioasă ca naiba.

Sări din pat, îşi trase halatul pe ea şi începu să patruleze prin cameră cu paşi apăsaţi. Buzele îi erau strînse, ochii îngustaţi şi cîrlionţii i se mişcau

în dezordine în jurul capului. Un gînd îi revenea tot timpul în minte.

Se săturase să fie mereu pe locul doi.

Era timpul ca Brenna MacPhee să fie prima, la naiba!

Nu, se gîndi ea, oprindu-se din mers ca să-şi bată bărbia cu degetul, n-o să încerce să-l schimbe pe şeful clanului MacPhee. Dar pe Hunter Emerson? Asta era altă poveste. Ideea obsedantă a lui Hunter în legătură cu compania sa, nevoia imperioasă de a-şi face un nume în Portland, se datora atitudinii tatălui său, era sigură de asta. Frank Emerson îl împingea pe Hunter să se poarte astfel şi Hunter nici măcar nu-şi dădea seama. Şi, de asemenea, era convinsă că Hunter o iubea. Fir-ar să fie, o iubea.

Ei bine, vechea Brenna, *miss Locul doi al secolului,* s-ar fi mulţumit cu orice frimituri emoţionale i-ar fi aruncat Hunter. Dar nu mai era aşa. Nu, acum o să cîştige, o să iasă prima. Domnul Logic şi Practic Emerson ar fi făcut bine să se înarmeze, căci ea era pregătită de bătălie. Îl iubea pe bărbatul ăsta şi n-avea de gînd să renunţe la el fără luptă.

– Am zis, spuse ea împungînd aerul cu un

deget. Victoria va fi a mea.

Brenna fu ocupată tot restul zilei. Făcu treburile curente la *Pet Palace,* apoi îi dădu telefon lui Cindy şi o rugă să stea cu animalele. Cindy îi spuse că vine după ultimul curs care se termina la ora patru.

– Ai întîlnire cu Hunter cel Grozav? o întrebase ea.

– Nu, spuse Brenna. Un randez-vous cu o arteră comercială.

– E aproape la fel de plăcut.

Era aproape nouă şi jumătate cînd s-a întors Brenna acasă, cu braţele încărcate de cutii şi pungi.

– Doamne, zise Cindy, ai primit moştenire un sac de bani?

– Nu, pur şi simplu am hotărît că a venit timpul pentru nişte haine noi, spuse Brenna punîndu-şi cumpărăturile pe canapea. Merit, pentru că sînt o persoană foarte cumsecade.

– Chiar că eşti. Ei, nu-mi faci o paradă a modei? De-abia aştept!

– Sînt prea obosită ca să le mai încerc pe toate din nou, zise Brenna şi se lăsă să cadă pe canapea, aruncîndu-şi pantofii din picioare. Dar,

te rog, uită-te la ce am cumpărat. Aş vrea să-ţi văd reacţia.

Brenna jubilă încîntată de oh-urile şi ah-urile lui Cindy, apoi izbucni în rîs cînd Cindy ţipă ascuţit.

– Eşti sigură că e legal?

– Cui îi pasă? zise Brenna nepăsătoare.

– Hunter o să moară, o să cadă mort, zise Cindy. N-am mai văzut niciodată ceva atît de uluitor, de sexy, de fin şi de delicios. Ai ţintit la clasa întîi, e clar.

– La *locul întîi,* Cindy, zise Brenna. Scopul e *locul întîi.*

Cindy plecă puţin mai tîrziu, continuînd să sporovăiască despre cît şi-ar fi dorit să fie un şoricel într-un cotlon cînd Hunter o s-o vadă pe Brenna în noua ei garderobă.

Brenna termină ultimele treburi de serii, făcu duş, apoi se tîrî în pat. Cookie dormea pe podea, sforăind.

În noaptea aceea Brenna dormi buştean.

Hunter Emerson nu dormi.

În camera lui de hotel din Los Angeles, Hunter stătea întins în pat, privind fix în întuneric. Nu zîmbea.

Îi spusese Brennei că o iubeşte? Întrebarea i se tot răsucea în minte. Dumnezeu ştia că se gîndise la asta în timp ce făcuse dragoste cu ea, dar oare deschisese gura s-o şi spună? Nu, nu, nu se putea, altfel Brenna i-ar fi răspuns cu siguranţă în vreun fel. Bine, deci trupul lui scăpase de sub control, dar îşi păstrase comanda asupra minţii şi a gurii lui mari.

Sau nu?

Nu, n-o spusese, îşi zise el categoric. Brenna fusese calmă şi voioasă cînd îi adusese tava cu mîncare, apoi adormise în braţele lui. Nu dăduse vreun semn că i s-ar fi spus că el o iubeşte. Ea, cel puţin, părea calmă, dar el fusese atît de încordat, cum să fie sigur? Se tortura singur. Trebuia să creadă că nu-şi declarase verbal dragostea pentru Brenna MacPhee.

Se gîndi din nou la tatăl ei. Egoistul, nepăsătorul, ticălosul MacPhee. Procreerea unui copil nu înseamnă să fii tată. Ei, cînd o să fie el tată, se gîndi Hunter, copilul o să se bucure de dragoste

şi atenţie. Mama, soţia lui, va fi prietena lui cea mai bună, punctul central al vieţii lui. Copilul o să-şi aleagă singur cariera, iar el o să-şi încurajeze progenitura s-o facă, să-şi asculte toboşarul, să-şi urmeze vocaţia. O să facă o treabă bună cînd o să se însoare cu Brenna şi...

– Poftim? zise el tare. Cine?

Nu, el nu se însura cu Brenna MacPhee! E adevărat, o iubea. Şi da, ar fi frumoasă purtînd copilul lor. Sigur că ar fi o soţie şi o mamă minunată. Dar Brenna aparţinea prezentului. Orice planuri vagi ar avea el cu privire la o familie, ţineau de viitorul îndepărtat şi nu o includeau pe Brenna. Să rămînă cu ea, i-ar contrazice scopurile. Dragostea i-ar consuma energia, timpul şi hotărîrea de a-şi dezvolta compania.

Şi mai era ceva. Cînd se pornise Brenna să spună că el se lupta pentru succes ca să cîştige aprecierea tatălui lui? Ridicol. Nici nu-i păsa de ce credea taică-său. Dar tatăl lui ar veni să vadă ce treabă grozavă făcuse el cu... Nu! Nu conta ce ar vedea taică-său. Afurisită să fie Brenna! Numai trăsnăi erau în capul ei.

Destul, se gîndi Hunter. Trebuia să se organizeze, să se gîndească ce urma să facă. Datorită

promisiunii încălcate a lui MacPhee, Brenna era fragilă pentru moment. Nu putea s-o părăsească pînă ce ea nu-şi recîştiga echilibrul mintal. Îi datora măcar atît şi, în plus, o şi iubea. O să mai aştepte o vreme, pînă se asigura că ei o să-i fie bine. Nu era ceva prea periculos, din moment ce acum, cînd ştia că o iubeşte, avea din nou controlul de sine.

Oare Brenna doarme? se întrebă el. N-o mai fi plîngînd din cauza lui MacPhee? Dacă ar fi el acolo, se gîndi Hunter, ar ţine-o în braţe, ar săruta-o pînă ar uita de necazul ei, ar face dragoste cu ea, dacă asta ar vrea ea. Se simţise vinovat de moarte că o atinsese noaptea trecută, dar avea şi ea nevoi şi dorinţe. Cine era el să-i spună că n-ar trebui să facă dragoste?

Se rostogoli pe burtă şi îşi umflă perna cu pumnii. Terminase oferta de licitaţie pentru care venise la Los Angeles. De obicei îi lua două zile să calculeze o ofertă de asemenea dimensiuni, dar muncise ca un apucat să o termine. Energie nervoasă, presupunea, de pe urma evenimentelor tulburătoare cu Brenna şi cu şeful clanului MacPhee. Aşa că se hotărîse să mai stea în Los Angeles să se relaxeze timp de o zi. Doamne,

chiar că avea nevoie de relaxare. Era încordat ca un arc strîns.

Dar Brenna era singură. Şi dacă plîngea?

Poate, se gîndi el, ar trebui să se întoarcă la Portland, să vadă ce face. Ar putea prinde un zbor dimineaţa devreme, pe urmă să treacă pe la *Pet Palace* ca din întîmplare, să vadă dacă ea e bine. Măcar atît putea face s-o ajute să depăşească suferinţa pe care i-o provocase MacPhee. Mda, bună idee. O să-i ducă nişte flori. Asta o s-o înveselească. Faptul că se repezea să se întoarcă la Portland n-avea nimic de-a face cu dragostea lui pentru Brenna, îşi zise el. Doar că acum ea era într-o pasă proastă, iar el era, fundamental, un tip cumsecade. Dragostea era sub control.

Dînd din cap satisfăcut, Hunter închise ochii şi adormi, cu braţul întins peste jumătatea goală de pat de lîngă el.

Brenna ştergea praful din camera de zi de la parter cînd sună interfonul. Deschise uşa de la intrare şi ochii i se deschiseră mari de şoc.

– Hunter, zise ea. Ce faci aici? Am crezut că eşti la Los Angeles.

– Pot să intru? o întrebă el, zîmbindu-i.

– A, da, sigur, spuse ea făcînd un pas în spate să-i facă loc să intre.

Blugi sexy din nou, se gîndi ea emoţionată. Blugii aceia foarte, foarte sexy şi un pulover cu dungi negre şi gri. I se părea ei sau părul lui Hunter era o idee mai lung? O, cum adora părul acela. Doamne, trebuia să fie atentă cînd vorbea cu el.

– Poftim? zise ea.

– Florile. Sînt pentru tine, zise el şi-i dădu un buchet.

– Mulţumesc, spuse ea, aruncîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Nimeni nu mi-a mai adus flori pînă acum.

Asta e decizia ei, îşi zise Hunter. *A ei.*

Sărutul fu lung şi puternic. Limbile li se întîlniră şi trupurile li se modelară unul pe altul, iar Brenna simţi cum explodează pasiunea în ea. Mîinile fiecăruia rătăceau pe trupul celuilalt pînă ce ea se gîndi că nu mai poate suporta. Era fantastic.

În cele din urmă, Hunter îşi înălţă capul şi clipi o dată încet ca să revină la realitate. Brenna îşi

sprijini capul de pieptul lui şi îi inspiră aroma, bucurîndu-se de căldura şi forţa lui.

– Mai bine ai pune florile alea în apă, zise el, îndepărtînd-o. Îndepărtînd-o de el încet, fără voie.

– Da, sigur, zise ea cu voce uşor tremurătoare. Cum ai reuşit să te întorci atît de repede? îl întrebă.

– Am terminat treaba, asta-i tot, spuse el şi ridică dintr-un umăr, apoi se duse după ea în bucătărie. Hei, Cookie, ce mai faci amice? zise cînd văzu câinele întins pe podeaua bucătăriei.

Cookie dădu din coadă cu atîta încîntare, încît i se cutremură tot corpul.

– Sforăie tot mai rău cu fiecare noapte, spuse Brenna rîzînd. Sper că nu are probleme cu sinusurile. O, Hunter, florile astea sînt superbe, adăugă ea, în timp ce le aranja într-o vază. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Cu plăcere, zise el. Şi ce mai faci tu, Brenna? Eşti bine?

– În ce privinţă? îl întrebă ea întorcîndu-se cu faţa spre el.

– Cu MacPhee.

– Excelent.

– Serios? o întrebă el. Nu, nu eşti.

– Ba da, sînt, mulţumită ţie. Ştiu că eram într-o pasă groaznică în seara cînd a plecat şeful clanului MacPhee, dar tu ai fost atît de bun şi blînd, atît de minunat. Acum m-am împăcat cu situaţia. N-o să mai fac greşeala să mă bizui pe promisiunile lui MacPhee. Tu m-ai făcut să-mi dau seama că trebuie să fiu realistă în privinţa tatei. Aşa că, vezi, sînt bine acum şi îţi sînt foarte recunoscătoare pentru înţelegerea ta.

– Ah, zise Hunter încruntîndu-se şi mai tare. Cu plăcere. Mă bucur că am fost aici. Ei, la naiba, şi acum? se întrebă în sinea lui. Ea îşi revenise la normal după necazul cu MacPhee. Sau... poate doar îşi închipuia ea aşa. Mai bine ar mai rămîne în preajma ei un timp, să se asigure. Vrei să ieşim în oraş pentru cină, diseară? o întrebă el, zîmbindu-i iar.

– Aş fi încîntată.

– Vin să te iau la opt. Ba nu, să zicem şapte. Ei, mă duc la birou.

– Nu ştiam că te duci la lucru în blugi.

– Nu am nici o întîlnire, pentru că se presupunea că lipsesc mai mult din oraş. N-are rost să-mi pun pantaloni mai buni cînd nu-i nevoie. Nu e foarte practic, pentru că trebuie daţi la curăţat şi

durează mult.

– Bineînţeles, spuse ea zîmbind. Văd că te-ai hotărît să cîştigi timp şi neducîndu-te la frizer.

– Păi, da, m-am cam plictisit să văd în oglindă aceeaşi tunsoare, în fiecare dimineaţă. Mi-am zis să îl las puţin să crească.

– Chiar îmi place, Hunter.

– Zău? Părea foarte mulţumit. Îţi place?

Ea îşi băgă.degetele în părul lui des.

– Da, şopti, îmi place foarte, foarte mult.

Hunter era pierdut. Gura lui coborî peste a Brennei înainte să-şi dea seama că s-a mişcat. Mîinile îi alunecaseră peste fesele ei şi o ridică, lipind-o de erecţia imperioasă. Ea îşi strecură seducător limba în gura lui şi el tresări de surpriză, înainte de a se lăsa pradă dorinţei care îl săgeta.

– Brenna, zise el cu răsuflarea tăiată, desprinzîndu-şi cu greu gura de a ei.

– Da? spuse ea cu sprîncenele ridicate inocent.

– Dacă nu vrei cumva să dai un spectacol pe podea pentru Cookie, mai bine termini cu asta.

– Cu ce să termin? îl întrebă ea frecîndu-şi sînii de pieptul lui.

– Of; Doamne. Gemu şi ridică ochii spre cer.

Ea îi trasă conturul gurii cu vîrful limbii.

– Chiar trebuie să te duci la birou? îl întrebă cu o voce voalată. Oare ar trebui să bată şi din gene? se gîndi ea. Nu, ar fi însemnat să exagereze. Cerule, era foarte amuzant. Se distra absolut minunat făcîndu-l pe Hunter plastilină. Nu că ea ar fi fost într-o formă mai bună. Ar fi vrut să-l tîrască sus şi să-l arunce în pat. Hmmm, Hunter? gînguri ea. Chiar nu mai poţi să stai puţin-puţintel?

– Să fii sigură, zise el cu vocea răguşită. Vreau să spun, nu. Aproape că sări din braţele ei. Trebuie să mă duc la birou. O să fiu aici la şapte. La dracu', mai bine la şase şi jumătate. Pa! zise şi ieşi cu paşi mari din bucătărie.

Pe la şase în seara aceea, Brenna era mai emoţionată decît voia să recunoască. O auzea pe Cindy sporovăind cu Cookie în camera de zi şi ştia că era curioasă să vadă pe care dintre lucrurile noi o să-l aleagă ea ca să-l uluiască pe Hunter cel Grozav.

Primul strat era la locul lui şi Brenna se privi în oglindă. Îşi pusese un body negru. Negru, mătăsos, sexy şi dantelat. Era decoltat adînc în faţă, răscroit mult pe şolduri şi, hotărî ea, ruşinos. Ei, poate nu chiar atît de rău. „Ispititor" era un cuvînt potrivit. La fel şi ultrafeminin. Bine. Trecem la următorul strat.

Salopeta era tot neagră şi îi înfăşura strîns silueta exact unde trebuia. Făcu experienţe cu fermoarul din faţă. În jos. Puţin mai sus. O idee mai jos să expună puţin începutul sînilor. Îşi dăduse părul pe spate cu nişte piepteni negri, strălucitori, şi era cu şapte centimetri mai înaltă datorită unor sandale negre de seară, apoi o pulverizare generoasă cu noua ei colonie şi era gata.

– Ce zici? spuse ea stînd în uşa de la camera de zi. Ce părere ai, Cindy? Aceasta rămase cu gura căscată şi deschise ochii cît cepele. Zău? spuse Brenna zîmbind. Chiar aşa de bine? Serios crezi asta?

– O, Doamne, zise Cindy regăsindu-şi vocea. Arăţi... arăţi... Pur şi simplu nu-mi vine să cred cum arăţi. Sper că Hunter nu e bolnav de inimă. O, Brenna, eşti fantastică. Şi sexy! Cookie, ia aruncă o privire la mămica ta. Nu-i dărîmătoare?

Cookie bătu cu coada în podea.

– Ce bine ar fi să mi se mai potolească puţin nervii, zise Brenna apăsîndu-şi mîna peste abdomen. Sînt la pămînt. O, Doamne, sună.

– Uite şalul meu negru, zise Cindy. Du-te, deblochez eu uşa pentru Domnul Grozav.

– Pa, spuse Brenna pierită, apoi trase adînc aer în piept, ca să se liniştească şi ieşi din cameră.

Strălucirea domoală a lampadarului din camera de zi arunca umbre misterioase peste Hunter. În timp ce cobora treptele, Brenna nu-i vedea clar faţa. Ce vedea era costumul lui gri-închis, cămaşa bleu şi cravata gri. Bătăile inimii i se accelerară, la fel ca paşii, şi înghiţi greu cînd se apropie de el.

– Bună, Hunter, spuse ea oprindu-se în faţa lui.

– Eşti, zise el pe o voce joasă şi uşor încordată, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată atît de... aşa de...

– Sexy? îl întrebă ea zîmbindu-i.

– Mda, sexy. Zîmbi larg. Primului tip care îţi face ochi dulci îi mut fălcile. Eşti trăsnet.

– Şi tu arăţi formidabil, Hunter.

– Mulţumesc. Cred că am uitat să te sărut cînd am venit.

– Cred că ai uitat.

– Totuşi, spuse el dregîndu-şi glasul, poate că ar fi mai bine să mă abţin deocamdată. Costumul ăla face ravagii cu libidoul meu. Ar fi mult mai sigur dacă am merge la masă.

– Cum spui tu, Hunter dragă. Mergem? zise ea plină de dulceaţă. Oare acum ar trebui să bată din gene? Ei, ce dracu', de ce nu?

– Te deranjează ceva la ochi? o întrebă el.

– Nu. Hai să mergem.

Ajunşi în maşină, Hunter îşi făcu singur o morală serioasă. Bărbaţii de aproape treizeci de ani, îşi zise el, nu fac dragoste cu o femeie pe locul din faţă al unei maşini.

Dar, cerule milostiv, el era pe moarte. Brenna era senzaţională în salopeta aia neagră pe care o purta. Fermoarul din faţă se deschidea pînă jos. Doamne! Trebuia să se stăpînească. Dar, la naiba, o iubea pe Brenna. La asta se adăuga şi cum arăta ea, şi... Nu, factorul dragoste era imaterial. El stătea numai s-o susţină pînă cînd se asigura că şi-a revenit după lovitura lui MacPhee, pe urmă ieşea din viaţa ei. Într-un fel era un filantrop.

Hunter făcuse rezervare la *Cosmopolitan,* un fabulos restaurant pentru cei cu gusturi rafinate, care oferea o p anoramă spectaculoasă asupra oraşului. Brenna se simţea precum Cenuşăreasa. Era îmbrăcată în lucruri noi şi elegante, lua masa la un restaurant elegant în care nu mai fusese, iar Hunter era fără îndoială cel mai arătos bărbat din încăpere.

Cenuşăreasa? îşi zise ea gînditoare. Nu, nu asta îşi dorea ea să fie. Dacă ar fi fost, atunci visul ei s-ar fi sfîrşit la miezul nopţii. Prefera să rămînă cine era: Brenna MacPhee, îndrăgostită de Hunter Emerson.

Cît mîncară, Brenna îl îndemnă pe Hunter să-i povestească mai multe despre copilăria lui. Era cel mai mic dintre copii şi, recunoscu el cu un zîmbet poznaş, adeseori îşi şicanase surorile fără milă punîndu-le şerpi de cauciuc în pat, trăgînd cu urechea la conversaţiile lor şoptite şi, în general, purtîndu-se ca o pacoste. Isprava lui preferată, se destăinui el, era să aştepte ascuns în boscheţi şi pe urmă să pună fascicolul unei lanterne asupra surorii lui şi a băiatului cu care ieşise exact, cînd urmau să se sărute de noapte bună pe verandă.

– Ai fost un puşti afurisit, zise Brenna rîzînd de încîntare.

– Ocazional, încuviinţă el. În orice caz, inventiv. Odată am cumpărat un hîrdău de struguri, să fac vin. Am zdrobit boabele alea la nemurire cu picioarele, în cada de baie. Nu m-am ales decît cu picioarele vineţii şi cu Annie care a stat cu băţul în spatele meu pînă am frecat cada de-am tocit-o.

– Mai doriţi cafea? întrebă chelnerul.

– Da, vă rog, zise Brenna. Chelnerul turnă cafeaua, apoi se îndepărtă. Hunter, de ce te încrunţi de fiecare dată cînd se apropie chelnerul de masă? Îl cunoşti?

– Nu, dar nu-mi place cum se uită la fermoarul tău.

– La ce?

– La fermoar! Vede şi el ce văd şi eu, şi eu ar trebui să fiu singurul care îţi vede... Care vede ce văd.

– Ah, zise ea privind în jur. Vrei să spui începutul sînilor?

El gemu.

– Te rog, Brenna.

– Ei, ce nu ştie el e că nu mai e mult de văzut pe lîngă ce vede el. Nu am forme tocmai volup-

tuoase, ştii.

– Eşti perfectă. Îmi umpli exact palmele mîinilor, ca şi cum... Se opri din vorbit şi se foi pe scaun ca şi cum l-ar fi străbătut un fier înroşit. Schimbă subiectul.

– Preferi să trag puţin fermoarul în sus? Merge în sus şi în jos, jos, jos. Zîmbi strălucitor.

– O, Doamne!

Ea apucă siguranţa fermoarului.

– Ei bine, spuse, dorinţa ta e poruncă pentru mine. Sus sau jos? Sau să spun nord sau sud?

– Eşti gata de plecare? o întrebă el printre dinţi.

– A, cum să nu, sigur, dar ce trebuie să fac cu fermoarul ăsta?

– Mă ocup eu de fermoarul ăla, zise el ridicîndu-se în picioare.

– Biiiine, spuse ea şi se ridică să-l urmeze.

În maşină, Hunter continuă să stea încruntat, în timp ce Brenna zîmbea.

– Ştii, Hunter, zise ea cu drăgălăşenie, n-am văzut niciodată unde stai.

– E doar un apartament obişnuit.

– Poţi spune multe despre cineva, după cum îşi aranjează casa, după cărţile pe care le are. Tu

ai văzut casa mea. N-ar trebui s-o văd şi eu pe-a ta?

– Dacă vrei, spuse el ridicînd dintr-un umăr. Am nişte coniac bun. O să bem un pahar.

– Splendid, spuse ea şi se foi pe scaun. Pe urmă se mişcă iar.

– Te rog să nu te simţi obligată să răspunzi, zise Hunter privind la ea, dar ai cumva furnici în chiloţi?

– O, Doamne, nu. Pur şi simplu nu-mi vine să cred ce senzaţie minunată am cu noul meu body de mătase pe piele. E atît de moale, ca nişte mîini netede şi blînde care mă mîngîie peste tot. Ce păcat că voi, bărbaţii, trebuie să purtaţi chiloţi de bumbac. Body-ul ăsta este fantastic. Parcă se lipeşte de mine ca...

– Terminăl Hunter dădu colţul, trase lîngă bordură şi opri motorul. În clipa următoare, o smuci pe Brenna în braţe şi vorbi lîngă buzele ei. Mă scoţi din minţi! spuse el, apoi îi revendică gura cu a lui.

Bună ziua, Hunter Emerson! se gîndi Brenna înlănţuindu-l cu braţele.

Limba lui i se adînci în gură, în timp ce mîna i se întinse spre fermoarul salopetei. Îl desfăcu

puţin şi îşi strecură mîna dedesubt să-i cuprindă sînul în palmă. Senzaţia mătăsii care îi acoperea carnea caldă era încîntătoare. Trecu cu degetul peste sfîrcul ei, frecîndu-l să se întărească. Se sprijini de portieră, trăgînd-o şi pe Brenna cu el, fără să-şi desprindă o clipă gura de a ei. O mînă o ţinea lîngă el, în timp ce cu cealaltă rătăcea pe panta dulce a feselor ei. Sînii ei erau striviţi pe pieptul lui şi ar fi vrut să-i vadă, să-i atingă, să-i sărute. Gemînd, el îşi apăsă coapsele de ale ei, avid de eliberarea şi extazul pe care numai Brenna i le putea da.

Brusc, îşi smulse gura de pe a ei.

– Nu-mi vine să cred, spuse el cu nasul la numai doi centimetri de al ei. O fac în maşină. Pînă şi geamurile sînt aburite. Aburite de strigăte cu glas tare.

– De ce ţipi? îl întrebă Brenna, încercînd să-şi recapete suflul.

– Pentru că e ridicol, spuse el ridicînd-o şi aşezînd-o înapoi pe locul ei. Doar nu sînt un puşti în călduri la o întîlnire. Sînt bărbat.

– În mintea mea n-am avut niciodată vreo îndoială în privinţa asta, spuse ea zîmbind.

– Şi încheie-ţi fermoarul ăla.

– Să trăiţi, am înţeles. Încercă să nu rîdă în timp ce îndeplinea instrucţiunile.

Hunter porni maşina şi se îndepărtă de bordură. Avea maxilarele încleştate şi încheieturile degetelor albite de cît strîngea volanul.

– Şi, mai mult de atît, continuă el, iar Brenna tresări cînd îi auzi vocea, te duc în apartamentul meu, unde o să facem dragoste în patul meu, pentru că acolo e locul tău, Brenna MacPhee. Cu mine. Eşti femeia mea.

– Dumnezeule! spuse ea. Eşti feroce. Eşti sigur că nu eşti parţial scoţian?

El îi aruncă o privire ucigătoare, iar ea îşi zise că e momentul să-şi ţină gura închisă. Îşi încrucişă mîinile şi privi prin parbriz cu un zîmbet dulce pe buze.

Nu, nu era scoţian, se înfurie Hunter în mintea lui, era nebun! Un nebun periculos. Ar fi făcut-o. Ar fi făcut dragoste cu Brenna pe locul din faţă al maşinii. Viaţa lui ordonată, logică, practică fusese aruncată în aer de Brenna MacPhee. Era al naibii de bine că n-avea de gînd să mai stea prea mult pe lîngă ea sau cu siguranţă că ar lua-o razna.

Cînd o s-o părăsească, lucrurile vor reveni la normal, se linişti el. O să lucreze cîte douăspre-

zece şi paisprezece ore pe zi la compania lui, o să se ducă acasă în apartamentul lui pustiu şi, din cînd în cînd, o să se întîlnească cu fetiţele vesele şi fără pretenţii. Splendid. Excelent. Exact aşa şi trebuie. Atenţia lui o să se concentreze spre *Hunter Emerson Consulting Corporation,* cum se cuvenea. N-o s-o mai vadă niciodată pe Brenna, femeia pe care o iubea. Grozav. Perfect. Totul îşi va urma cursul, întocmai cum plănuise el.

Iar gîndul la toate astea aducea deprimarea cea mai neagră pe care o cunoscuse vreodată.

Capitolul 9

Apartamentul lui Hunter era spaţios şi frumos mobilat, cu mobilă de esenţă închisă tapisată în tonurile calde ale pămîntului.

– Mama a aranjat totul, spuse el cînd îi dădu Brennei un bol de coniac. A spus că dacă mă ocup eu, o să am coşmaruri veşnic.

– Îmi place foarte mult mama ta, spuse Brenna şi se aşează pe canapea. Trebuie să-i fie greu.

– Decoraţiile? Nu, îi plac foarte mult. Este una dintre pasiunile ei.

Se aşează lîngă Brenna şi sorbi din coniac.

– Nu, vreau să spun animozitatea dintre tine şi tatăl tău. Sînt sigură că vă iubeşte pe amîndoi foarte mult şi probabil că suferă cînd vede ce se întîmplă.

Hunter se încruntă.

– Nu e entuziasmată, dar n-aş zice că suferă.

– E femeia, soţie şi mamă, în povestea asta. E prinsă la mijloc. Mă gîndesc...

– Brenna, o întrerupse el, te rog să nu te mai gîndeşti la nimic acum. De cîte ori gîndeşti tu, mintea mea e terci. Aşa că nu mai gîndi, doar... Îi luă bolul din mînă şi îl puse pe măsuţa pentru cafea. Trebuie, doar să simţi.

– Şi tu o să te ocupi de fermoarul ăsta? îl întrebă ea zîmbind.

– Să fii sigură, don'şoară.

Şi aşa făcu.

Mult mai tîrziu, Brenna îl binecuvîntă pe cel care inventase fermoarele.

Brenna şi Hunter stăteau întinşi nemişcaţi, cu picioarele încă împletite, cu trupurile sătule după dragostea perfectă pe care o făcuseră. Ea îşi sprijinise capul pe umărul lui, iar el îşi trecea degetele prin părul ei, delectîndu-se cu senzaţia şuviţelor mătăsoase.

– Brenna, spuse el.

– Hîm? murmură ea jucîndu-se cu degetele

prin părul umed de pe pieptul lui.

– Am stat şi m-am gîndit puţin la tot ce faci tu ca să administrezi *Pet Palace.* E muncă multă şi grea, şi parcă nu se termină niciodată. Te-ai gîndit vreodată să faci ceva mai uşor?

– Păi, adevărul e că mi-ar plăcea ca odată şi-odată să cresc cîini pentru expoziţii. Am citit sute de cărţi şi cred că aş creşte cockeri spanieli. Pe urmă i-aş vinde unor oameni cărora le-ar face plăcere să-i dreseze şi să călătorească în diferite oraşe pentru expoziţii canine. Partea asta nu mă interesează. Eu prefer să stau acasă.

– Pare o treabă bună. De ce n-o faci?

– Acum nu pot. Am nevoie de venitul de la *Pet Palace* să-mi plătesc chiria. Cînd creşti cîini pentru expoziţii, trebuie să ai mare grijă de animale. Eu n-am timp de amîndouă.

– Dar dacă ai avea un partener pasiv?

– Un ce?

– Pe cineva care ar investi bani în proiectul tău, dar ar lăsa hotărîrile pe seama ta. Atunci ai putea închide *Pet Palace* pentru oaspeţii din afară şi ţi-ai dedica timpul creşterii cockerilor.

– Bună idee, zise ea. O să comand un partener pasiv din catalogul Sears, mîine la prima oră.

– Vorbesc serios, Brenna. Eu aş vrea să investesc bani ca partenerul tău pasiv.

– Poftim? zise ea ridicîndu-se şi uitîndu-se la el. E ridicol, Hunter. Ai nevoie de bani pînă la ultimul sfanţ pentru compania ta.

– Nu, nu-i aşa. Am toată aparatura care îmi trebuie. Companiei trebuie să-i dedic timpul, nu banii mei. M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că nu trebuie să munceşti atît.

– Înţeleg, spuse ea încet. Eu capăt banii tăi, iar *Hunter Emerson Consulting Corporation* timpul şi atenţia ta.

Locul doi! urla o voce în mintea ei. Banii erau ca inorogul lui MacPhee. Locul doi.

– Hei, zise el masîndu-i uşor spatele, parcă te-ai întristat dintr-o dată. Eu nu încerc să te silesc la nimic. Chiar aş vrea să investesc în ideea ta. De ce nu te gîndeşti puţin la asta?

– Bine. Da, o să mă gîndesc, zise ea şi îşi întoarse capul să-şi ascundă lacrimile. Îţi apreciez oferta. Este foarte generos din partea ta, Hunter. Acum trebuie să mă duc acasă.

Coborî din pat, îşi adună hainele de pe podea şi intră grăbită în baie.

Hunter se încruntă cînd se închise uşa de la

baie. Era clar că o dăduse-n bară, dar dracu' să-l ia dacă înţelegea de ce. Îi oferise Brennei o şansă de a-şi realiza visul de viitor şi ea era destul de inteligentă să ştie asta. Ar întocmi hîrtii oficiale pentru asocierea asta, dacă ar face-o mai fericită. Fusese foarte cinstit cînd spusese că nu vrea ca ea să muncească atît la *Pet Palace.* Deci, ce făcuse de avea ea expresia aia rănită? Arăta ca atunci cînd îi dăduse MacPhee inorogul...

– Fir-ar să fie! spuse el, sări din pat şi se duse cu paşi mari la uşa băii. Brenna, deschide, zise ciocănind în uşă.

– Numai un minut.

– Hai! Vreau să vorbesc cu tine.

– Ţine-ţi chiloţii pe tine.

– N-am chiloţi. Deschide uşa!

Ea deschise uşa larg şi se uită urît la el.

– Ce vrei? Zău, Hunter, ai de gînd să mă duci acasă goală-puşcă?

El o înşfăcă de braţe.

– Eu nu sînt MacPhee, zise el feroce.

– Poftim? Ochii i se măriră de surpriză la izbucnirea asta.

– Asta crezi tu, nu? Vezi oferta mea de bani în aceeaşi lumină ca pe inorogi. Crezi că îţi dau bani

ca să-mi liniştesc conştiinţa, să pot merge vesel mai departe pe drumul meu, să-mi văd de treaba mea. Aşa-i, Brenna?

– Eu...

– Aşa-i? ţipă el şi o scutură uşor.

– Da! Lacrimile i se revărsară pe obraji. Da, naiba să te ia, da! O, aveam asemenea planuri mari. Urma să fie pe primul loc. Primul loc în viaţa ta. Eram atît de sigură că mă iubeşti, că o să ajungi să înţelegi că ideile pentru compania ta ţi-au fost deformate de atitudinea tatălui tău. Voiam să fac tot ce pot să te ajut să fii şi tu homar, să-ţi lepezi crusta şi să creşti, să ai nevoie de mine şi să mă iubeşti cît te iubesc eu.

– Brenna...

– Nu! Gata. Nu mai suport. Nu vreau banii tăi. Nu vreau să mă înghesui undeva, la periferia vieţii tale, să culeg firimiturile, să fur clipe cu tine. N-o să mai fiu pusă pe locul doi cît oi trăi. O să am grijă de mine singură. O să-l am pe Coókie, şi aşa cum ai spus, el n-o să mă facă niciodată să plîng. Du-mă acasă, Hunter. Du-mă acasă şi pe urmă... pe urmă pleacă din viaţa mea.

– Nu! Te iubesc, Brenna.

– Aşa ai spus odată, în convulsiile pasiunii,

spuse ea şi trecu pe lîngă el.

– Fir-ar să fie! O înşfăcă de braţ. Ochii lui albaştri aruncau fulgere de mînie. Îţi spun că te iubesc!

– Şi te cred, zise ea privindu-l drept în ochi. Dar nu vezi, Hunter? Şeful clanului MacPhee mă iubeşte şi el. Înţeleg foarte bine dragostea asta de locul doi. Am ajuns la concluzia că ai dreptate. Merit mai mult de-atît de la bărbatul din viaţa mea. Între noi s-a terminat totul. N-a mai rămas nimic de spus. Aş aprecia dacă te-ai îmbrăca şi m-ai duce acasă. Sau, dacă preferi, pot să dau telefon după un taxi.

– Prefer să-ţi sucesc gîtul! răcni el. Nu-mi dai tu mie papucii aşa! Cum de îndrăzneşti să insinuezi că nu-s homar. E o porcărie să spui aşa ceva. Şi nu sînt ca MacPhee. Şi te iubesc. Nu i-am mai spus asta în viaţa mea nici unei femei. Ştiu că te iubesc, pentru că mi-a spus toboşarul meu.

– Şi eu, zise ea cu vocea tremurătoare, mi-am ascultat toboşarul. Te iubesc, Hunter, dar nu pot trăi cum îmi ceri tu.

– Brenna, te rog. Îşi ridică privirea spre tavan şi trase aer în piept, cutremurîndu-se. Nu face asta. Dă o şansă relaţiei noastre. Dă-mi o şansă.

– Te aştept în camera de zi, spuse ea, apoi se întoarse şi ieşi încet din dormitor.

N-o să plîngă, îşi spuse ea. Nu aici. Nu acum. O să aştepte cumva pînă ajunge acasă şi o să plîngă atunci. O să plîngă în următorii cinci ani încontinuu.

Hunter se simţea de parcă ar fi luat un pumn în abdomen cînd îşi căuta blugii şi o cămaşă de corp, şi se îmbrăcă, tremurînd.

O pierdea pe Brenna, se gîndea neliniştit. La naiba, nu! Nu putea să se întîmple asta. Mda, bine, deci el avusese de gînd s-o părăsească, dar la un moment dat, în toată brambureala asta, se răzgîndise. Cînd, nu ştia, dar categoric se răzgîndise. O iubea pe Brenna MacPhee. La dracu', voia să se însoare cu Brenna MacPhee. Şi în loc de asta, o pierdea.

– Nu, bombăni băgîndu-şi picioarele în mocasini fără să se mai complice cu ciorapii. În nici un caz.

Uşor, Emerson, îşi zise. Linişteşte-te. Brenna era supărată. La naiba, el era supărat. Nu era momentul să continue. O s-o ducă acasă, pe urmă o să abordeze problema rezonabil, printr-o analiză logică. Era bărbat în toată firea. Un bărbat

adult, inteligent şi matur. Iar dacă lucrurile se înrăutăţeau, o să-i ceară sfatul mamei lui.

Intră în camera de zi, apoi se opri brusc şi i se strînse gîtul. Brenna se uita pe fereastră, cu spatele spre el, cu capul uşor aplecat, cu umerii încovoiaţi. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o ţină, să-şi declare dragostea la nesfîrşit. Ar fi vrut să urle furios că el nu e ca MacPhee şi s-o implore în şoapte grăbite să-i dea şansa s-o dovedească.

Dar rămase tăcut.

Fusese ca MacPhee, ştia, şi cînd înţelese asta simţi că-i vine rău de la stomac. Putea să-şi argumenteze acţiunile pînă se învineţea la faţă, dar rezultatul ar rămîne tot acelaşi. O pusese pe Brenna pe locul doi în viaţa lui. Ca un posedat, pusese pe primul plan *Hunter Emerson Consulting Corporation.* Şi o făcuse într-o încercare disperată de a cîştiga respectul tatălui său. Le îngropase pe toate atît de adînc în el, dar acum era limpede precum cristalul. Muncise atît de mult numai ca să-i dovedească tatălui său valoarea lui, apoi înţelesese încet că pierdea bătălia. Dar deja îşi stabilise un program de viaţă – ore istovitoare, hotărîrea de a reuşi, concepţia îngustă cu privire la companie. Era mai mult obicei decît ne-

voie, pentru că nu avea cu ce-şi umple viaţa. Pînă la Brenna. Pînă s-o găsească pe singura femeie pe care o iubise vreodată.

Acum o să schimbe tot, o să pună lucrurile în perspectiva şi echilibrul lor firesc. Numai dacă Brenna i-ar mai da o şansă, i-ar putea dovedi că niciodată n-o s-o mai pună pe locul doi în lumea lui. Dar ea ştia, după cum ştia şi el, că luase atît de mult de la ea şi îi dăduse atît de puţin în schimb.

– O să te duc acasă, Brenna, zise el.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi ochii li se întîlniră pentru o clipă ce păru nesfîrşită. O clipă lungă, tăcută, incredibil de tristă.

Apoi Brenna încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă. Hunter întinse mîna pe lîngă ea să i-o deschidă, cu trupul la numai cîţiva centrimetri de al ei. Îşi umplu simţurile de parfumul ei dulce şi sufletul de dragoste.

Au făcut drumul pînă la ea acasă într-o tăcere totală. Brenna privea pe geamul lateral şi se forţa să nu plîngă. O durea inima, era o durere fizică, reală, şi era convinsă că oamenii mureau într-adevăr de inimă rea.

Se terminase! se gîndi ea. În cîteva minute o

să-i spună adio singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Of, Hunter! strigă ea mută. Îl iubea cu fiecare răsuflare din trup. Dar nu putea rămîne cu el. Cînd îşi lepădase crusta, înţelesese că pe lume mai erau şi altele, pe lîngă dragoste. Se găsise pe sine, respectul de sine şi importanţa proprie. Pentru prima oară în viaţa ei ştia cine este Brenna MacPhee.

Era o femeie completă, înţelese ea. O persoană capabilă să fie partener egal în relaţia cu un bărbat. Primul loc, pe care-l voia ea, nu era un piedestal, ci dreptul de a sta umăr la umăr, mînă în mînă, cu cel pe care l-ar fi ales. El nu o să fie însurat cu munca sau cu dorul lui de muncă, ci cu ea. Locul doi era prea însingurat. Incredibil de însingurat.

Şi uite-aşa, o să-i spună adio lui Hunter Emerson.

Hunter intră pe alee, opri motorul şi rămase cu privirea fixă în faţă, cu mîinile încleştate pe volan. Trase aer în piept, apoi se întoarse spre ea.

– Brenna, te conduc înăuntru, spuse pe o voce joasă.

– Nu, te rog nu, zise ea şi deschise portiera. Te rog, nu face ca lucrurile să fie mai grele decît

sînt deja.

– Te iubesc, Brenna.

– Şi eu te iubesc, spuse ea şi îşi opri un suspin în gît. Cred că toboşarii noştri s-au încurcat puţin cînd şi-au trimis mesajul. Nu eram făcuţi să fim împreună. La revedere, Hunter. Coborî din maşină şi fugi spre casă.

– Ah, Brenna, zise Hunter bătînd cu palma în volan. Nu toboşarii au încurcat treaba, eu am făcut-o. Aşteptă pînă ce ea ajunse în siguranţă în casă, apoi porni din nou maşina. O să te iau înapoi, Brenna, spuse el nopţii. Nu ştiu cum, dar eu nu sînt MacPhee, şi la naiba, sînt homar.

Cu maxilarul strîns, se îndepărtă cu maşină. Îşi întoarse încă o dată capul să se uite înapoi spre *Pet Palace* , cu o puternică durere în inimă.

Brenna urcă încet scările, ezită în faţa uşii de la camera de zi, apoi intră.

– Bună, zise Cindy. Eşti singură? Aha. Bine, povesteşte-mi tot. Ce-a zis Hunter cel Grozav despre cel mai sexy costum al deceniului?

Brenna izbucni în lacrimi.

– O, Doamne, zise Cindy şi sări în picioare. Doamne, Brenna, ce este? Cookie se gudură şi dădu din coadă. Brenna, ce s-a întîmplat? Acum îl

urîm pe Hunter?

– Îl iubesc! se jelui Brenna.

– Fiindcă te face atît de fericită, nu? Ce se petrece?

Brenna se prăbuşi pe canapea şi-şi spuse povestea durerii, plîngînd întruna, oprindu-se numai cît să se repeadă Cindy în baie să-i aducă o mînă de şerveţele.

– ... aşa că s-a terminat, sfîrşi Brenna, încă trăgîndu-şi nasul. Gata. Isprăvit. Kaput. Şi mă doare inima. Se sfărîmă într-un milion de bucăţi.

– Se întîmplă aşa ceva cu inimile? întrebă Cindy. Nu contează. Of, Brenna, ce să-ţi spun ca să te ajut? Îmi pare atît de rău de ce ţi s-a întîmplat. Zău că nu mai sînt toboşari ca pe vremuri. Meriţi mai mult decît binevoia să-ţi dea Hunter Emerson.

– Îl iubesc! zise Brenna şi lacrimile se porniră din nou.

– Zău? Măi să fie, m-ai fi putut păcăli. Îşi aruncă mîinile în sus. Ce porcărie! Cookie, nu mai zîmbi. Nu vezi că aici este o criză? Cookie se prăbuşi grămadă pe podea, nefericit. Aşa e mai bine. Brenna, vrei să rămîn aici peste noapte ca să nu fii singură?

– Nu, du-te acasă, zise Brenna şi îşi suflă nasul. Mulţumesc că m-ai ascultat, Cindy. O să-mi fie bine, zău. Peste zece sau douăzeci de ani, adăugă ea în tăcere. Poate.

– O să te duci direct la culcare? Pari epuizată.

– Da. Dá, aşa o să fac.

– Zău că-mi pare rău, zise Cindy şi o îmbrăţişă pe Brenna. Chiar îmi plăcea Hunter cel Grozav.

– Şi îl iubesc.

Cindy îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră. Ştiu, ştiu, zise ea. O să-ţi dau telefon să văd ce faci. Pa!

– Pa, spuse Brenna. Stinse lumina şi se duse în dormitor. Hai, Cookie, zise ea. E tîrziu. Trebuie să începi să sforăi.

În pat, Brenna, îşi trase păturile pînă sub bărbie, stătu cu ochii aţintiţi în întuneric, apoi, din lipsa a ceva mai bun de făcut, începu să plîngă. Îl iubea pe Hunter. Îi era dor de Hunter. Îl voia pe Hunter şi avea nevoie de el, iar el plecase. Aşa că ea plîngea.

La ora unu, a doua zi, Maggie intră în biroul lui Hunter, îşi lipi palmele de birou, se aplecă înainte şi se uită urît la el.

– Hunter Emerson, zise ea, îţi acord o ultimă dorinţă înainte să te omor.

– Hmm? zise el şi o privi surprins.

– M-ai înnebunit de cînd ai intrat ca o vijelie azi-dimineaţă, nu răspunzi la telefon cînd te sun, lista e nesfîrşită. Pe scurt, domnule Emerson, ce dracu' ai păţit?

– Eu... Brenna, spuse el nefericit. Am pierdut-o pe Brenna mea.

– Ce i-ai făcut perfectei Brenna, tontule? îl întrebă Maggie, punîndu-şi mîinile în şolduri.

– Păi, să vezi ce s-a întîmplat...

Cînd Hunter termină de povestit, se uită la Maggie cu o expresie plină de speranţă pe chip.

– Ai vreo idee strălucită? o întrebă el.

– Îmi trec prin minte smoala şi penele.

– Maggie!

– Bine! Îmi pare rău. Aş vrea să-ţi spun, dar mă abţin. Hunter, ai făcut-o de oaie, asta este! Cumva, trebuie să-i dovedeşti Brennei că acum vezi lucrurile în adevărata lor perspectivă, că îţi dai seama de importanţa companiei, dar că asta

nu-ţi mai ocupă toată viaţa.

– Ştiu, dar n-o să fie de nici un folos să i-o spun. Şeful clanului MacPhee îi promite tot timpul şi nu se ţine niciodată de cuvînt. Brenna n-ar crede că m-am schimbat.

– Trebuie s-o faci să vadă că vrei să fie o parte a lumii tale, Hunter. Ai pus-o pe locul doi şi ai greşit. I-ai cumpărat vreodată un cornet de înghеţată? Îmi aduc aminte că mi-ai spus că-i place înghеţata.

– Nu, nu i-am cumpărat niciodată un cornet de înghеţată, spuse el trecîndu-şi degetele prin păr.

– Sună telefonul. Vorbim mai tîrziu, dacă vrei. Gîndeşte-te la asta, Hunter. Gîndeşte-te la cornetele de înghеţată şi la ce-i mai place Brennei. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi logic.

– Mulţumesc, Maggie, zise el absent.

La ora patru, istovită şi cu ochii roşii, Brenna deschidea uşa la *Pat Palace.*

– Brenna MacPhee? întrebă omul de pe verandă.

– Da?

– Comisionar, doamnă, zise el. Deschise o cutie frigorifică aflată la picioarele lui şi-şi scoase vesel încărcătura.

Brenna răsuflă zgomotos, uimită.

– Un cornet de îngheţată? Cu trei trepte?

– Da, doamnă, zise omul încîntat. Aveţi aici *Marshmallow Marvel, Bubble Gum Delight* şi *Rasberry Rhapsody.* A, şi vă rog să observaţi cireaşa din vîrf. Asta este îngheţată *Happy Harvey's Ice Cream Haven.* Cea mai bună din Portland. Cu complimente de la... Scoase o carte de vizită din buzunar... un domn Hunter Emerson.

– Hunter? Chiar mi-a trimis un cornet de îngheţată? E o nebunie. *El* n-a avut niciodată timp să... Un zîmbet îi lumină chipul. E cel mai frumos cornet de îngheţată pe care l-am văzut vreodată.

– Elegant, hm? Ei, poftiţi. I-l dădu. O zi plăcută!

– Da, mulţumesc, spuse ea şi închise uşa. Of, Hunter, şopti, ce încerci să-mi spui?

Oare ar trebui să-i dea telefon să-i mulţumească? se întrebă. Nu, n-ar suporta să-i audă vocea fără să se facă terci. Trebuia să se gîndească bine la asta, să încerce să înţeleagă ce însemna. Şi pînă atunci?

– O să mănînc îngheţata, spuse ea.

– Un cornet de înghețată în trei trepte s-a livrat domnișoarei Brenna MacPhee, îi spuse Hunter lui Maggie.

– Bifăm. Te descurci bine. Ce urmează?

– Crezi că există în orașul ăsta un loc de unde se poate cumpăra un curcubeu?

Curcubeul sosi la *Pet Palace* a doua zi de dimineață, la ora zece. Era uriaș, făcut din flori, iar Brenna avu impresia că urma să fie agățat pe gîtul unui cal la sfîrșitul unei curse. Era superb. Zîmbi tot restul zilei, dar tot nu putu să-și adune curajul de a-l suna pe Hunter.

Duminică de dimineață, cînd Cindy veni să stea cu animalele cît se ducea ea la cumpărături, Brenna îi făcu un rezumat cu ce se petrecuse.

– O, o, o! zise Cindy. E ireal. Ce i-ai mai spus lui Hunter că-ți place?

– Nu-mi aduc aminte. Zău că nu.

– Suspansul mă omoară.

– Of, Cindy, încerc să nu citesc prea mult în toate astea, dar nu mă pot opri. Cred că Hunter încearcă să-mi spună că lucrurile care-mi plac mie contează şi pentru el. Înţelegi ce-ar însemna asta? Că eu aş fi pe primul plan. Zău, nu ştiu. Sînt atît de speriată. Nu trebuie să uit ce importanţă dă el companiei lui.

– Ia-o încetişor, Brenna. Mingea e în terenul lui Hunter cel Grozav. Şi pînă acum joacă bine.

Duminică de dimineaţă, Charlotte Emerson îşi găsi fiul tîrîndu-se prin curtea din spate a casei Emerson, în patru labe.

– Bună dimineaţa, dragule, zise ea calm.

– 'Neaţa, mormăi el fără să-şi ridice privirea.

– Să te întreb ce faci sau e mai bine să nu ştiu?

– Caut trifoi cu patru foi.

– Bineînţeles, ce proastă sînt. Ar fi trebuit să mă gîndesc.

– Sînt pentru Brenna, mamă. Ea îşi pune dorinţe pe trifoi cu patru foi.

– Ei, în cazul ăsta, spuse Charlotte lăsîndu-se în genunchi lîngă el, hai să găsim un coş.

– O iubesc, mamă, zise Hunter încet şi se uită la ea. O iubesc, am pierdut-o şi o vreau înapoi.

– Fii binecuvîntat, scumpule, spuse Charlotte şi i se umplură ochii de lacrimi. Ei, la treabă! Să găsim trifoi cu patru foi.

– Mamă, îmi pare tare rău dacă suferi din cauza problemelor mele cu ţata. Crezi că ar vrea să joace golf cu mine o dată?

– Da, cred că ar vrea. Mulţumesc, Hunter. Mai mult decît îţi pot spune. A, uite! Am găsit un trifoi cu patru foi.

Pe faţa Brennei şiroiau lacrimile, luni de dimineaţă cînd îi deschise uşa lui Cindy. Strîngea la piept un coş de nuiele plin de trifoi cu patru foi.

– Am chiulit de la curs, zise Cindy împingînd uşa. Nu mai aveam răbdare să aflu ce-a mai făcut Grozavul. O, o, trifoi cu patru foi! Sîntem fericită?

– Emoţionată, spuse Brenna, trăgîndu-şi nasul. Hunter e bărbatul cel mai scump, cel mai dulce, cel mai minunat din lume. Îl iubesc atît de mult!

– I-ai dat telefon să-i mulţumeşti?

– Nu, încă nu. Încă mi-e frică să cred că e serios. *Hunter Emerson Consulting Corporation* există, e reală, şi nu pot să ignor locul pe care-l ocupă în viaţa lui Hunter. El... Cindy, unde e Cookie? Era aici cînd ai venit tu. Ai încuiat uşa după tine? O, nu se poate! Cookie!

– Arăt bine? întrebă Hunter oprindu-se lîngă biroul lui Maggie şi îndreptîndu-şi cravata.

– Splendid! Mă mir că ai coborît din norul tău cu Brenna, atît cît să te pregăteşti pentru prezentarea asta.

– Ăsta e angajamentul cel mai important pe care l-am avut vreodată pentru companie, Maggie. Şi chiar îl vreau.

– O să-l obţii, Hunter, zise ea zîmbind cu căldură. Eşti un analist al costurilor de prima clasă. Eşti şi un tip foarte cumsecade. Scuză-mă, spuse

ea cînd sună telefonul. *Hunter Emerson Consulting Coporation.* Poftim? Îmi pare rău, dar nu vă înţeleg. Puteţi vorbi puţin mai rar?

– Cine e? întrebă Hunter.

– Cum? spuse Maggie. Hunter? Da, e aici, dar... Noi nu vindem biscuiţi, noi...

– Cookie? zise Hunter. Dă-mi telefonul! Smuci receptorul din mîna uluitei Maggie. Alo? Aici Hunter Emerson.

– O, Hunter, slavă Domnului, spuse Cindy suspinînd. Cookie... Şi s-a dus Brenna, dar era atît de tulburată, că nu cred că ar fi trebuit să conducă. E vina mea... Am promis să stau aici cu animalele...

– Cindy, ţipă Hunter, ce s-a întîmplat? De ce e Brenna tulburată? Ce-i cu Cookie?

– Uşa... A ieşit... Of, Hunter, Cookie a fost lovit de o maşină.

– Nu! Unde e Brenna?

– L-a dus pe Cookie la veterinar. Plîngea şi... Of, Hunter, eu am lăsat uşa descuiată şi...

– Cindy, care veterinar?

– Îmm, să mă gîndesc. Doctorul Culbertson, pe strada trei.

– Am plecat.

– Mulţumesc, mulţumesc. Îmi pare atît de rău.

– Stai liniştită, Cindy. Plec şi eu acolo, chiar acum, zise Hunter şi închise.

– Hunter? spuse Maggie. Ce naiba...

– Trebuie să mă duc acolo, spuse el răsfoind cartea de telefon. Culbertson, pe strada trei. Unde, pe trei?

– Ai prezentarea asta de susţinut, Hunter. O să pierzi ocazia să obţii angajamentul.

– Dă-le telefon. Întreabă-i dacă nu se poate amîna. Eu trebuie să plec.

– Unde să pleci?

– La Brenna, Maggie. La Brenna mea. Are nevoie de mine şi altceva nu mai contează.

– Atunci, fugi, zise ea zîmbindu-i. Ţi-ai aşezat priorităţile exact cum se cuvine şi te iubesc.

Brenna se plimba dintr-un capăt în altul al camerei de aşteptare a veterinarului, frîngîndu-şi mîinile în timp ce lacrimi neobservate i se prelingeau pe obraji. Te rog să nu mori, Cookie, se ruga ea în tăcere. O, te rog, te rog, nu muri.

Timpul trecea încet, iar ea continua să se plimbe, uitîndu-se des spre uşa care ducea în camera unde fusese băgat Cookie. Fusese atît de inert, înspăimîntător de inert, de-abia i se simţea inima.

– Nu mă părăsi, Cookie, şopti ea. Te iubesc atît de mult.

Deodată, uşa de la intrare sări în lături, iar Brenna tresări de surpriză la zgomotul puternic.

– Hunter! icni ea.

El se repezi la ea şi o luă în braţe.

– Am venit cît am putut de repede, zise-el. Ce face Cookie? Brenna, ce face Cookie al nostru?

– Nu ştiu, răspunse ea şi îi încercui talia cu braţele. E inconştient. De unde ai ştiut?

– M-a sunat Cindy şi am venit imediat. Eşti albă ca varul. Vino să stai pe canapea.

O trase lîngă el pe canapea şi o ţinu strîns. Ea îşi sprijini capul de umărul lui şi suspină. Un suspin lung, întretăiat.

– Stai aici, iubito, zise el. Sînt cu tine. Nu mai eşti singură, Brenna, niciodată de-acum încolo.

– Cadourile. Cornetul de îngheţată şi curcubeul şi....

– Vorbim de asta mai tîrziu. Trebuie să stăm de vorbă, pe îndelete. Eu...

– Brenna? spuse un bărbat care ieşea din cameră.

– Domnule doctor Culbertson, spuse Brenna şi se năpusti în cealaltă parte a camerei, lîngă doctor, iar Hunter o urmă. Ce face? Ce face Cookie?

Doctorul rîse.

– Are o durere de cap cît casa de mare. Cookie a suferit o comoţie uşoară. Trebuie să-l faci să stea liniştit cîteva zile şi să fii atentă la eventualele semne de pericol, dar eu cred că o să fie bine.

– O, slavă Domnului, şopti Brenna.

– E nevoie de mai mult decît o lovitură la cap ca să-l pună la pămînt pe băiatul nostru, zise Hunter înfumurat. Acum putem să-l ducem acasă?

– Sigur, spuse doctorul. O să vă dau o listă de instrucţiuni. Nu vreau să-l ţin aici pe aiuritul ăsta, ar trebui să ţin toate uşile încuiate.

Cookie dădu din coadă cînd Brenna şi Hunter intrară în camera din spate, apoi se rostogoli şi-şi ridică labele în aer.

– Nu exagera, zise Hunter. O să te bucuri oricum de toată înţelegerea. Îl ridică încet pe Cookie în braţe. Mergem acasă, amice.

– Hunter, îţi umpli de păr tot costumul ăsta

superb, zise Brenna.

– Nu contează. Îl pun pe Cookie în maşina ta. Pot să vin cu tine acasă, Brenna?

– Da, zise ea încet. Da, te rog.

La *Pet Palace* se instaură balamucul cînd sosi pacientul. Cindy rîdea şi plîngea, şi îmbrăţişa pe toată lumea, cu două sau patru picioare, apoi plecă anunţînd că se duce să zacă o săptămînă în pat. Clancey începu să urle, apoi se opri cînd îşi dădu seama că nu-i dă nimeni atenţie. Cookie se scălda în gloria lui, dînd din coadă, cu limba atîrnîndu-i din gură, pînă ce adormi în sfîrşit pe locul lui preferat, pe podea lîngă patul Brennei. Şi începu să sforăie.

În camera de zi se lăsă tăcerea, iar Brenna şi Hunter rămaseră ochi în ochi, fiecare într-o parte a camerei.

– Chiar mă bucur că e bine, zise Hunter în cele din urmă.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Hunter. A însemnat foarte mult pentru mine să te am aici.

– E locul unde vreau să fiu, cu tine, pentru totdeauna. Of, Brenna, mi-a fost atît de dor de tine şi te iubesc atît de mult! Ţi-am trimis cornetul de îngheţată şi toate celelalte, pentru că încercam să te conving cît de mult aş vrea să fac parte din

lumea ta minunată. Am nevoie de tine în viaţa mea. Doamne, cît nevoie am de tine.

– Eu... aş vrea să te cred, Hunter, dar mi-e frică. Darurile m-au bucurat şi le păstrez în suflet, dar mai e şi compania ta, şi ştiu că e pe primul plan, va fi întotdeauna pe primul plan pentru tine.

El se duse spre telefonul de la capătul mesei şi formă un număr.

– Maggie? zise după cîteva clipe. Da, totul e bine. Şi? Care e verdictul? Aşa? Au zis că, de vreme ce n-am apărut, nu facem afacerea?

– Cum? şopti Brenna.

– Înţeleg, continuă el. *Hunter Emerson Consulting Corporation* a luat bobîrnace fiindcă eu eram cu Brenna?

– O, nu, zise Brenna.

– Ei bine, Maggie, mesajul meu pentru scorţoşii ăia este: „La dracu' cu voi", zise el şi trînti receptorul în furcă.

– Hunter, ce-ai făcut? îl întrebă Brenna.

– M-am îndrăgostit pentru prima oară în viaţa mea, zise el apropiindu-se încet de ea. Mi-am ascultat toboşarul şi mi-am umplut inima de cîntecul lui. Mi-am pus, în sfîrşit, în ordine priorităţile şi mi-am umanizat viaţa de logică şi supraorganizare. Mulţumită ţie, am privit în faţă adevărul

despre strădania mea de a-i dovedi ceva tatei, apoi mie însumi. Am cîştigat, sper, titlul de homar. Tu eşti viaţa mea, Brenna MacPhee. Te rog să te măriţi cu mine, să porţi copiii mei, să-ţi împarţi viaţa, rîsul şi dragostea cu mine. Îţi ofer tot ce am, inima, mintea, trupul şi sufletul meu. Şi primul loc, lîngă mine, pentru totdeauna.

– Hunter...

El se opri la vreun metru de ea şi întinse mîna.

– Te rog, Brenna! zise el, cu vocea înecată de emoţie. Te rog!

Ea se aruncă în braţele lui şi el o ridică în braţe, şi o ţinu strîns la piept.

– Da. O, da! spuse ea şi alte lacrimi începură să-i curgă din ochi. O să mă mărit cu tine, Hunter. Te iubesc atît de mult, atît de mult!

El o lăsă încet jos, pînă ce picioarele ei atinseră podeaua şi se uită la ea, fără să încerce să-şi ascundă propriile lacrimi. Apoi îşi înclină capul şi-i acoperi gura într-un sărut blînd care curînd deveni avid şi se îmbrăţişară şi mai strîns.

– Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el.

– Da. Şi eu vreau.

– Avem atîtea planuri de discutat, cum ar fi nunta, cum să începi tu să creşti cockeri spanieli şi...

– Mai tîrziu, spuse ea. Mai tîrziu.

– O, Brenna, am fost atît de aproape de a te pierde pentru totdeauna.

– Acum sîntem împreună, Hunter. Doar asta contează.

– Îţi dai seama ce sacrificiu fac, nu?

– Cum adică?

– Brenna, niciodată n-o să mai fiu în stare să mănînc homar. Prichindeii ăştia curajoşi m-au învăţat atît de multe, încît acum simt că fiecare dintre ei îmi e un prieten apropiat.

– O să compensăm asta, zise ea rîzînd, cu o viaţă de cornete de îngheţată.

Făcură dragoste încet, perfect, arătîndu-şi încrederea, dăruirea, iertarea şi înţelegerea. Mai tîrziu dormiră, întinşi alături, cu capetele pe aceeaşi pernă. O dată, Brenna se mişcă şi deschise ochii. Apoi zîmbi şi adormi din nou cu amintirea sunetului care o trezise.

Tam-tam-ul blînd al unui toboşar.

Sfîrşit

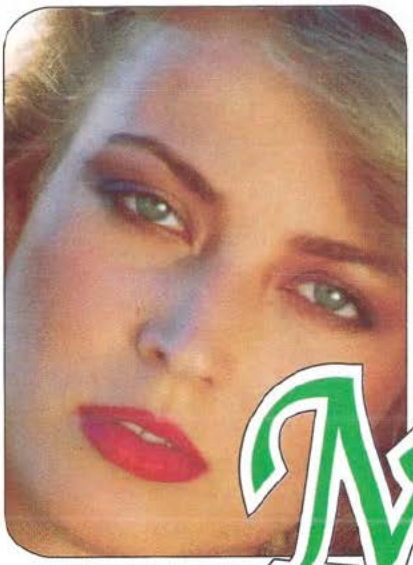

Iubire Magică

Atacat de o pisică și placat de un munte de cîine, Hunter Emerson află repede că viața în preajma Brennei MacPhee nu poate fi plicticoasă. Cu pletele ei de culoarea mierii și cu ochii plini de umor strengăresc, Brenna îl scoate din sărite pe businessmanul Hunter, care credea că-și organizase perfect viața: cămăși albe, costume negre, o companie care nu suflă în fața lui. Dar fermecătoarea proprietară a unui hotel de animale de casă îl introduce într-o lume neașteptată: cobai, picnicuri, lupte cu floricele de porumb și sărutări în ploaie – minunat, dar parcă nu e o viață croită pentru el. Ritmul vieții Brennei este diferit de al lui.

Oare va putea el să țină pasul cu ea și va învăța să respecte femeia pe care o iubește?

Lei 13900

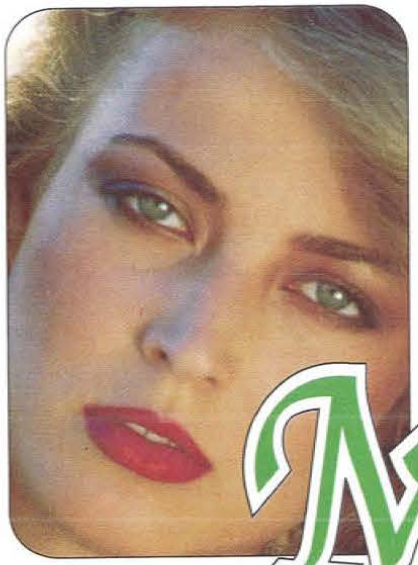

Iubire Magică

Atacat de o pisică și plăcat de un munte de cîine, Hunter Emerson află repede că viața în preajma Brennei MacPhee nu poate fi plicticoasă. Cu pletele ei de culoarea mierii și cu ochii plini de umor strengăresc, Brenna îl scoate din sărite pe businessmanul Hunter, care credea că-și organizase perfect viața: cămăși albe, costume negre, o companie care nu suflă în fața lui. Dar fermecătoarea proprietară a unui hotel de animale de casă îl introduce într-o lume neașteptată: cobai, picnicuri, lupte cu floricele de porumb și sărutări în ploaie – minunat, dar parcă nu e o viață croită pentru el. Ritmul vieții Brennei este diferit de al lui.

Oare va putea el să țină pasul cu ea și va învăța să respecte femeia pe care o iubește?

Lei 13900

JOAN ELLIOTT PICKART IUBIRE MAGICĂ